

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR • Chuck Palahniuk

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR

Yeraltı Edebiyatı

CHUCK PALAHNIUK

Ayrıntı Yayınları

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

CHUCK PALAHNIUK: Washington eyaletinin doğusundaki bir çiftlikte büyüdü. Bir süre Portland State University'ye devam ettikten sonra University of Oregon'a geçti ve üniversite öğrenimini orada tamamladı. Üniversite yılları boyunca yazar olmayı aklından bile geçirmedi. Geçimini Freightliner adlı şirkette otomobil tamirciliği yaparak kazanmakta iken, 1996'da, arkadaşlarıyla birlikte devam ettiği bir edebiyat grubu çerçevesinde *Project Mayhem* (Kargaşa Projesi) adlı kısa hikâyeyi yazdı. Söz konusu hikâye üç ay gibi kısa bir süre içinde *Fight Club*'a (Dövüş Kulübü, çev.: Elif Özsayar, Ayrıntı Yayınları, 2000) dönüştü. Genellikle adında "nehir" kelimesi geçen ağırbaşlı romanlara esin kaynağı olmuş bir coğrafyada, Palahniuk'un ilk romanı büyük ses getirdi. İlk romanını yayımlatmayı başarana kadar yayınevleri tarafından pek çok kez geri çevrildi. Palahniuk, 1999'da katıldığı bir yazarlar konferansında, *Writing to Fail* (Reddedilmek İçin Nasıl Yazılır) adlı bir çalışma grubu yürüttü. Pacific Nortwest Booksellers Association Award ve Oregon Book Award ödüllerine değer bulunan *Fight Club*, 1999'da filme çekildi. *Survivor* (Gösteri Peygamberi, çev.: Funda Uncu Irklı, Ayrıntı Yayınları, 2002), *Choke* (Tıkanma, çev.: Funda Uncu Irklı, Ayrıntı Yayınları, 2003), *Invisible Monsters* (Görünmez Canavarlar, çev.: Funda Uncu Irklı, Ayrıntı Yayınları, 2004) ve *Lullaby, Diary, Fugitives and Refugees* adlı kitapları da Ayrıntı Yayınları'nın programına alınan Palahniuk, Oregon'un Portland şehrinde yaşamını sürdürüyor.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Görünmez Canavarlar

Chuck Palahniuk

Ayrıntı: 427
Yeraltı Edebiyatı dizisi: 19

Görünmez Canavarlar
Chuck Palahniuk

İngilizceden çeviren
Funda Uncu Irklı

Yayına hazırlayan
Anahid Hazaryan

Kitabın özgün adı
Invisible monsters, 1999

© Chuck Palahniuk
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Deniz Çelikoğlu

Düzelti
Ayten Koçal

Baskı ve cilt
Sena Ofset (0 212) 613 38 46

Birinci basım 2004
Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-425-7

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Görünmez Canavarlar

Chuck Palahniuk

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

"Uyuşturucu çalmanın yöntemi budur," diyen Geoff için.
Ve "Bu *dudak kalemidir," diyen Ina için.*
Ve "Bu *ipek jorjet," diyen Janet için.*
Ve sürekli "Bu *yeterince iyi değil," deyip duran editörüm Patricia için.*

1 Her tarafta çiçek aranjmanları ve mantar dolmaları bulunan büyük bir malikânedeki ihtişamlı bir West Hills düğün merasiminde olmanız gerekiyor. Buna hikâyenin dekoru deniyor: kim nerede, hangisi ölü, hangisi canlı. Bu Evie Cottrell'in ihtişamlı düğün merasiminin yaşandığı an. Evie malikânenin girişine inen merdivenin ortasında, yanmış gelinliğinden geriye kalan şeyin içinde çıplak vaziyette dikiliyor, tüfeği de hâlâ elinde.

Bense merdivenin başında duruyorum ama sadece fiziksel olarak oradayım. Aklımın nerede olduğunuysa Tanrı bilir.

Henüz burada ruhunu komple teslim etmiş biri yok ama zaman yaklaşıyor diyelim.

Üstelik bu büyük tiyatrodaki oyuncuların hiçbiri gerçek, canlı

insanlar da değil. Evie Cottrell'in görünüşüyle ilgili her şeyi televizyondaki bir organik şampuan reklamından hatırlayabilirsiniz; fakat şu anda Evie'nin gelinliğinden geriye sadece kalçalarının etrafında dönen çemberli etek ve saçındaki ipek çiçeklerden de geriye yalnızca küçük tel iskeletler kaldı. Ve Evie'nin sarı saçları, sarının her tonunda boyanmış ve saç spreyiyle kabartılarak geriye taranmış o gökkuşağı, maalesef o da yandı.

Buradaki diğer tek karakter ise merdivenlerin dibinde vurularak yere düşen ve çok kan kaybeden Brandy Alexander.

Kendi kendime Brandy'nin kurşun deliğinden fışkıran kırmızı akıntının, kandan çok sosyopolitik bir araca benzediğini söylüyorum. Bütün o şampuan reklamlarından klonlanma durumu aslında benimle birlikte Brandy Alexander için de geçerli. Bu odadaki herhangi birini vurmak, ahlâki açıdan bir arabayı, elektrikli süpürgeyi veya Barbi bebeği öldürmekle aynıdır. Bilgisayara format atmak. Bir kitabı yakmak. Muhtemelen bu durum dünyadaki herkesi öldürmek için geçerli olabilir. Çünkü hepimiz birer ürünüz.

En kaliteli parti kızlarının fidan boylu yüce kraliçesi Brandy Alexander, mükemmel tayyörünün ceketindeki bir kurşun deliğinden içini boşaltıyor. Brandy'nin Seattle'dan indirimli fiyata satın aldığı Bob Mackie marka beyaz tayyörün eteği öyle dar ki, poposunu sıkıştırarak kocaman bir kalp şekline sokuyor. Tayyörün fiyatını bilseniz dudağınız uçuklar. Alışla satışı arasındaki fiyat farkı neredeyse yüzde bir zilyon. Ceketinin eteğinde minik bir farbala var, klapaları ve omuzlarıysa geniş. Kan fışkıran delik dışında tek sıra düğmeli ceketin kesimi oldukça simetrik.

Sonra merdivenin ortasında duran Evie ağlamaya başlıyor. O anın ölümcül virüsü Evie. Bize düşen zavallı Evie'ye bakmak; zavallı, üzgün, kel ve üzerinde küllerden yanan çemberli eteğinden geriye kalan tel kafesten başka bir giysi bulunmayan Evie'cik. Sonra Evie tüfeği atıyor. Kirli elleriyle kirli yüzünü örten Evie, sanki ağlamanın bir faydası olacakmış gibi yere çöküp hıçkırıklara boğuluyor. Dolu olan otuz sekizlik tüfek zıplayarak merdivenlerden aşağı iniyor, girişin ortasına kadar kayıp dönmeye başlıyor, namlusu bir beni, bir Brandy'yi ve bir de ağlayan Evie'yi gösteriyor.

Ben şiddeti göz ardı etmeye programlanmış, duygusuz bir laboratuvar hayvanı değilim ama o anda aklıma ilk olarak kan lekesinin üzerine soda sürmek için çok geç kalınmamış olabileceği geliyor.

Şimdiye kadar erişkin hayatımın büyük kısmı, nasıl hissetmem gerektiğini söyleyen ünlü bir moda fotoğrafçısının karşısında elbise ve ayakkabı giyerek, yapılı saçlarımla yekpare bir kâğıt zeminde dikilmek ve karşılığında da dünyanın parasını kazanmakla geçti.

Fotoğrafçı bağırırdı, Bana şehvet ver bebek.

Flaş.

Bana muziplik ver.

Flaş.

Bana tarafsız varoluşçu can sıkıntısı ver.

Flaş.

Bana başa çıkma mekanizması olarak başıboş entelektüalizm ver.

Flaş.

Muhtemelen en büyük düşmanımın, diğer en büyük düşmanımı vurduğunu görmenin şoku içerisindeyim. Bam ve bir taşla iki kuş. Bunun yanı sıra, Brandy'nin peşinde dolanmaktan tiyatro müptelalığımı da oldukça geliştirdim.

Nefes alabilmek için elimdeki mendili peçemin altından burnuma kapatıyorum ve ağlıyormuşum gibi görünüyorum. Mendili, Evie'nin büyük malikânesindeki yangından çıkan dumanı filtrelemek için burnuma kapatıyorum çünkü nefes almak neredeyse imkânsız.

Brandy'nin yanında diz çökmüş olan bendeniz, elimi elbisemin herhangi bir yerine atabiliyorum ve Darvon'lar, Demerol'ler, Darvocet 100'ler buluyorum. Bu noktada herkesin bana bakması kararlaştırılmış. Kahverengi ve beyaz renklerin hâkim olduğu Torino Kefeni baskılı kazık marka elbisemin üzerindeki parlak kırmızı düğmeler Stigmata'nın* üzerine gelecek şekilde büzüştürülüp kesilmiş. Yüzüme de metrelerce uzunlukta üzeri elde kesilmiş Avusturya kristaliyle bezeli siyah organzadan peçe sarılı. Yüzüm hiç görünmüyor ama zaten amaç da bu. Kutsal bir şeye hürmetsizlik edi-

* Stigmata: Çarmıha gerilen İsa'nın bedeninde çivilerin bıraktığı izler. (y.h.n.)

yormuşum gibi görünüyorum ve kendimi kutsal ve ahlâksız hissediyorum.

Haute couture ve daha da haute'leşiyor.

Alevler girişteki duvar kâğıdına sıçrıyor. Seti biraz daha süslemek adına yangını ben çıkardım. Duyguları yoğunlaştırmak için özel efektler çok işe yarar ve burası gerçek bir evmiş gibi bir hava yok. Yanmakta olan ev, sahte Tudor üslubundaki büyük malikânelerin kopyasının kopyasının kopyası örnek alınarak tasarlanmış bir dönemi canlandıran bir evin yeniden yaratılmış hali. Orijinal olan her şeyden soyutlanmış yüzlerce nesil; doğruya doğru, hepimiz öyle değil miyiz?

Evie çığlıklar atarak merdivenden inip Brandy Alexander'ı vurmadan hemen önce, bir galon dolusu Chanel Number Five parfümü döküp yanan bir davetiyeyi üzerine bıraktım ve bom, dönüştürme işlemini başlattım.

Komik olabilir ama en trajik yangın bile aslında süregelen kimyasal bir tepkimedir. Jan Dark'ın oksidasyonudur.

Yerde dönmeye devam eden tüfeğin namlusu bir beni, bir Brandy'yi işaret ediyor.

Bir diğer mesele de birini ne kadar sevdiğinizi düşünürseniz düşünün, akan kanı size çok yaklaştığında geri çekileceğinizdir.

Bu vahim dramın dışında aslında güzel bir gün. Sıcak, güneşli bir gün ve açık duran ön kapıdan veranda ve çimenlik görünüyor. Üst kattaki yangın, yeni biçilmiş mis gibi çimen kokusunu girişe çekiyor ve dışarıdan bütün davetlilerin sesi duyuluyor. Bütün davetliler, istedikleri hediyeleri, yani kristal ve gümüşleri alıp itfaiyeci ve sağlık memurlarının içeri girmesi için verandaya çıktılar.

Brandy yüzüklerle bezeli kocaman elini açıp kanını mermer kaplı zeminin her yanına akıtan deliğe dokunuyor.

Brandy "Kahretsin," diyor. "Bon Marche imkânı yok, bu tayyörü geri almaz."

Evie kafasını kaldırıyor, yüzünde parmaklarından bulaşan is, sümük ve gözyaşlarının izi var ve "Hayatımın bu kadar sıkıcı olmasından nefret ediyorum!" diye haykırıyor.

Evie, Brandy Alexander'a "Bana cehennemde pencere kenarın-

dan bir masa ayırt," diye bağırıyor.

Gözyaşları yüzündeki kiri çizgiler halinde temizleyerek akıyor ve Evie "Dostum! Bana cevap verirken biraz bağırman gerekiyor," diye haykırıyor.

Sanki bu durum yeterince dramatik değilmiş gibi Brandy yanı başında diz çökmüş olan bendenize bakıyor. Brandy'nin patlıcan moru gözleri fal taşı gibi açılıyor ve "Brandy Alexander ölüyor mu?" diye soruyor.

Tüm olanlar, Brandy, Evie ve benim spot ışığı için verdiğimiz bir iktidar savaşı aslında. Üçümüz de önce ben, ben, ben diyoruz. Katil, kurban ve şahit; üçümüz de başrolü oynadığımızı sanıyoruz.

Bu durum muhtemelen dünyadaki herkes için geçerli.

Tamamen *ayna, ayna söyle bana* durumu çünkü aynen paranın iktidar unsuru olması gibi, aynen silahın iktidar unsuru olması gibi, güzellik de bir iktidar unsurudur.

Dahası gazetede kaçırılıp sodomiye maruz bırakılan ve soyulduktan sonra öldürülen yirmili yaşlarda birinin resmini gördüğümde, onun genç ve gülümseyen yüzünün birinci sayfada yayımlanmış bir resmi söz konusu olduğunda artık bu üzücü, büyük katliama kafamı takmak yerine, içgüdüsel tepkim, vaay, burnu bu kadar büyük olmasaymış çok güzel olabilirmiş diye düşünmek oluyor. İkinci tepkim ise, kaçırılıp ölümüne sodomiye maruz kalma ihtimaline karşı yüz ve omuz bakımını elden bırakmamak gerektiği oluyor. Üçüncü tepkim ise en azından rekabet ortamından biri daha eksildi diye düşünmek oluyor.

Bu da yetmezse, hidrojenli mineral yağ içinde süspanse edilmiş tesirsiz cenin katılarından yapılmış nemlendirici kullanıyorum. Demem o ki, dürüst olmak gerekirse, hayatımda kendimden başka hiçbir şey yok.

Demem o ki, saat işlemediği ve bir fotoğrafçı "Bana empati ver," diye bağırmadığı sürece bu böyle.

Sonra flaş patlar.

Bana sempati ver.

Flaş.

Bana acımasız dürüstlük ver.

Flaş.

"Burada böyle ölmeme izin verme," diyor Brandy ve kocaman elleri beni kavrıyor. "Saçım," diyor, "saçımın arkası düzleşecek."

Demem o ki, Brandy'nin büyük ihtimalle öleceğini biliyorum ama bir türlü olaya konsantre olamıyorum.

Evie daha da yüksek sesle hıçkırıyor. Buna ilaveten uzaktan gelen itfaiye sirenleri bana Migren Kasabası'nın kraliçelik tacını takıyor.

Tüfek hâlâ yerde dönüyor ama giderek yavaşlıyor.

Brandy "Brandy Alexander hayatının böyle olmasını istememişti. Öncelikle meşhur olacaktı. Bilirsin işte, ölmeden önce televizyondaki Super Bowl turnuvasının devre arasında ağır çekimde çırılçıplak kola içmesi gerekiyordu," diyor.

Tüfek duruyor ve namlusu kimseyi işaret etmiyor.

Brandy hıçkıran Evie'ye "Kapa çeneni," diye bağırıyor.

Evie "*Sen* kapa çeneni," diye bağırarak karşılık veriyor. Alevler arkasından merdivenlere serili halıya sıçrıyor.

Sirenlerin West Hills'de dolanırken acı acı çaldıkları duyulabiliyor. İnsanlar 911'i arayıp kahraman olmak için itişip kakışacak. Hiç kimse gelmesi an meselesi olan televizyon ekibine hazırlıklı görünmüyor.

"Bu son şansın tatlım," diyor Brandy ve kanı her yana akıyor. "Beni seviyor musun?" diye soruyor.

Ahali bu tarz sorular sormaya başladığı zaman artık dikkat çekemiyorsunuz demektir.

Ahali sizi en iyi yardımcı role işte böyle esir eder.

Her senaryoda geçen en eskitilmiş o iki kelimeyi söylememi gerektiren bu muazzam beklenti, yanmakta olan bu koca evden bile büyük. Sadece kelimeler kendimi fena halde elliyormuşum gibi bir his veriyor. Bunlar sadece kelimeler. Hiçbir güçleri yok. Kelime bilgisi. Diyalog.

"Söyle," diyor Brandy. "Seviyor musun? Beni gerçekten seviyor musun?"

Brandy hayatı boyunca hep böyle abartılı rollerin kadını oldu. Dur durak bilmeyen, canlı Brandy Alexander aksiyon tiyatrosu,

ama şimdi her geçen dakika canlılığını yitiriyor.

Biraz sahne performansı olsun diye Brandy'nin elini tutuyorum. Bu nazik bir jest ama o anda aklıma kan yoluyla bulaşan mikrop ve virüsler geldiği için paranoyaya kapılıyorum ve sonra bum diye yemek odasının tavanı çöküyor ve yemek odasının kapısından kıvılcım ve közler üzerimize sıçrıyor.

"Beni sevemiyorsan bile, en azından hayatımı anlat bana," diyor Brandy. "Bir kız hayatı gözlerinin önünden film şeridi gibi geçmeden ölemez."

Hemen hemen kimsenin duygusal ihtiyaçları karşılanamıyor maalesef.

İşte o sırada merdivenlere serili halıdaki alevler Evie'nin çıplak kıçına varıyor ve Evie çığlık atarak ayağa fırladığı gibi, yanmış beyaz topuklu ayakkabılarıyla basamakları döverek merdivenlerden iniyor. Çıplak ve kel, tel ve küllerden başka bir şey giymeyen Evie Cottrell daha kalabalık bir seyircinin bulunduğu ön kapıya, düğün davetlilerine, gümüş ve kristallere ve varmak üzere olan itfaiye araçlarına koşuyor. Yaşadığımız dünya böyle. Şartlar değişiyor, biz de dönüşüme uğruyoruz.

Sonuç olarak tarafımdan sunulan bu gösterinin tamamı hiç şüphesiz tamamen Brandy'yle ilgili olacak ve iki de konuğumuz var: Evelyn Cottrell ve ölümcül AIDS virüsü. Brandy, Brandy, Brandy. Sırtüstü yatmakta olan zavallı Brandy, canını mermer zemine akıttığı deliğe dokunup "Lütfen. Bana hayatımı anlat. Buraya nasıl geldiğimizi anlat," diyor.

Sonuç olarak bendeniz bu Brandy Alexander anını belgelemek için burada durmuş duman yutuyorum.

Bana dikkat ver.

Flaş.

Bana aşırı sevgi ver.

Flaş.

Bana bir şans ver.

Flaş.

2 Bunun şu şekilde devam eden hikâyelerden biri olduğunu sanmayın: ondan sonra, ondan sonra, ondan sonra.

Burada olanlar daha çok bir moda dergisi hissi verecek size; bir *Vogue* veya bir *Glamour* dergisi karmaşası gibi, sayfa numaraları her iki, beş, üç sayfada bir basılmış olacak. Aradan parfüm kartları düşecek, size makyaj malzemesi satmak için gaipten gelen tam sayfa çıplak kadınlar fırlayacak karşınıza.

Magazin dergilerinin ilk yirmi sayfası arasına gömülmüş olan içerik sayfasını da boşuna aramayın. Her şeyi hemencecik bulabileceğinizi sanmayın. Herhangi bir şeyin gerçek örneğini bulmayı da ummayın. Hikâyeler başlayacak ve üç paragraf sonra:

Şu sayfaya geçin.

Sonra, geri dönün.

Belki, beş tane zevkli kıyafet oluşturmak için on bin moda parçası birbiriyle karıştırılıp eşleştirilecek. Milyon tane son moda aksesuar, eşarp ve kemer, ayakkabı, şapka ve eldiven olacak ama bunlarla giyebileceğiniz bir tane bile gerçek giysi bulamayacaksınız.

Ve bu hisse burada, otobanda, işte ve evliliğinizde gerçekten, ama gerçekten alışmanız gerekecek. Yaşadığımız dünya böyle. Hazırlarıyla idare edin.

Yirmi yıl önceye; babamın 8 milimetrelik kamerayla ağabeyimle beni bahçede koşuştururken görüntülediği beyaz eve dönelim.

Yirmi yıl sonra geceleri bahçe sandalyelerinde oturup, aynı beyaz evin, beyaz duvarına yansıtarak izledikleri aynı 8 milimetrelik filmleri izleyen ailemin bugünkü haline geçelim. Ev aynı ev, bahçe aynı bahçe, filmdeki pencereler, gerçekleriyle mükemmel bir sıra halinde dizilmiş, filmdeki çimenler gerçekleriyle aynı hizada ve filmde duvara yansıtılan ağabeyimle ben de yeni yürümeye başlamışız ve kamera için çıldırmış gibi bir oraya, bir buraya koşuyoruz.

Ağabeyimin büyük AIDS musibeti yüzünden perişan olup ölmesine geçelim.

* * *

Büyüyüp bir polis dedektifine âşık olan ve ünlü bir manken olmak için evden taşınan bendenize geçelim.

Şunu unutmayın ki, harikulade bir *Vogue* dergisinde olduğu gibi, atlanılan sayfaları ne kadar yakından takip ederseniz edin:

Devamı bilmem kaçıncı sayfada.

Ne kadar dikkatli olursanız olun, hep bir şeyleri kaçırmış gibi hissedeceksiniz; sizi derinden etkileyen, tamamını tecrübe edemediğinizi söyleyen o berbat his. Dikkat kesilmeniz gerekirken dakikaları hızla geçmenizin yarattığı o zavallı duygu hep kalbinizde olacak.

Yani o hisse alışsanız iyi olur. Günün birinde tüm yaşamınız bu histen ibaret olacak çünkü.

Bunların hepsi alıştırma. Hiçbirinin önemi yok aslında. Sadece ısınma turları atıyoruz.

Brandy Alexander yerde kan kaybından ölürken, yanına diz çökmüş, sağlık memurları gelmeden bu hikâyeyi anlatan bendenize, buraya ve şu ana dönelim.

Birkaç gün öncesine, British Columbia, Vancouver'daki zengin bir evin oturma odasına dönelim. Oda, rokoko tarzı şeker gibi cilalı, oymalı maun panellerle kaplı; yerler ve süpürgelikler mermerden yapılmış ve bir tane de sözüm ona süslü kıvrımları olan mermer şömine var. Yaşlı ve zengin insanların yaşadığı zengin evlerde her şey düşündüğünüz gibi oluyor.

Mineli vazolardaki rubrum* zambaklar ipekten yapılma değil, gerçek. Krem rengi perdeler parlak pamuklu değil, ipek. Kaplamalar, maun gibi görünmesi için verniklenmiş çam ağacından yapılma

* (Lat.) Kırmızı. (y.h.n.)

değil, maun. Kesme kristal numarası yapan sıkıştırılmış cam avizeler yok. Deriler suni değil.

Dört bir yanımızda On Dördüncü Louis tarzı koltuk-kanepe-koltuk takımlarından var.

Önümüzde başka bir masum emlakçi duruyor ve Brandy'nin eli havaya kalkıyor: bileği kemik ve damarlardan dolayı kalın, parmak boğumları sıradağlar şeklinde, parmakları mecalsiz, yüzükleri markiz kesim yeşil ve kırmızı ışıklar saçıyor, porselen tırnakları parlak pembeye boyanmış ve Brandy "Büyülendiğine eminim," diyor.

Herhangi bir detayla başlamak gerekirse, önce Brandy'nin elleriyle başlanmalıdır. Brandy'nin daha büyük görünsün diye yüzüklerle bezeli olan elleri aşırı derecede büyüktür. Sanki daha bariz görünebilirmiş gibi yüzüklerle bezeli olan elleri, cerrahların Brandy Alexander'da değiştiremedikleri tek yerdir.

O yüzden Brandy ellerini saklamaya gerek bile duymaz.

Bu tarz evlerde sayamayacağım kadar çok bulunduk ve tanıştığımız emlakçilerin hepsi güleryüzlüdür. Bu seferkinin üzerinde standart üniforma var; lacivert takım ve kırmızı, beyaz ve mavi boyunbağı. Ayağında mavi topuklu ayakkabılar var ve mavi çantasını koluna takmış.

Emlakçi kadın, Brandy Alexander'ın koca eliyle işaret ettiği, Brandy'nin yanında dikilen Sinyor Alfa Romeo'ya bakıyor ve Alfa'nın güçlü mavi gözleri kendilerini sizin gözlerinize sabitliyor; o mavi gözler asla kapanmıyor veya başka bir yöne kaymıyor, o gözlerin içinde öyle güzel veya kırılgan bir bebek veya bir çiçek buketi var ki, o güzel adamı rahatlıkla âşık olunabilecek biri yapıyor.

Alfa, bir yıldır süren seyahatimiz boyunca Brandy'ye deli olan erkeklerin sonuncusu ve her akıllı kadın yakışıklı bir erkeğin kendisinin en iyi aksesuarı olduğunu bilir. Aynen yeni bir arabayı veya ekmek kızartma makinesini tanıtır gibi, Brandy'nin eli kendi gülüşünden ve koca memelerinden Alfa'ya doğru havadan bir görüş çizgisi çiziyor. "Lütfen," diyor Brandy, "size Sinyor Alfa Romeo'yu tanıtmama müsaade edin. Kendisi Prenses Brandy Alexander'ın profesyonel erkek eşidir."

Brandy tabaka şeklindeki kirpikleri ve gür saçlarından ileri

doğru uzattığı eliyle aynı görünmez çizgiyi bu defa bana doğru çiziyor.

Emlakçi kadın sadece peçesini görecek; kahve ve kırmızı renkli muslin ve fistolu kadifeden, gümüş simle işlenmiş tüllü peçe o kadar çok kattan oluşuyor ki, bakanlar içinde kimsenin olmadığını sanabilir. Bende bakacak bir şey olmadığından çoğu insan bakmıyor zaten. Çünkü görüntüm şunu söylüyor:

Paylaşmadığın için teşekkürler.

Brandy, "Sizi" diyor, "Prenses... Prenses Brandy Alexander'ın özel sekreteri Bayan Kay MacIsaac'la tanıştırayım."

Chanel marka pirinç düğmeli mavi bir takım giymiş ve sarkık derisini saklamak için boynuna eşarp bağlamış olan emlakçi kadın, Alfa'ya gülümsüyor.

Kimse size bakmıyorken, insanları delip geçene dek süzebilirsiniz. Bakışınızı yakalayacağı için asla o kadar uzun bakamayacağınızdan normalde göremeyeceğiniz detayları yakalarsınız, bu, bu da sizin intikamınız olur. Peçenin arkasından bakınca emlakçi kırmızı ve altın sarısı parlıyor, hatları da bulanık görünüyor.

"Bayan MacIsaac," derken Brandy'nin koca eli hâlâ beni işaret ediyor. "Bayan MacIsaac sağır ve dilsizdir."

Ruju dişlerine bulaşmış, gözlerinin altındaki kırışıklıklar pudra ve kapatıcıyla örtülmüş, takma dişli ve makinede yıkanabilen peruklu emlakçi kadın, Brandy Alexander'a gülümsüyor.

"Ve bu...," derken Brandy'nin yüzüklerle bezeli eli kıvrılıp Brandy'nin füze gibi göğüslerini kavrıyor.

"Bu...," derken Brandy'nin eli kıvrılıp boğazındaki incilere dokunuyor.

"Bu...," derken devasa eli kalkıyor ve dalgalı kumral saçlarına dokunuyor.

"Ve bu...," el kalın ve nemli dudaklara değiyor.

"Bu," diyor Brandy, "Prenses Brandy Alexander."

Emlakçi kadın reveransla, mihrabın önünde yapılan saygı duruşu arası bir şey yapıyor ve tek dizinin üzerine düşüyor. Diz çöküyor. "Bu benim için büyük bir şereftir," diyor. "Bu evin sizin için biçilmiş kaftan olduğuna eminim. Bu eve bayılacaksınız."

Brandy buzdan kaltak tavrını takınıp sadece kafasını sallıyor ve girdiğimiz ön hole doğru dönüyor.

"Majesteleri ve Bayan MacIsaac," diyor Alfa, "evi kendi başlarına gezmek isterler, biz de bu arada detayları konuşuruz." Alfa'nın küçük elleri titreyerek havaya kalkıyor ve açıklamalara başlıyor, "... para transferi... liretin Kanada dolarına çevrilmesi."

"Loonies,"* diyor emlakçi kadın.

Brandy, Alfa ve ben; üçümüz de donup kalıyoruz. Belki de bu kadın gerçeği görmüştür. Yollarda geçen aylardan ve girdiğimiz onlarca büyük evden sonra belki de birileri oynadığımız oyunu çakmıştır.

"Loonies," diyor emlakçi kadın. Ve tekrar diz çöküyor. "Biz dolarlarımıza 'Loonies' deriz," diyor ve elini mavi cüzdanına daldırıyor. "Size göstereyim. Üzerinde bir kuşun resmi var," diyor. "Gerdanlı dalgıç kuşu."

Brandy'yle ben tekrar soğuk tavrımızı takınıp ön hole doğru yürümeye başlıyoruz. Koltuk-kanepe-koltuk takımının arasından, oymalı mermerleri geçiyoruz. Bir ömür boyu içilmiş puro dumanının sindiği maun kaplamadaki yansımamız lekeli, belirsiz ve kıpır kıpır. Ben ön hole doğru Prenses Brandy Alexander'ı takip ederken, Alfa'nın sabah güneşinin yemek odasına hangi açıdan düştüğü ve valiliğin yüzme havuzunun arkasına özel helikopter iniş pisti yapılmasına izin verip vermeyeceğini soran sesi emlakçinin mavi takımlı dikkatini celp ediyor.

Prenses Brandy'nin zarif sırtı merdivenlere doğru ilerliyor; gri bir tilki kürkü Brandy'nin omuzlarına atılmış, metrelerce uzunluktaki ipek brokar eşarbı da dalga dalga bir yığın halindeki kumral Brandy Alexander saçına dolanmış. Brandy Alexander'ın dünyasını meydana getiren her şeyin gerisinde o görünmez lokomotif var; yani yüce kraliçenin sesi ve L'Air du Temps parfümünün gölgesi.

Brokar ipek eşarbının içinde topladığı dalgalı kumral saçları bana kepekli pandispanyaları hatırlatıyor. Büyük bir vişneli kek. Pa-

* Loony. Zırdeli, sersem anlamında. Sözcüğün kökeni "loon", sersem, ahmak dışında aynı zamanda gerdanlı dalgıç kuşunu da tanımlıyor. Yazar, burada çift anlamlı sözcüğün neden olduğu anlam karmaşasından yararlanıyor. (y.h.n.)

sifik'teki bir mercanadanın üzerinde yükselen çilekli kumral bir mantar bulutu.

Üzerinde küçük altın atkı ve altın zincirler olan lame bağcıklı ayakkabılar prenses ayaklarını tutsak etmiş. Bunlar, ön holden ikinci kata uzanan yaklaşık üç yüz basamağın ilkine adım atan hapsedilmiş, sütun gibi, çivi topuklu altından ayaklar. Sonra diğer adımını atıyor, sonra diğerini, derken o kadar yükseliyor ki geri dönüp bakması cesaret meselesi. Ancak o kadar uzaklaştıktan sonra kafasındaki çilekli keki tamamını döndürecek. Füze gibi dik ve büyük Brandy Alexander göğüsleri, profesyonel kalın dudaklarının kelimelerle anlatılamaz güzelliğinin siluetini çiziyor.

"Bu evin sahibi," diyor Brandy, "çok yaşlı olduğundan hormon desteği alıyor ve hâlâ burada oturuyor."

Ayağımın altındaki halı öyle kalın ki, orada burada bulunan pisliklere tırmanabilirim. Attığım her adım titrek, kaygan ve dengesiz. Bizler, Brandy, Alfa ve ben, üçümüz de İngilizceyi o a kadar uzun zamandır ikinci dilimiz olarak kullanıyoruz ki, bunun birinci dilimiz olduğunu unuttuk.

Benim anadilim yok.

Karanlık bir avizenin kirli taşlarının hizasına geliyoruz. Tırabzanın diğer tarafından bakınca, koridorun gri mermer zemini sanki bulutların arasından uzanan bir merdiveni tırmanmışız gibi görünüyor. Adım adım ilerliyoruz. Uzaklardan Alfa'nın şarap mahzenleri ve Rus kurt köpeklerinin kulübeleriyle ilgili talepkâr konuşması duyuluyor. Alfa'nın emlakçi kadının dikkatini çekmek için sürekli bir şeyler talep eden konuşması, radyoların uzaydan seken canlı mülakat programları kadar iç bayıcı.

"... Prenses Brandy Alexander," derken Alfa'nın sıcak, kara kelimeleri yükseliyor, "kalabalık restoranlarda dahi elbiselerini çıkarıp vahşi atlar gibi çığlık atabilir..."

Yüce kraliçenin sesi ve L'Air du Temps'ın gölgesi "Bir sonraki evde," diyor, Kurşuni dudakları "Alfa sağır ve dilsiz olacak," diyor.

"...göğüsleriniz" diyor Alfa emlakçi kadına, "genç bir kadının iki göğsü var sizde..."

Aramızda anadilini konuşan bir kişi bile kalmadı.

Üst katta bulunan bize dönelim.

Her şeyin mümkün olduğu o ana dönelim.

Emlakçinin, Sinyor Alfa Romeo'nun mavi gözlerine hapis olmasından sonra başlayan esas dalavereye geçelim. Ebeveyn yatak odası her zaman koridorun sonunda ve en iyi manzarayı gören tarafta olur. Bu seferki ana banyo pembe aynalarla kaplanmış, tüm duvarlar, hatta tavan bile aynayla kaplı. Prenses Brandy'yle ben her yerdeyiz, tüm yüzeylerde görüntümüz var. Banyo dolabının bir kenarındaki pembe tezgâha Brandy oturuyor, diğer kenarına da ben.

İkimiz de tüm aynalardaki tüm dolapların iki tarafına da oturmuş gibi görünüyoruz. Sayılamayacak kadar çok Brandy Alexander var ve hepsi de benim patronum oluyor. Hepsi dana derisinden çıtçıtlı, beyaz çantalarını açıyorlar ve yüzüklerle bezeli yüzlerce kocaman Brandy Alexander eli, İncil kadar büyük, kırmızı kapaklı *Doktorlar İçin Masaüstü Müracaat Kitabı*'nın yeni kopyasını çıkarıyorlar.

Yanan Yaban Mersini farlı yüzlerce göz odanın dört yanından bana bakıyor.

Yüzlerce Kurşuni dudak "Yapman gerekeni biliyorsun," diye emrediyor. O büyük eller çekmeceleri ve dolap kapaklarını açmaya başlıyor. "Bir şey alırken yerini unutma ve tekrar aynı yere koy," diyor ağızlar. "Önce ilaçlardan başlayacağız, sonra makyaj malzemelerine geçeceğiz. Artık avlanmaya başlayabilirsin."

İlk şişeyi çıkarıyorum. Valium şişesi; yüzlerce Brandy etiketi okuyabilsin diye şişeyi kaldırıyorum.

"Şüphe uyandırmayacak kadar al," diyor Brandy, "ve bir sonraki şişeye geç."

Küçük mavi haplardan birkaç tanesini cüzdanımda Valium'ların durduğu cebe atıyorum. Elime aldığım yeni şişede Darvon'lar var.

"Tatlım o buldukların cennettir," derken tüm Brandy'ler incelemek için elimde tuttuğum şişeye bakıyorlar. "Biraz fazla alsak sorun olur mu?"

Etikette son kullanma tarihinin bir ay sonra dolacağı yazıyor ve şişe neredeyse ağzına kadar dolu. Yarısını alabileceğimizi düşünüyorum.

"Haydi," yüzüklerle bezeli büyük bir el her yönden bana doğru

uzanıyor. Avucu açık yüzlerce büyük el bana doğru geliyor. "Brandy'ye birkaç tane ver. Prenses'in yine beli ağrıyor."

Şişeden on kapsül çıkartıyorum ve yüzlerce el binlerce sakinleştiriciyi o Kurşuni ağızların içindeki kırmızı halı görünümlü dillere bırakıyor. Aşırı dozda Darvon, Brandy Alexander'ın dünyasını oluşturan kıtaların karanlık iç kısmına doğru kayıyor.

Bir sonraki şişenin içinde 2,5 miligramlık mor ve oval küçük Hamisid'ler var.

Hamile Kısrak İdrarı'nın kısaltması. Yani, Kuzey Dakota ve orta Kanada'da karanlık ahırlarda kramplar içinde zorla bekletilen, sidiklerinin son damlasına kadar almak için hepsine bir sonda takılı olan ve sadece tekrar sikişsinler diye dışarı salınan binlerce zavallı atın kısaltması. İşin komiği bu tarif, bir hastanede yeteri kadar uzun kalmayı anlatıyor sanki ama bu sadece bana has bir tecrübe.

"Bana öyle bakma," diyor Brandy. "Benim bu hapları almamam, hiçbir ölü tayı diriltmeyecek."

Bir sonraki şişede 100 miligramlık yuvarlak, şeftali renkli, çentikli Aldactone'lar var. Ev sahibemiz dişi hormonu bağımlısı olsa gerek.

Ağrı kesiciler ve östrojen Brandy'nin hemen hemen tek besin kaynağı olduğundan, "ver, ver, ver," diyor, başka bir şey demiyor. Pembe kaplı küçük Estinyl'lerden atıştırıyor. Turkuvaz Estrace tabletlerinden birkaç tane yutuyor. "Miss Kay?" derken vajinal Hamisid'i el kremi olarak kullanıyor. "Elimi yumruk yapamıyorum, tatlım. Ben biraz uzansam, sen işleri kendi başına halledebilir misin?" diyor.

Prenses eski tarz sayvanlı, ihtişamlı pembe yatakta kestirmek için ebeveyn yatak odasına giderken, ben ve pembe banyo aynalarındaki yüzlerce kopyam, birlikte makyaj malzemesi aramaya başlıyoruz. Darvocet ve Percodan ve Compazine, Nembutal ve Percocet buluyorum. Ağızdan alınan östrojenler. Anti-androjenler. Projesteronlar. Derialtı östrojen bantları. Ama Brandy'nin renklerinden bulamıyorum; Gül Kurusu allık yok. Yanan Yaban Mersini rengi göz farı yok. Bitmiş pilleri şişmiş ve asit akıtan bir vibratör buluyorum.

Sanırım bu evin sahibi yaşlı bir kadın. Önemsenmeyen, yaşı

geçkin ve ilaç bağımlısı yaşlı kadınlar, her geçen dakika daha da yaşlanan ve görünmez olan bu kadınlar çok fazla makyaj yapmıyor olmalılar. Eğlenceli yerlere gitmiyor olmalılar. Köpük partilerine katılmıyor olmalılar. Nefesim peçenin altında, gün boyu ilk kez kaldırdığım peçemin nemli ipek, file ve pamuklu brokar katları altında sıcak ve ekşi ekşi kokuyor ve aynalarda yüzümden geriye kalan şeyin pembe aksine bakıyorum.

Ayna, ayna söyle bana; benden güzeli var mı dünyada?

Kötü kalpli kraliçe, Pamuk Prenses'in oyununu oynadığı için salağın tekiydi. Belli bir yaştan sonra kadınların farklı iktidar alanlarına kaymaları gerekir. Örneğin para. Ya da silah.

Sevdiğim hayatı yaşıyorum, diyorum kendi kendime ve yaşadığım hayatı seviyorum.

Kendi kendime şunu söylüyorum: Bunu hak ettim, diyorum.

Aynen böyle olmasını istemiştim.

3 Brandy'yle karşılaşana dek tek istediğim birilerinin yüzüme ne olduğunu sormasıydı.

Onlara "Kuşlar yedi," demek istiyordum.

Yüzümü kuşlar yedi.

Ama onlar bilmek istemiyordu. Sonra onlardan olmayan Brandy Alexander ortaya çıktı.

Sakın bunun büyük bir tesadüf olduğunu sanmayın. Bizim, Brandy'yle benim karşılaşmamız gerekiyordu. Ortak pek çok yönümüz vardı. Hemen hemen her yönümüz ortaktı. Üstelik kimileri için anında, kimileri için yavaş yavaş olsun, ister kazayla, ister temkinli davranarak olsun, eninde sonunda hepimiz kötürüm kalıyoruz. Kadınların çoğu her geçen gün daha da görünmez olma hissini biliyor. Brandy aylardır hastanedeydi, ben de öyleydim ve büyük çaplı estetik operasyon geçirebileceğiniz öyle çok hastane var ki. Rahibelere dönelim. Rahibeler en berbat ısrarcılardı, hemşire olan

rahibeler. Rahibelerden biri bana, başka bir kattaki komik ve çekici bir hastadan bahsediyordu. Adam avukattı ve kâğıt mendille el hileleri yapabiliyordu. Normal rahibe elbisesinin beyaz renkli hemşire versiyonunu giyenlerden olan bu bakıcı, şu avukata benimle ilgili bir sürü şey anlatmıştı. Adı Rahibe Katherine'di. Adama benim çok komik ve akıllı olduğumu, ikimizin karşılaşıp deliler gibi birbirimize âşık olmamızın çok hoş olacağını söylemişti.

Bunlar onun kelimeleriydi.

Burun kemerinin altında duran, camı mikroskop slaytları gibi uzun ve kareli, tel çerçeveli gözlüğünün ardından bana bakıyordu. Çatlamış kılcal damarlar yüzünden burnunun ucu hep kırmızı görünüyordu. O buna "gülümtırak" diyordu. Manastır yerine, gösterişli bir evde yaşadığını hayal etmek daha kolaydı. Tanrı yerine Noel Baba'yla evli olduğunu hayal etmek de öyle. Rahibe kıyafetinin üzerine giydiği kolalı önlük öyle parlak beyazdı ki, geçirdiğim büyük trafik kazasından sonra buraya ilk getirildiğimde üzerimdeki kan lekelerinin önlüğünün yanında siyah gibi göründüğünü hatırlıyorum.

Onlarla iletişim kurabilmem için bana kâğıt ve kalem verdiler. Alttaki pamuk tamponların oynamaması için kafamı metrelerce uzunluktaki sargı bezleriyle sıkıca sarmaladılar ve sargıların açılmaması için metal kelebeklerle tutturdular. Antibiyotik jeli o kadar yoğun sürdüler ki, tamponların altında tek hissettiğim şey klostrofobi ve toksisite oldu.

Dokunamadığım için sargı bezlerinin altında unutulmuş terli saçlarımı arkada topladılar. Görünmeyen kadın.

Rahibe Katherine diğer hastadan bahsedince, cana yakın ve komik bir büyücü olan şu avukatı görsem iyi olabilir diye düşünmeye başladım.

"Cana yakın olduğunu söylemedim," dedi Rahibe Katherine.

"O hâlâ biraz çekingen," diye de ekledi.

Bloknota "hâlâ mı?" yazdım.

"Şu talihsiz olaydan beri," dedi ve kaşlarını kaldırıp çenesini boynuna eğerek gülümsedi. "Emniyet kemerini takmamış."

"Arabası üzerine devrilmiş," dedi.

"O yüzden tam sana göre," dedi.

Bu olaydan kısa bir süre önce, hâlâ baygınken, birileri banyodaki aynayı çıkarmış. Hemşireler, intihar edenlerden bıçak saklar gibi cilalı şeyleri benden uzak tutuyorlardı. Alkoliklerden içki saklar gibi. Odada aynaya en yakın eşya televizyondu ve o da sadece eski halimi gösteriyordu.

Kazadan sonra çekilen polis fotoğraflarını görmek isteyince de, nöbetçi hemşire "Hayır," diyordu. Fotoğrafları hemşire odasında, bir dosyada saklıyorlardı ve sanki ben hariç herkes o resimleri görme şansına sahipti. Aynı hemşire "Doktor zaten yeterince acı çektiğini söylüyor," diyordu.

Aynı hemşire bana propan gazı patlamasında saçları ve kulakları yanan bir muhasebeciyi ayarlamaya çalıştı. Kanser yüzünden boğazını ve sinüslerini kaybeden bir yüksek lisans öğrencisiyle tanıştırdı beni. Üçüncü kattan düşerek betona kafa üstü çakılmadan önce pencere temizleyen başka biriyle daha tanıştırdı.

Patlama, kanser, çakılmak; kullandığı kelimeler bunlardı. Avukat'ın *talihsizliği*. Geçirdiğim büyük *kaza*.

Rahibe Katherine altı saatte bir yaşam sinyallerimi kontrol ediyordu. Kalın gümüşten erkek kol saatinin üzerine yerleştirdiği ikinci eliyle nabzımı ölçüyordu. Tansiyon aletini koluma doluyordu. Ateşimi ölçmek için elektrikli bir tabancayı kulağıma sokuyordu.

Rahibe Katherine alyans takan rahibelerdendi.

Ve evli insanlar hep cevabın aşk olduğunu sanırlar.

Herkesin çok düşünceli davrandığı o büyük kaza gününe dönelim. İnsanlara, acilde bana sıralarını veren ahaliye dönelim. Polis ısrar etmişti. Yani, kenarında mavi çıkmaz mürekkeple "La Paloma Memorial Hastanesi'nin Malıdır" yazan şu hastane çarşaflarından verdiler bana. Önce damardan morfin enjekte ettiler. Sonra da beni sedyeye yatırdılar.

Bunların çoğunu hatırlamıyorum ama nöbetçi hemşire bana polis fotoğraflarından söz etti.

En az portföyümdeki resimler kadar güzel, on sekiz-yirmi dört-

lük parlak baskılı fotoğraflardan. Hemşire fotoğrafların siyah beyaz olduğunu söyledi. Fakat bu on sekiz-yirmi dörtlük fotoğraflarda bir sedyenin üzerinde oturuyormuşum ve sırtımı da acilin duvarına yaslamışım. Görevli hemşire küçük ameliyat makasıyla üzerimdeki elbiseyi on dakikada kesebildi. İşte bunu hatırlıyorum. Espre'den aldığım yazlık pamuklu elbisem vardı üzerimde. Bu elbiseler öyle rahat ve bol ki, katalogda gördüğüm zaman genellikle iki tane sipariş ediyordum. Rüzgâr estiği zaman koltukaltı boşluklarından içeri girip elbisenin eteklerini belime kadar kaldırıyordu, esmediği zamanlardaysa terliyordum ve kumaş neredeyse şeffaflaşıp üzerime yapışıyordu. Verandaya çıktığımda kalabalığın içinde bir milyon spotun benim üzerime çevrilmesi veya dışarısı kavruluyorken bir restorana girdiğimde, sanki yaptığım bir iş için ömür boyu başarı ödülü almışım gibi herkesin dönüp bakması çok hoşuma gidiyordu.

İşte böyle hissediyordum. Böyle ilgi gördüğümü hatırlayabiliyorum. Benim için her zaman her yer alev alevdi.

Ve iç çamaşırlarımı da hatırlıyorum.

Üzgünüm anne, üzgünüm Tanrım, ama önünde sadece bir bez parçası bulunan, beli ve popo yarığı elastik bir ipten ibaret olan iç çamaşırlarımdan biri vardı üzerimde. Ten rengiydi. Poponun arasından geçen ipe herkes popo floşu der. Bu bez parçasını da elbisemin transparan olma ihtimaline karşı giymiştim. Gözlerinizi acil serviste açacağınızı, elbisenizin kesileceğini, dedektiflerin resimlerinizi çekeceğini, bir kolunuzda morfin iğnesi, sedyeye uzanmış vaziyetteyken Fransiskan bir rahibenin kulağınızın dibinde haykıracağını tahmin edemezsiniz: "Resimleri çekin! Resimleri hemen çekin! Hâlâ kan kaybediyor!"

Yo, hayır, bu tahmin ettiğinizden daha da komikti.

Önünde sadece bir bez parçası bulunan ve anatomik olarak kusursuz olan bu bebeğin suratı parçalanmış şekilde sedyeye yatırılmasıyla durum daha da komik bir hal aldı.

Polis rahibeden çarşafı göğüslerimin üzerine doğru tutmasını istedi. Böylelikle yüzümün resmini çekebilecekler ama dedektifler üstsüz vaziyette yatıyor olmamdan da çok utanmış gözüküyorlar. Bana resimleri göstermek istemedikleri zamana dönelim; dedektif-

lerden biri "Mermi beş santim yukarı isabet etseydi, ölmüş olurdunuz," diyor.

Ne demek istediklerini anlayamıyordum.

Beş santim aşağı isabet etseydi, pamuklu yazlık elbisemin içinde kavrulacak ve sigortacımdan prim indiriminden vazgeçip arabamın camını değiştirmesini talep edecektim. Sonra da, bir havuz kenarında güneş kremimi sürerken, etrafımdaki hoş heriflere Stingray'imle otobanda giderken bir taş veya başka bir şeyin sürücü camını patlattığını söyleyecektim.

Ve o hoş herifler "Vaay," diyeceklerdi.

Arabamda kesme kurşun ve kemik parçacıkları gibi şeyler arayan ve yarı açık camla otomobili sürdüğümü gören diğer dedektife dönelim. Beyaz bir çarşafla örtülü bendenizin üzerinde on sekizyirmi dörtlük parlak baskılı resimleri tutan bu polis araba kullanırken camın ya sonuna kadar açık ya da tamamen kapalı olması gerektiğini söylüyor. Yarı açık camlar yüzünden kaç otomobil sürücüsünün kafasının koptuğunu hatırlayamadığını anlatıyor.

Nasıl gülmeyeyim?

Bunlar onun kullandığı kelimelerdi: otomobil sürücüsü.

Ağzım öyle bir şekil almıştı ki, tek çıkarabildiğim ses, kahkaha sesiydi. Kendimi gülmekten alıkoyamadım.

İnsanların bana bakmaktan vazgeçip resimlere baktıkları zamana dönelim.

O gece erkek arkadaşım Manus geldi; acilden çıktıktan sonra, ameliyata alınmak üzere sedyeyle ameliyathaneye alındıktan sonra, kanamam durduktan ve özel bir odaya alındıktan sonra Manus teşrif etti. Benden geriye kalanları görene dek nişanlım olan Manus Kelley. Manus oturup yeni yüzümün siyah beyaz fotoğraflarına baktı, karıştırdı, evirip çevirip tekrar tekrar baktı. Hani şu ilk baktığınızda güzel bir kadın ama tekrar baktığınızda yaşlı bir acuze gördüğünüz ilginç resimlere bakar gibi baktı.

"Aman Tanrım," diyor Manus.

Sonra "Ah, İsa aşkına," diyor.

Sonra "Yüce İsa," diyor.

Manus'la çıkmaya başladığımızda, ben hâlâ ailemle yaşıyordum. Manus bana cüzdanındaki rozeti göstermişti. Evinde silahı vardı. O ahlâk masasında polisti ve işinde de gerçekten başarılıydı. Bizimkisi yaz aşkı gibi bir şeydi. Manus yirmi beş, ben on sekiz yaşındaydım ama çıkıyorduk işte. Yaşadığımız dünya böyle. Bir keresinde tekneyle gezintiye çıkmıştık. Manus, Speedo mayo giyiyordu ve en azından her akıllı kadının bunun biseksüellik anlamına geldiğini bilmesi gerekir.

En yakın arkadaşın Evie Cottrell bir manken. Evie güzel insanların asla birlikte olmamaları gerektiğini söyler. Çünkü birlikte olduklarında yeterince ilgi çekemezlermiş. Evie'ye göre iki güzel insan bir araya gelince, güzellik standardı tamamen değişir. Evie, bunu hissedebilirsin der. İkiniz de güzelseniz, ikiniz birden güzel değilsinizdir. Birlikte, bir çift olunca, parçalarınızın toplamından daha değersiz olursunuz.

İki taraf da artık fark edilmez olur.

Yine de bir seferinde alt tarafı bir reklam olduğu için her an biteceğini sandığınız ama otuz dakika süren şu bitmek tükenmek bilmeyen reklamlardan birinde rol almıştım. Evie'yle ikimizi, tüm öğleden sonra daracık gece elbiseleri giyerek, ayaklı seks objeleri olmak ve televizyon izleyicisini Ham Ham Kurabiye Fabrikası'ndan satın almaları için ayartmak üzere işe almışlar. Manus stüdyodaki izleyicilerle oturmuş, çekimden sonra "Haydi, tekne gezintisine çıkalım," diyor. Ben de "Tamam," diyorum.

Böylece tekne turuna çıktık ve ben güneş gözlüğümü unuttuğum için Manus teknede bana bir tane gözlük satın alıyor. Yeni güneş gözlüğüm, Manus'un Vuarnet'iyle tıpatıp aynı, sadece benimkiler İsviçre'de değil, Kore'de üretilmiş ve fiyatı da iki dolar.

Üç mil açıldıktan sonra güvertedeki eşyalara çarpmaya başlıyorum. Tekneden düşüyorum. Manus bana halat fırlatıyor, ama yakalayamıyorum. Sonra Manus bana bir bira atıyor, onu da tutamıyorum. Başım ağrımaya başlıyor, hem de Tanrının Tevrat'ta insanları cezalandırdığı türden bir ağrı. Güneş gözlüğümün camla-

rından birinin, diğerinden daha koyu olduğunun farkında değilim. Cam neredeyse opak. İşte bu cam yüzünden tek gözüm kör gibi ve derinlik algımı da kaybediyorum.

O zamanlar bunun, yani algımın sikildiğinin farkında değilim. Kendi kendime güneştendir deyip gözlüğü takmaya ve kör vaziyette, acı çekerek oraya buraya toslamaya devam ediyorum.

Manus'un beni ziyaret etmek için hastaneye ikinci gelişine dönelim; La Paloma Memorial Hastanesi'nin Malıdır yazılı çarşafındaki on sekiz-yirmi dörtlük parlak baskılı resimlerime eski hayatıma dönmek konusunda düşünmemi söylüyor. Plan yapmaya başlamalıymışım. Bilirsin işte, diyor, ders falan al. Okulunu bitir.

Yatağımın yanında oturuyor ve resimleri de aramızda tutuyor. Ne onu, ne de resimleri görebiliyorum. Bloknotuma resimleri bana göstermesini istediğimi yazıyorum.

Fotoğrafların gerisinden "Ben çocukken doberman yavruları yetiştirirdik," diyor. "Yavrular altı aylık olunca kulakları ve kuyruğu kesilir. Bu köpeklerin tarzı budur. Eyalet eyalet dolaşıp binlerce doberman, boxer veya bull terrier yavrusunun kulak ve kuyruklarını kesen adamın moteline gidersin."

Kalemimle bloknota "yani?" yazıyorum.

Ve bloknotu suratına doğru sallıyorum.

"Yani, kulaklarını kesen kişiden ömrünün sonuna kadar nefret edeceğinden" diyor, "bu işi her zaman gittiğin veterinerin değil, bir yabancının yapması için para ödersin," diyor.

Resimlere bakmaya devam ederken, "İşte bu yüzden bunları sana gösteremem," diyor.

Dışarıda bir yerlerde, bıçak ve iğnelerin durduğu alet kutusu ve kanlı havlularla dolu bir motel odasında oturuyor veya bir sonraki kurbanı için otobanda direksiyon sallıyor veya pis bir küvette uyuşturulmuş ve kesilmiş bir köpeğin üzerine eğilmiş duruyor olan adam, milyonlarca köpeğin nefret unsuru. Yatağımın yanında oturan Manus "Kapak kızı olmakla ilgili hayallerini rafa kaldırman gerekiyor," diyor.

Kafamdaki moda fotoğrafçısı bağırıyor:

Bana şefkat ver.

Flaş.

Bana bir şans daha ver.

Flaş.

Kazadan önce bunu yapıyordum. Bana yalancı diyebilirsiniz ama kazadan önce insanlara üniversite öğrencisi olduğumu söylüyordum. Çünkü insanlara manken olduğunuzu söylerseniz, sizinle ilişkilerini keserler. Onlara göre mankenlerle konuşmak, daha düşük bir yaşam biçimiyle iletişim kurmak demektir. Bebek gibi konuşmaya başlarlar. Aptallaşırlar. Ama insanlara üniversite öğrencisi olduğunuzu söylerseniz, çok etkilenirler. Herhangi bir konuda eğitim görüyor olabilirsiniz ama hiçbir şey bilmek zorunda değilsinizdir. Sadece toksikoloji veya sualtı biokinesis'i deyin, konuştuğunuz kişinin konuyu değiştirip kendinden bahsetmeye başladığını göreceksiniz. Bu işe yaramazsa, güvercin ceninlerindeki sinir kromozomlarının birleşmesinden söz edin.

Bir zamanlar gerçekten üniversite öğrencisiydim. Özel fitness eğitimi konusunda lisans almama yaklaşık bin altı yüz kredi kalmıştı. Annemle babam şimdiye kadar çoktan doktor olabileceğimi söyleyip duruyorlar.

Üzgünüm anne.

Üzgünüm Tanrım.

Evie'yle diskolara, barlara gittiğimiz ve erkeklerin bizimle konuşabilmek için tuvaletin önünde bekledikleri bir dönem vardı. Herifler televizyona reklam filmi çektiklerini söylüyorlardı. Kartvizitlerini verip hangi ajansa bağlı olduğumu soruyorlardı.

Annemin beni ziyarete geldiği bir dönem vardı. Annem sigara içer ve ilk çekimden döndüğüm gün bana bir kibrit kutusunu göstererek, "Ne demek oluyor bu?" diye sordu.

"Zavallı ölmüş kardeşin kadar koca bir sürtük olmadığını söyle bana," dedi.

Kibrit kutusunun üzerinde tanımadığım bir herifin adı ve telefon numarası yazıyordu.

"Bulduğum tek kutu da bu değil," dedi annem. "Neler çeviriyorsun sen?"

Ben sigara içmem. Bunu anneme söylüyorum. Almayacak kadar kaba olmadığından ve atamayacak kadar da tutumlu olduğumdan birikiyor bu kibrit kutuları. İşte bu sebeple hatırlayamadığın bütün bu adamları ve telefon numaralarını saklayabilmek için mutfak dolaplarından birini tamamen bu işe ayırmam gerekiyor.

Hastanede geçirdiğim özel olmayan günlerden birine geçelim; konuşma terapistinin odasının önündeydik. Hemşire egzersiz için dirseğimden tutarak beni dolaştırıyordu. Bir köşeyi döndük ve ofisin açık duran kapısından bir anda pat diye Brandy Alexander'ı gördüm; mükemmel Prenses Alexander pozunda tüm ihtişamıyla oturmuştu ve üzerinde hareket ettikçe rengi değişen, yanardönerli, Vivienne Westwood tarzı daracık bir elbise vardı.

Stüdyo dışı *Vogue* çalışması.

Kafamdaki moda fotoğrafçısı bağırıyor:

Bana şaşkınlık ver, bebeğim.

Flaş.

Bana hayret ver.

Flaş.

Konuşma terapisti "Brandy, gırtlağındaki kıkırdağı yukarı çekersen sesinin tonunu da değiştirebilirsin. Yükselen notaları söylerken boğazında yukarı doğru çıktığını hissettiğin çıkıntıdan söz ediyorum," dedi. "Boğazındaki ses kutusunu yukarıda tutabilirsen, sesin sol notasıyla, do notası arasında kalır. Bu da yaklaşık 160 Hertz'e tekabül eder."

Brandy Alexander ve görüntüsünün yanında, dünyada geri kalan her şey sahteymiş gibi duruyordu. Başka açılardan bakınca renk değiştiriyordu. Bir adım atıyordum, yeşil oluyordu. Sonraki adımımda kırmızı. Sonra simli gri ve sarı oldu, sonra da ardımızda kayboldu.

"Yoldan çıkmış, zavallıcık," dedi Rahibe Katherine ve beton zemine tükürdü. Koridorun ucunu görmek için kafamı geriye döndürdüğüm sırada bana baktı ve "Ailen var mı?" diye sordu.

Deftere "evet, homoseksüel bir kardeşim vardı ama AIDS'ten öldü" yazdım.

Ve rahibe "Öyleyse hayırlısı olmuş, değil mi?" dedi.

Manus'un son ziyaretinden sonraki haftaya geçelim; son derken, en son ziyaretini kastediyorum; sonraki hafta Evie hastaneye damlıyor. Resimlerime bakıp Tanrı ve İsa'yla konuşuyor.

"Biliyor musun," diyor Evie getirdiği kucak dolusu *Vogue* ve *Glamour* dergisinin ardından, "ajansla konuştum. Portföyünü baştan düzenlersek, seni el işi için düşünebilirlermiş."

Evie el mankeni demeye çalışıyor. Yüzük, elmas bilezik ve böyle boktan şeyleri tanıtan manken.

Sanki duymak istediğim şey buymuş gibi.

Konuşamıyorum.

Sadece sıvılarla besleniyorum.

Kimse bana bakmıyor. Artık görünmez oldum.

Tek istediğim birilerinin bana ne olduğunu sorması. Sonra hayatıma devam edebileceğim.

Evie kucağındaki magazin yığınına "Buradan çıktığında benim evime taşınmanı istiyorum," diyor. Yatağımın kenarında duran bez çantasının fermuarını açıyor ve iki elini de daldırıyor içeri. Evie, "Çok eğlenceli olacak. Göreceksin. Tek başıma yaşamaktan nefret ediyorum," diyor.

"Zaten eşyalarını evdeki boş yatak odasına taşıdım," diyor.

Evie, elleri hâlâ çantasındayken, "Ben çekime gidiyorum. Ödünç verebileceğin ajans broşürü var mı hiç?" diye soruyor.

Bloknotuma "üzerindeki benim süveterim mi?" yazıyorum.

Ve bloknotu yüzüne doğru sallıyorum.

"Evet," diyor. "Ama mahzur görmeyeceğini biliyordum."

Bloknota "ama o otuz altı beden" yazıyorum.

"sen kırk beden giyiyorsun"yazıyorum.

Evie "Dinle," diyor. "Saat ikide orada olmam gerekiyor. Kendini daha iyi hissettiğin bir zaman uğrasam daha iyi olacak galiba."

Saatine konuşarak, "Olayların böyle olmasına çok üzülüyorum.

Ama bunda kimsenin suçu yok" diyor.

* * *

Hastanede geçen her gün birbirinin aynı:

Kahvaltı. Öğle yemeği. Akşam yemeği. Aralarda da Rahibe Katherine damlıyor.

Televizyondaki kablolu kanal gece gündüz durmaksızın reklam veriyor ve ekranda Evie'yle ben, ikimiz beliriyoruz. Bu işten bayağı para kaldırdık. Şu kurabiye fabrikası işi için insanın yüzünün soba gibi göründüğü çok ünlü manken gülüşünü yapıyoruz. Üzerimizde, spotların altında durunca milyonlarca gazeteci resminizi çekiyormuş gibi parlayan pullu elbiseler var. Fazlasıyla göz alıcı. Üzerimdeki on kiloluk elbise ve koca gülüşümle orada durmuş, Ham Ham Kurabiye Fabrikası'nın üzerindeki pleksiglas bacanın içine hayvan eti parçaları atıyorum. Aletin diğer tarafından çılgınca minik kurabiyeler fırlıyor ve Evie stüdyodaki izleyicilerin arasına karışıp kurabiyelerden yemeleri için insanları davet ediyor.

Şu insanların televizyona çıkmak için yemeyeceği şey yok.

Sonra çekim bitiyor, Manus gelip "Tekne gezintisine çıkalım mı?" diyor.

Ben de "Tamam," diyorum.

Neler olup bittiğini anlayamamış olmam çok salakçaydı.

Konuşma terapistinin odasındaki katlanan sandalyeye oturmuş, kibrit kutusuyla tırnaklarını törpüleyen Brandy Alexander'a geçelim. Bacakları öyle uzun ki, bir motosikleti ortadan ikiye bölebilir, geri kalan diğer yarısı ise leopar desenli streç havlu kumaşın içine sıkıştırılmış ve dışarı çıkmak için can atıyor.

Konuşma terapisti, "Konuşurken nefes borunun ucunu kısmen açık bırak. Marilyn Monroe, Başkan Kennedy'e 'İyi ki doğdun' şarkısını söylerken öyle yapmıştı. Nefesinin ses tellerinden daha dişi ve çaresiz bir tonda çıkmasını sağlar," diyor.

Hemşire, mukavva terliklerim, sıkan bandajlarım ve derin deh-

şetimle birlikte yürümem için bana yardım ederken, Brandy Alexander son saniyede bana bakıp göz kırpıyor. Ancak Tanrı bu kadar güzel göz kırpabilir. Sanki birileri resmini çekiyormuş gibi. Bana neşe ver. Bana eğlence ver. Bana aşk ver.

Flaş.

Ancak cennetteki melekler Brandy Alexander gibi etrafa öpücükler gönderiyor olmalı, bu durum haftanın geri kalanını aydınlatıyor. Odamda bloknota "o kim?" diye yazıyorum.

"Seninle ilişkisi olmaması gereken biri," diyor hemşire. "Zaten yeterince sorunun var."

"ama o kim?" yazıyorum.

"İster inan, ister inanma ama" diyor hemşire, "her hafta başka biri oluyor."

İşte bu konuşmadan sonra Rahibe Katherine çöpçatanlığa başlıyor. Beni Brandy Alexander'dan kurtarmak için burnu olmayan avukatı teklif ediyor. Dağcılıkla ilgilenen ve parmaklarıyla yüzündeki organlar donduğu için bu kısımları sert ve parlak çıkıntılara dönüşen dişçiyi teklif ediyor. Tropik bir mantar yüzünden derisi kararan bir misyoner. Patladığı sırada bir pilin üzerine eğilmiş bulunan ve asit yüzünden dudakları ve yanakları yok olan, dolayısıyla da sarı dişleriyle sürekli hırlayan bir teknisyen.

Rahibenin alyansına bakarak "sanırım dünya üzerindeki son fiyakalı herifi de sen kaptın" yazıyorum.

Hastanede bulunduğum süre boyunca âşık olmam mümkün değildi. Henüz buna cesaretim yoktu. Azıyla yetinmek. Herhangi bir süreçten geçmek istemiyordum. Parçaları almak istemiyordum. Beklentilerimi azaltmak. Boktan hayatıma alışmak. Hâlâ hayatta olduğuma şükretmek istemiyordum. Telafi etmeye başlamak. Eğer mümkünse sadece yüzümün düzeltilmesini istiyordum. Ama bu mümkün olmadı.

Tekrar katı yiyeceklere dönme zamanım geldiğinde, bana şu kelimeleri söylediler; tavuk püresi ve havuç ezmesi. Bebek yemekleri. Bütün yiyecekler lapa, ezme veya püreydi.

Ne yersen, o olursun.

Hemşire kişisel ilanların tasnif edildiği gazeteyi getiriyor. Rahi-

be Katherine gözlerini burnunun ucuna kaydırıp gözlüğünün yardımıyla okuyor: Eğlence ve romantizm yaşamak için zayıf ve maceracı kızlar arayan herifler. Ve, evet, bu doğru, hiçbir bekâr erkek, hastane masrafları kabarmakta olan gizemli, sakat kızları bilhassa dışlamaz.

Rahibe Katherine "Bu adamlar hapiste ve nasıl göründüğünü bilmeleri gerekmiyor. Bunlarla yazışabilirsin," diyor.

Neler hissettiğimi yazarak açıklamak öyle zor ki.

Ben rostomu kaşıklarken, Rahibe Katherine de bekârlar bölümünü okuyor. Kundakçıları öneriyor. Hırsızları. Vergi kaçakçılarını. Sonra da "Muhtemelen bir tecavüzcüyle çıkmak istemezsin, en azından şu anda. Hiç kimse o denli çaresiz değildir," diyor.

Silahlı soygun ve ikinci dereceden adam öldürmekten tutuklu, yalnız adamları okurken duruyor ve sorun nedir diye soruyor. Elimi tutup bileğimdeki plastik bileklikte yazan adıma doğru konuşmaya başlıyor, şimdiden el mankeni oldum bile, yüzükler, plastik isim bileklikleri, öyle güzeller ki, İsa'nın gelini bile gözlerini bunlardan alamıyor. "Ne hissediyorsun?" diye soruyor.

Harika.

"Aşık olmak istemiyor musun?" diyor.

Kafamdaki fotoğrafçı "Bana sabır ver" diyor.

Flaş.

Bana kudret ver.

Flaş.

Durum şu ki, yüzümün yarısı yok.

Bandajların altında yüzüm hâlâ kanıyor, minik kan damlaları pamuk tamponlara yapışıyor. Doktor, şu her sabah uğrayıp bandajlarımı kontrol eden, yaralarımın hâlâ kanadığını söylüyor. Bunlar onun kelimeleri.

Hâlâ konuşamıyorum.

Artık bir kariyerim yok.

Sadece bebek maması yiyebiliyorum. Bir daha hiç kimse suratıma sanki büyük bir ödül kazanmışım gibi bakmayacak.

Bloknota 'hiç' yazıyorum.

"sorun yok."

"Hiç ağlamadın," diyor Rahibe Katherine. "İyice ağlayıp sonra da hayatına devam etmelisin. Bu konuda gereğinden fazla metin davranıyorsun."

"güldürme beni. doktor gülünce yüzümün, yani yaraların kanayacağını söylüyo" yazıyorum.

Yine de en azından biri fark etti. Yani, baştan beri sakin olduğumu. Metanetin tablosu gibiydim. Asla ama asla paniğe kapılmadım. Kazadan hemen sonra kendi kanımın, sümüğümün ve dişlerimin arabanın ön camına yapıştığını gördüm ama izleyici olmadan histeri krizi geçirmek imkânsızdır. İnsanın kendi başına paniğe kapılması, boş bir odada kendi kendine gülme krizine tutulmasıyla aynıdır. İnsan kendini gerçekten aptal hisseder.

Kaza olduğu anda, bir sonraki çıkışı kullanarak otobandan çıkmaz, sağa dönüp Northwest Gower yoluna sapmaz, on iki blok ilerledikten sonra La Paloma Hastanesi Acil Servisi'nin otoparkına girmezsem, öleceğimi biliyordum. Arabayı otoparka park ettim. Anahtarlarımı ve çantamı alıp arabadan indim. Kendi yansımamı göremeden cam kapılar kenarlara açıldı. Beni görünce içerideki kalabalık; kırık bacakları ve boğazına yemek takılmış bebekleriyle bekleyen bütün insanlar da kenara çekildiler.

Sonra damardan morfin verdiler. Küçük ameliyat makasıyla elbisemi kestiler. Ten rengi ipli iç çamaşırım. Polis fotoğrafları.

Arabamda kemik kırıntıları arayan dedektif, yani yarı açık araba camları yüzünden bir sürü insanın kafasının koptuğunu gördüğünü söyleyen herif bir gün geri geliyor ve arabada aranacak hiçbir şey kalmadığını söylüyor. Kuşlar ve martılar, hatta belki de saksağanlar. Hastanenin otoparkında duran arabanın kırık camından girmişler. Saksağanlar, dedektifin yumuşak doku kanıtı diye adlandırdığı şeylerin hepsini yemişler. Kemikleri de büyük olasılıkla taşımışlar.

"Bilirsiniz, bayan," diyor, "kayaların üzerinde kırmak için taşıyorlar. İlik için."

Bloknotuma kalemle, "ha, ha, ha" yazıyorum.

Bandajlarımın çıkarıldığı günün öncesine dönelim; konuşma terapistlerinden biri dilimi hasarsız şekilde kafamda bıraktığı için dizlerimin üzerine çöküp Tanrıya şükretmem gerektiğini söylüyor. Kadının cüruf briketinden yapılma odasında oturuyoruz; odanın yarısını ikimizin arasında duran çelik masa kaplıyor ve terapist bana vantrologların nasıl dilsiz gibi konuştuğunu öğretmeye çalışıyor. Bilirsiniz işte, vantrologların ağzının oynadığını görmezsiniz. Dudaklarını kullanmamaları gerektiğinden, konuşabilmek için dillerini damaklarına bastırırlar.

Terapistin odasında pencere yerine spagettilerin arasına gömülmüş yavru bir kedinin posteri var, altında şu kelimeler yazıyor:

Pozitifi Vurgula.

Diyor ki, dudaklarını kullanmadan belirli sesleri çıkaramıyorsan, onların yerine başka sesler kullan, diyor terapist. Örneğin *ef* yerine *et* sesi. Sesi kullandığın bağlama göre kendini ifade edebilirsin.

"Ben en iyisi dusuneyim," diyor terapist.

"Öyleyse git, dusun" yazıyorum.

"Hayır," diyor, "söylediklerimi tekrarla."

Her gün bir milyon sıvıyla ıslanıyor olmasına rağmen boğazım hep kuruyor. Yaralı dokunun üzeri kabuk bağlamış ve hasarsız dilim sürekli oraya değiyor.

Terapist "Ben en iyisi dusuneyim," diyor.

"O halde dusun" diye yazıyorum.

"Hayır, tekrarla" diyor.

Karışlarla günde milyonlarca sıvı almama rağmen boğazım kuru sayılır. Zarar görmemiş dilimin etrafımdaki doku çok kötü kıvrılmış ve incelmiş.

Terapist, "Ben en iyisi dusuneyim," diyor.

Ben "Salkhref goeyn yjfsys dkshyymh," diyorum.

"Hayır, öyle değil," diyor terapist, "Doğru şekilde yapmıyorsun."

Saatine bakıyor.

"Solfjf gjoie dıı oslidjf?" diyorum.

"Hayır, bu da doğru değil," diyor.

"Digri vrior gmjgi ggiel," diyorum.

"Kendi başına kaldığında sürekli pratik yapman gerekiyor," diyor. "Şimdi tekrar dene."

"Srogeer si skgoevir gegd," diyorum.

"Güzel! Harika! Çok kolaymış, değil mi?" diyor terapist.

Bloknotuma "siktir git" yazıyorum.

Bandajları kestikleri güne dönelim.

İnsan ne yapacağını şaşırıyor. Hastanedeki tüm doktorlar, hemşireler ve asistanlar, hatta sırayla hastabakıcı ve aşçı kapı aralığından gözetlemek için durdular ve onları bakarken yakaladığımdaysa, ağızlarını sonuna kadar açıp iki ucu titreyen, sulu bir gülümsemeyle "Tebrikler" diye havladılar. Hepsinin gözleri fal taşı gibi açıktı. Bunlar da benim kelimelerim. Ben de her seferinde üzerinde "teşekkürler" yazan kartı havaya kaldırdım.

Sonra da kaçtım. Yeni pamuklu elbisem Espre'den geldikten sonra oluyor bu. Rahibe Katherine'e bütün sabah tepemde dikilip elindeki maşayla saçlarımı kuş yuvasına çevirdi. Saçlarım öyle kabardı ki, yüzümden daha büyük duruyordu. Sonra Evie makyaj malzemesi getirip gözlerimi boyadı. Çok hoş yeni elbisemi giydim ve bir an önce terlemek için sabırsızlanıyordum. Koca yaz boyu hiç aynaya bakmamıştım, baktığımda da gördüğümün ben olduğunu anlayamadım. Polis fotoğraflarını görmemiştim. Evie ve Rahibe Katherine işlerini bitirince, "De foyl ayova fog joff," diyorum.

Evie "Rica ederim," diyor.

Rahibe Katherine ise "İyi de, öğle yemeğini az önce yedin," diyor.

Burada kimsenin beni anlamadığı açık.

"Kong vimer ney pii goli," diyorum.

Ve Evie "Evet, bunlar senin ayakkabıların ama şekillerini hiç bozmadım," diyor.

Ve Rahibe Katherine "Yok, henüz mektup gelmedi ama istersen öğle uykusundan sonra mahkûmlara yazabiliriz şekerim." diyor.

Sonra da odadan çıktılar. Ve. Ben de tek başıma çıktım. Ve. Yü-

züm ne kadar kötü olabilirdi ki?

Ve bazen sakat kalmak insanın lehine olabilir. Vücutlarına halkalar takan, dövme yaptıran, tenini dağlayan, derisini kazıyan bütün o insanları düşünün... Sonuçta o ya da bu şekilde dikkat çekiyorlar.

Dışarı çıkınca ilk olarak, bir şeyleri kaçırmış olduğum hissine kapılıyorum. Yani koca bir yaz geçip gitmiş. Bütün havuz başı partileri, metal zeminli sürat teknelerinin ucunda uzanmalar. Güneşlenmeler. Spor arabası olan herifleri tavlamak. Bütün pikniklerin, beysbol oyunları ve konserlerin Evie'nin çektiği ve Şükran Günü'ne dek bastırmayacağı fotoğraf karelerinde kaldığını hissediyorum.

Dışarı çıkınca hastanenin bembeyaz renginden sonra dünya rengarenk görünüyor. Sanki gökkuşağının altından geçiyormuşum gibi hissediyorum. Süpermarkete giriyorum ve alışveriş yapmak, çocukluğumdan beri oynamadığım bir oyun gibi geliyor bana. Bütün sevdiğim markalar rengarenk duruyor karşımda, Fransız Hardalı, Rice A Roni, Top Ramen, sanki hepsi dikkatimi çekmeye çalışıyorlar.

Her şey rengarenk. Hepsi o kadar güzel ki, güzellik standardı tamamen değişiyor ve hiçbiri ayrı ayrı dikkat çekmiyor.

Tamamı, parçaların toplamından az oluyor.

Bütün renkler bir arada, aynı yerde.

Markalı ürün kuşağından başka bakılacak bir şey yok. İnsanlara bakınca sadece kafalarının arkasını görüyorum. Hızlıca dönsem bile birinin dönmekte olan kulağını yakalıyorum. Ve insanlar Tanrıyla konuşuyorlar.

"Aman Tanrım," diyorlar, "şunu gördün mü?"

Ve "Maske miydi o? İsa aşkına, Cadılar Bayramı için biraz erken değil mi?"

Herkes Fransız Hardalı ve Rice A Roni etiketlerine gömülmüş, okuyor.

Ben de bir hindi alıyorum.

Niye aldığımı bilmiyorum. Param da yok ama alıyorum. Buzluktaki ten rengindeki donmuş, büyük hindileri karıştırıyorum. En

büyük hindiyi bulana dek karıştırıp sarı plastik file içindeki hindiyi bebek tutar gibi kucağıma alıyorum.

Marketin ön tarafına ilerliyorum. Kasalardan geçiyorum ama hiç kimse beni durdurmuyor. Bakmıyorlar bile. Sanki içinde altın varmış gibi hepsi kafalarını boyalı gazetelerinin içine gömmüşler.

"Sejgfn di ofo utnbg," diyorum. "Nei vuj isvin sdnsud."

Kimse bakmıyor.

En vantrolog sesimle "EVSF UYYB IUH," diyorum.

Kimse konuşmuyor bile. Belki sadece kasiyerler konuşuyor. Çek yazan müşterilere, kimliğiniz var mı, diye soruyorlar.

"Fgjrn iufv si vuv," diyorum, "Ksidi sinivuv sis sacnc!"

Nihayet, işte tam o anda bir oğlan "Bakın!" diyor.

Zaten sus pus olan, bakmayan insanlar bu sefer de nefeslerini tutuyorlar.

Küçük oğlan, "Anne bak, şuraya bak! Şuradaki canavar yiyecek bir şeyler çalıyor!" diyor.

Herkes utançtan yerin dibine giriyor. Hepsi sanki koltuk altlarına dayalı koltuk değneklerine bakıyormuşçasına kafalarını omuzlarına eğiyorlar. Ellerindeki gazetelerin manşetlerine iyice gömülüyorlar.

Canavar Kız Şükran Günü Hindisini Çaldı.

Bense kucağımdaki on kiloluk hindiyle pamuklu elbisemin içinde kızarmış gibi duruyorum, hindi terliyor, elbisem neredeyse transparan oluyor. Kollarımdaki sarı fileli buza değen göğüslerimin uçları taş gibi sert. Kuş yuvası gibi görünen saçlarımın altında dikiliyorum. Hiç kimse büyük bir şey kazanmışım gibi bakmıyor.

Bir el kalkıyor ve çocuğun suratına tokadı yapıştırıyor. Çocuk feryadı basıyor.

Suçunuz olmadığı halde cezalandırıldığınızda nasıl ağlarsanız, öyle feryat ediyor çocuk. Dışarıda güneş batıyor. İçerideyse her şey ölmüş gibi, durmaksızın "Neden bana vurdun? Ben bir şey yapmadım ki. Neden bana vurdun? Ben ne yaptım?" diye bağıran ufaklığın sesi hariç.

Hindiyi aldım. Çarçabuk La Paloma Memorial Hastanesi'ne döndüm. Hava kararmak üzereydi.

Hindiyi kucağımda taşırken, kendi kendime tekrarlayıp duruyorum: hindiler. Martılar. Saksağanlar.

Kuşlar.

Yüzümü kuşlar yedi.

Hastaneye girince koridorun öbür ucundan Rahibe Katherine'in geldiğini görüyorum; tekerlekli sandalyede oturan, her yanı sargılı bir adama eşlik ediyor. Adamın etrafında yaralarından cerahat çeken tüpler, içinde kırmızı ve sarı sıvı bulunan plastik torbalar var ve bunların hepsi adama bağlı.

Yüzümü kuşlar yedi.

Rahibe Katherine bana doğru yaklaşırken sesleniyor, "Pişşt! Tanışmak için can atacağın biri var yanımda!"

Yüzümü kuşlar yedi.

Onlarla aramda konuşma terapistinin ofisi var, tam içeri dalacakken üçüncü kez Brandy Alexander'ı görüyorum. İyilik ve nezaket kraliçesinin üzerinde bu sezonun umutsuz ve onursuz teslimiyet duygusunun bunaltıcılığını yansıtan, kolsuz bir Versace elbise var. Uyanık bir beden ama aşağılanmış. Ümitli ama sakatlanmış. Yüce kraliçe, şimdiye dek gördüğüm en güzel şey olduğundan, kapıda öylece durup onu izliyorum.

"Erkekler" diyor terapist, "konuşurken sıfatı vurgular." "Örneğin bir erkek 'Bugün çok *çekicisin*' der" diyor.

Brandy o kadar çekici ki, kafasını kesip mavi bir kadifenin üzerinde, Tifanny's'in vitrinine koysanız, bir milyon dolar ödeyerek satın alacak biri mutlaka çıkar.

"Ama bir kadın 'Bugün *çok* çekicisin' der," diyor terapist. "Brandy şimdi sen söyle. Sıfatı değil de, tamlayanı vurgula."

Brandy Alexander Yanan Yaban Mersini Mavisi gözlerini kapıda dikilmekte olan bana çeviriyor ve "Poz veren kız, *feci* çirkinsin. Yüzüne bir fil mi oturttun yoksa?" diyor.

Brandy'nin sesi öyle kısık ki, zor işitiyorum. O anda Brandy'ye adeta tapıyorum. Onunla ilgili her şey, güzel olup aynaya bakmak kadar iyi hissettiriyor insana kendini. Brandy benim asil ailem oluveriyor. Uğruna yaşamaya değecek biricik ve bütün varlığım.

"Si foieb sivns oys," deyip soğuk ve ıslak hindiyi konuşma te-

rapistinin kucağına bırakıyorum; kadın kucağındaki on kiloluk ölü et parçasıyla döner deri sandalyeye adeta çakılıyor.

Koridordan gittikçe yaklaşan Rahibe Katherine'in "Huuu, hu" diyen sesi duyuluyor.

"Mriuvin vsi sjaoi aj," diyorum ve terapisti tekerlekli sandalyesiyle birlikte koridora itiyorum. "Jovnd vink sim fido disinciv," diyorum.

Konuşma terapisti bana gülümseyip "Bana teşekkür etmene gerek yok, bu benim işim," diyor.

Rahibe yanındaki tekerlekli sandalyeli adamla beraber kapıya vardı. Bu yeni adamın derisi, ağzı ve dişleri yok, tam bana göre bir adam bu. Benim tek gerçek aşkım. Deforme olmuş ya da sakatlanmış veya hastalıklı beyaz atlı prensim. Ve sonsuza dek mutsuz olacağım kişi. Saklı geleceğim. Ömrümün canavarlaşmış kalanı.

Ofisin kapısını çarpıp kendimi Brandy Alexander'la birlikte içeri kilitliyorum. Terapistin masanın üzerinde duran defterini kapıyorum.

"kurtar beni" yazıp Brandy'nin yüzüne doğru sallıyorum.

"lütfen" yazıyorum.

Brandy Alexander'ın ellerine dönelim. Her şey önce onun elleriyle başlar. Brandy Alexander elini kaldırıyor; damarları, her renkten halka bilezikle dolu bileğinde toplaşmış gibi görünen, kıllı domuz gibi kemikli elini kaldırıyor. Brandy Alexander'ın kendi başına güzellik standardında öyle bir duruşu vardır ki, kimse onunla boy ölçüşemez. Siz bile.

"Anlat kız!" diyor Brandy, "yüzüne ne oldu?"

"kuşlar" yazıyorum.

"yüzümü kuşlar yedi"

Ve başlıyorum gülmeye.

Brandy gülmüyor. Brandy "O da ne demek öyle?" diyor.

Ama ben hâlâ gülüyorum.

"otobanda arabayla gidiyordum" yazıyorum.

Ve hâlâ gülüyorum.

"biri bir tüfekle 30 kalibrelik bir mermi sıktı"

"merini çene kemiğimin tamamını dağıttı"
Hâlâ gülüyorum.
"hastaneye geldim" yazıyorum.
"ölmedim"
Gülüyorum.
"çenemi yerine takamadılar, çünkü martılar yemiş"
Ve gülmeyi kesiyorum.
"El yazın berbat ayol," diyor Brandy. "Başka neler oldu, anlat."
Ve ağlamaya başlıyorum.
"dahası bebek maması yemek zorundayım"
"konuşamıyorum"
"kariyerim bitti"
"evim yok"
"nişanlım beni terk etti"
"kimse yüzüme bakmayacak"
"bütün elbiselerimi en yakın arkadaşım bozdu"
Hâlâ ağlıyorum.
"Daha başka?" diyor Brandy. "Bana her şeyi anlat."
"bir çocuk" yazıyorum.
"süpermarkette bir oğlan çocuğu bana canavar dedi"

Yanan Yaban Mersini Mavisi gözler, bütün yaz kimsenin bakmadığı gibi bakıyor bana. "Senin algın sıçmış," diyor Brandy. "Sadece olmuş bitmiş boktan şeylerden söz edip duruyorsun."

"Hayatını geçmişe ya da şimdiye bağlayarak yaşayamazsın," diyor.

"Bana geleceğinden söz etmelisin," diyor Brandy.

Brandy Alexander, lame bağcıklı, topuklu ayakkabılarının üzerinde ayağa kalkıyor. Yüce kraliçe çantasından üstü taşlı bir pudra kutusu çıkarıyor ve içindeki aynaya bakmak için kutuyu açıyor.

"Şu terapist" diyor Kurşuni dudaklar, "konuşma terapisti bu konularda *çok* aptalca davranabiliyor."

Brandy'nin büyük ve kaslı kolları beni, az önce kalktığı ve hâlâ kıçının sıcaklığının durduğu koltuğa oturtuyor ve aynaya bakmam için pudrayı suratıma doğru uzatıyor. Kutunun içinde pudra yerine bir sürü beyaz kapsül var. Ayna olması gereken yerdeyse Brandy

Alexander'ın gülümseyen, muhteşem bir vesikalığı duruyor.

"Bunlar Vicodin, şekerim," diyor. "Herhangi bir ilacın yeterli dozda alınmasıyla, her hastalığın iyileştiği, Marilyn Monroe tıp okuluna hoş geldin."

"Haydi daldır elini. Kendi işini kendin gör" diyor.

Zayıf ve ebedi tanrıça Brandy'nin resmi, ağrı kesici deryasının üzerinden gülümsüyor. İşte Brandy Alexander'la böyle tanıştım. Eski hayatıma devam *etmeme* gücünü böyle buldum. Aynı eski parçaları *toplamama* cesaretini böyle buldum.

"Şimdi," diyor Kurşuni dudaklar, "az önce yaptığın gibi bana bütün hikâyeni anlatacaksın. Hepsini yazacaksın. Bana hikâyeni tekrar tekrar anlatacaksın. Bana bütün gece yürek paralayıcı boktan hikâyeni anlat." Bu kraliçe Brandy kemikli uzun parmağını bana doğru uzatıyor.

"Anlattığın şeyin" diyor Brandy, "sadece bir hikâye olduğunu anlayacaksın. Ve aynı şeyleri bir daha yaşamayacağını. Anlattığın hikâyenin sadece kelimelerden ibaret olduğunun farkına vardığında, geçmişini bir kâğıt gibi buruşturup çöpe atabildiğinde," diyor Brandy, "işte o zaman senin kim olacağına karar vereceğiz."

4 Kanada sınırına geçelim.

Town Car modeli kiralık bir Lincoln'de, British Columbia, Vancouver'dan güneye, Amerika Birleşik Devletleri'ne geçmek için bekleyen üçümüze; sürücü koltuğunda bekleyen Signore Romeo'ya, yanında oturmuş bekleyen Brandy'ye ve arkada yalnız oturmuş bekleyen bendenize dönelim.

Brandy "Polislerin alıcıları var," diyor.

Plana göre, sınırı geçebilirsek güneye, zıpır oğlanlarla kızların kesemdekilerin hepsini satın almak için sıraya girecekleri gece kulüpleriyle diskoların bulunduğu Seattle'a gideceğiz. Sessiz olmalıyız çünkü hem ABD, hem de Kanada sınırındaki polislerin alıcıla-

rı var. Böylece sınırı geçmek için bekleyen insanları dinleyebiliyorlar. Küba purolarınız olabilir. Taze meyve. Elmaslar. Bulaşıcı hastalıklar. Uyuşturucu, diyor Brandy. Brandy sınıra bir mil kala çenemizi kapamamızı söylüyor ve sessizce, sırada bekliyoruz.

Brandy kafasına sarılı olan metrelerce uzunluktaki brokar eşarbı çözüyor. Brandy, kafasını sallayınca, saçları omuzlarına dökülüyor. Dekoltesinden görünen füzelerinin arasındaki yarığı saklamak için eşarbı omuzlarına örtüyor. Brandy, sade altın küpelerini takıyor kulağına. İncilerini çıkarıp ucunda altın bir haç olan ince bir zincir takıyor. Bunları sınır polisinin yanına varmamıza bir dakika kala yapıyor.

Küçük pencere ve klavyeli bilgisayarın gerisinde, mavi üniformasıyla oturan sınır polisi herif, aynalı gözlüğünün ve altından rozetinin gerisinden "Uyruklarınız?" diye soruyor.

"Efendim," derken Brandy'nin sesi mülayim çıkıyor ve heceleri sakız gibi uzatarak konuşuyor. "Efendim, biz Amerika Birleşik Devletleri vatandaşıyız. O ABD ki bir zamanlar dünyadaki en büyük ülke olarak bilinirdi, ta ki homoseksüeller ve çocuk pornografisi-"

Sınır polisi herif "İsimleriniz?" diye soruyor.

Brandy herife bakabilmek için Alfa'nın üzerinden eğiliyor ve "Kocam," diyor, "masum bir insandır."

"Adınız, lütfen," diyor adam ve hiç şüphesiz plakamıza bakıyor, bunun üç hafta önce Montana, Billings'te kiralanmış bir araç olduğunu ve belki bizim de gerçekte kim olduğumuzu keşfediyor. Belki büyük, satılık evlerden ilaç çalan üç deliyle ilgili Kanada'nın batısında dört bir yana dağılmış bültenleri keşfediyor. Belki bu bilgilerin hepsi bilgisayar ekranından geçiyor şu anda. Belki de bunların hiçbiri olmuyor. Asla bilemezsiniz.

Brandy adamın dikkatini çekmek için neredeyse "Ben evliyim," diye ciyaklıyor. "Muhterem Scooter Alexander'ın karısıyım," diyor hâlâ Alfa'nın kucağına yarı gömülü vaziyette.

"Ve bu," diyor ve tebessümüyle Alfa'yla arasında görünmeyen bir hat çekerek, "bu benim damadım Seth Thomas," diye ekliyor.

Kocaman eli arkada oturan bana uzanıyor. "Bu da," diyor, "kızım Bubba-Joan."

Bazen Brandy'nin bizi uyarmadan hayatlarımızı değiştirmesinden nefret ediyorum. Kimi zaman günde iki defa, yeni bir kimliğe ayak uydurmak zorunda kalıyoruz. Yeni bir isim. Yeni ilişkiler. Handikaplar. Bu yolculuğa başladığımız sıralarda kim olduğumu hatırlamak bile güçleşiyor.

Bu öyle bir stres yaratıyor ki, sürekli değişime uğrayan AİDS virüsünün de bu hissi tattığına şüphe yok.

Sınır polisi herif daha önce Alfa Romeo, ondan önce Chase Manhattan, ondan önce Nash Rambler, ondan önce Wells Fargo, ondan önce de Eberhard Faber olan Seth'e "Efendim..." diyor. "Amerika Birleşik Devletleri'ne satın almış olduğunuz herhangi bir şey götürüyor musunuz?" diye soruyor sınır polisi herif.

Ayakkabımın sivri ucuyla ön koltuğun altından yeni kocamı dürtüyorum. Bir sürü detayın içinde boğuluyoruz. Solumuzda gelgitlerin aşındırdığı çamurlu kumsal var, küçük dalgalar birbirini izliyor. Diğer tarafta ise ancak çok uzaktan okunabilen kelimeler oluşturan çiçek tarhları var. Yakından bakınca sadece bir sürü kırmızı ve sarı begonya görünüyor.

"*Hıristiyan Şifa Kanalı*'nı izlemediğinizi söylemeyin bana," diyor Brandy. Boynundaki küçük altın haçla oynuyor. "Eğer bir bölüm bile izlemiş olsaydınız, yüce Tanrının bilgelikle damadımı dilsiz yarattığını bilirdiniz. O konuşamaz."

Sınır polisi herif hızla klavyenin tuşlarına basıyor. Yazdığı kelime "SUÇ" olabilir. Ya da "UYUŞTURUCU". Veya "VURMAK". GÜMRÜK KAÇAKÇISI da olabilir. Veya TUTUKLAMA.

"Tek kelime dahi etme," diye fısıldıyor Brandy Seth'in kulağına. "Eğer konuşursan, Seattle'a varınca seni Harvey Wallbanger yaparım."

Sınır polisi herif "ABD'ye girmenize izin vermeden önce pasaportlarınızı görmem gerekecek," diyor.

Brandy dudaklarını yalayarak ıslatıyor, gözleri nemli ve pırıl pırıl parlıyor. Başını kaldırıp sınır polisi herife "Lütfen bize bir dakika izin verir misiniz?" derken brokar eşarbı aşağıya kaydırıp me-

melerinin arasındaki ayrığı ortaya çıkarıyor.

Brandy arkasına yaslanıyor ve Seth'in canı hızla tamamen kapanıyor.

Brandy'nin koca füzeleri aldığı nefesle havaya kalkıyor, sonra iniyor. "Sakın paniğe kapılmayın," diyor ve rujunu açıyor. Dikiz aynasına bakıp dudaklarını öpücük şeklinde büzüyor. Ruju kocaman Kurşuni dudaklarına süren büyük eli o kadar çok titriyor ki, diğer eliyle ruju tutan elini kontrol altına alıyor.

"Hepimizi yeniden Amerika'ya sokabilirim," diyor, "ama önce bir prezervatif ve naneli çiklete ihtiyacım var."

Rujlu dudaklarıyla "Bubba-Joan lütfen cici kız ol ve bana şu Estraderm'lerden ver bir tane," diyor.

Seth ona prezervatif ve naneli çiklet veriyor.

"Kıçına bir haftalık sıvı aktığının ne zaman farkına varacağını tahmin edelim bakalım," diyor Brandy.

Ruju kapatıp "Kirlet beni, lütfen," diyor.

Ona kâğıt mendil ve bir parça östrojen veriyorum.

İnsanların Brumbach Alışveriş Merkezi'nin önündeki Hz. İsa'nın doğuşunun tasvir edildiği dekora doğru tek bacağını kaldıran köpeği izlemek için toplandıkları o güne dönelim, ki bu insanların arasında Evie'yle ben de vardık. Sonra köpek oturuyor, yuvarlanıp sırtüstü yatıyor, derken bok kokan, buruşuk kız deliğini yalıyor ve Evie beni dirseğiyle dürtüyor. İnsanlar alkışlayıp para atıyorlar.

Sonra Brumbach'a girip rujları elimize sürerek denemeye başlıyoruz ve ben "Köpekler neden kendilerini yalarlar?" diye soruyorum.

"Çünkü bunu yapabilirler de ondan," diyor Evie. "Onlar insanlara benzemezler."

Mankenlik okulunda aynalarda cildimize bakarak günde sekiz

saat öldürdükten sonra oluyor bu olay. "Evie, *sakın* kendini kandırma," falan oluyorum.

Mankenlik okulunda geçer not almam tam olarak Evie'nin başarı eğrisini aşağıya çekmiş olmasındandı. Anca bir penisin dibinde görebileceğiniz renkte rujlar sürerdi. Öyle çok far sürerdi ki, Evie'nin ürün testlerinde kobay olarak kullanılan bir hayvan olduğunu sanabilirdiniz. Sadece onun kullandığı saç spreyi yüzünden Taylor Roberts Mankenlik Akademisi'nin üzerindeki ozon tabakası delinmişti.

Bunlar kazadan önce, yani hayatımın çok iyi olduğunu düşündüğüm zamanlarda olmuştu.

Okuldan sonra vakit öldürmek için gittiğimiz Brumbach Alışveriş Merkezi'nin dokuzuncu katı mobilyalara ayrılmıştır. Kenarlarda teşhir odaları vardır: yatak odaları, yemek odaları, oturma odaları, çalışma odaları, kütüphaneler, çocuk odaları, ebeveyn odaları, porselen dolapları, ev ofisler, bunların hepsi mağazanın içine açılıyor. Görünmeyen dördüncü duvar. Tüm odalar mükemmel, temiz ve halı döşenmiş, şık mobilyalarla dolu, spot halojen aydınlatma ve yanan bir sürü lamba yüzünden de sıcak. Gizli hoparlörlerden belirli frekansları kapsayan gürültülü bir hışırtı geliyor. Müşteriler, odalar boyunca, teşhir odalarıyla döşemenin ortasını dolduran yerden aydınlatılmış adalar, birbirine uyumlu döşeme lambaları ve yapay bitkilerle birlikte yer yer serilmiş kilimlerin üzerinde öbekler oluşturan sohbet köşeleri ve oturma gruplarının arasında akıp giden, donuk muşambayla kaplı koridorlardan geçiyorlar. Karanlığın içinde yabancılarla dolup taşan durgun ışık ve renk adaları var.

"Aynen bir ses kayıt stüdyosu gibi," derdi Evie. "Bütün alıcılar birilerinin gelip bir sonraki bölümü kaydetmesi için hazır. Stüdyodaki izleyici karanlıkta seni izliyor."

Müşteriler yanımızdan gelip geçerken, Evie'yle pembe bir çekyata sere serpe uzanır, onun cep telefonundan burçlarımızı okurduk. Parçalara ayrılabilen tüvit bir kanepeye çöreklenip bir yandan patlamış mısır atıştırırken, diğer yandan da konsolun üzerindeki renkli televizyonda kendi dizimizi izlerdik. Evie birazdan tişörtünü sıyırıp göbeğindeki yeni piercing'i gösterecek. Bluzunun koltukaltı

boşluğunu aşağı çekiştirerek silikon izlerini gösterecek.

"Gerçek evimde kendimi çok yalnız hissediyorum," derdi Evie. "Ve kimse bakmıyorken kendimi yeterince gerçek hissedememekten de nefret ediyorum."

"Mahremiyet aradığımdan takılmıyorum Brumbach'a," diyor.

Dairemde dergileriyle birlikte Manus olurdu. Söylediğine göre işi gereği almak zorunda olduğu erkek erkeğe porno dergileriydi bunlar. Her sabah kahvaltıda kendilerini emen heriflerin parlak resimlerini gösterirdi bana. İki büklüm vaziyette kollarını dizlerinin arkasına dolayarak kendisini emmek için boynunu ileriye uzatmış olan bu herifler kendi küçük döngülerinde kaybolmuş gibi görünürlerdi. Dünya üzerindeki hemen her herifin bunu denediğine bahse girebilirsiniz. Sonra da Manus bana "Heriflerin istediği bu işte," derdi.

Bana romans ver.

Flaş.

Bana inkâr ver.

Her biri yeterince esnek olan veya dünyada başka kimseye ihtiyaç duymayacağı kadar büyük bir aleti olan, tam bir küçük daire şeklini almış bu heriflerin resimlerini Manus kızarmış ekmeğiyle gösterir ve "Bu heriflerin herhangi bir işe veya ilişkiye tahammül etmeleri gerekmez," derdi. Dergilere bakarken ağzındakileri çiğnemeye devam ederdi. Sahanda yumurtasının beyazlarını çatalıyla didiklerken "Hayatının sonuna kadar böyle yaşayabilir ve ölebilirsin," derdi.

Sonra ben şehre inip mükemmelleşmek için Taylor Robberts Mankenlik Akademisi'ne giderdim. Köpekler kıçlarını yalarlardı. Evie kendi kendini yaralar. Bütün şu piercing'ler falan. Evie'nin evinde, ailesinden gelen tonla para dışında kendinden başka kimse yoktu. Brumbach'a gitmek için şehir otobüsüne ilk bindiğimizde Evie şoföre kredi kartını uzatmış ve cam kenarına oturmak istediğini söylemişti. Eşyalarının çok yer kaplayacağından endişe etmişti.

Manus'la ben mi, yoksa kendi başına Evie mi evde daha berbat haldeydi, bilemiyorum.

Ama Brumbach'tayken Evie'yle birlikte onlarca mükemmel ya-

tak odasından birinde kıvrılıp uyuklardık. Ayak parmaklarımızın arasına pamuk sıkıştırıp kreton kaplı kulüp sandalyelerinde tırnaklarımıza oje sürerdik. Sonra da cilalı, uzun bir yemek masasına oturup Taylor Robberts mankenlik kitabımızı incelerdik.

"Burası aynı hayvanların doğal ortamlarının hayvanat bahçelerindeki sahte kopyaları gibi," derdi Evie. "Bilirsin işte, betondan yapılma buzullar, üzerinde serpme makineleri asılı, birbirine kaynaklanmış borulardan yapılma ağaçlardan oluşan yağmur ormanları gibi."

Her öğlen Evie'yle ben, kendimize özel yapay ortamımızda birer yıldızdık. Kasiyerler cinsel ilişki bulma umuduyla erkekler tuvaletine süzülürlerdi. Kendi küçük matinemizde ilgi yağmuruna tutulurduk.

Taylor Roberts'tan tek hatırladığım şey, yürürken leğen kemiklerimi öne çıkarmam gerektiği. Omuzlarımı geriye atmam gerekiyor. Farklı boyutlardaki ürünleri tanıtırken, kendimizle ürün arasına görünmez bir çizgi çekmemizi söylerlerdi. Tost makineleri için gülüşümüzden tost makinesine doğru havadan bir çizgi çekmemiz gerekiyordu. Sobalar için bu çizgi göğüslerden aşağıya doğru çiziliyordu. Yeni bir araba için bu görünmez çizgiyi çekmeye vajinanızdan başlayın, diyorlardı. Kısacası profesyonel mankenlik, sütlaç veya yeni bir çift ayakkabı gibi şeylere abartılı tepki gösterip, karşılığında para kazanmak demektir.

Brumbach'taki büyük, pembe bir yatakta diyet kola içerdik. Ya da bir tuvalet masasına oturup bir metre kadar ötede duran insanların silik silueti karanlığın içinden bizi izlerken, elimize bir pudriyer alıp, pudrayla yüzümüzün şeklini değiştirirdik. Belki bir spot lambanın ışığı, birilerinin gözlük camında parlardı. Dikkat çeken en ufak hareketimizle, her jestimizle, söylediğimiz her sözle insanları başımıza toplamak işten bile değildi.

Evie pembe satenden bir yorganı düzeltip yastıkları kabartırken, "Burası çok güvenli ve huzur verici," derdi. "Burada insanın başına çok kötü bir şey gelmez. Okul gibi değil burası. Ya da ev gibi."

Hiç tanımadığımız insanlar üzerlerindeki paltolarla durup bizi izlerlerdi. Televizyondaki şu talk showlarda olduğu gibi, yeterince

izleyici bulunca dürüst olmak çok kolaydır. Eğer yeteri kadar insan dinliyorsa, her şeyi söyleyebilirsiniz.

"Evie, tatlım," derdim, "sınıfımızda çok daha kötü mankenler var. Allığının kenarını dağıt, yeter." Tuvaletin aynasından kendimize bakarken, yabancılar arkada üç sıra halinde bizi izlerlerdi.

"Al şekerim," derken, ona küçük bir fırça uzatırdım, "dağıt."

Ve Evie ağlamaya başlardı. Kalabalık bir izleyici karşısında insanın tüm duyguları zirveye vurur. Ya gülme krizine tutulursunuz ya da ağlama krizine, arası yoktur. Hayvanat bahçelerindeki şu kaplanlar, kendilerini hep görkemli bir gösteride hissediyorlardır herhalde.

"Moda dünyasında göz alıcı bir manken olmak istediğimden değil," derdi Evie. "Gelişme çağımı düşündüğüm zaman çok üzülüyorum." Evie gözyaşlarını bastırırdı. Küçük süngeri alıp, "Ben küçükken ailem benim erkek olmamı isterdi," derdi. "Bir daha asla o kadar zavallı olmak istemiyorum," derdi.

Bazen de yüksek topuklu ayakkabılar giyip aynı herifi paylaşamadığımız için birbirimizin suratına tokat atıyormuş gibi yapardık. Bazı öğle sonraları birbirimize vampir olduğumuzu itiraf ederdik.

"Evet," diyordum, "benim ailem de beni suiistimal etti."

Kalabalığa oynamamız gerekirdi.

Evie parmaklarını saçlarına dolayıp "Kıç deliğimle, vajinamın arasındaki küçük çıkıntılı deriye piercing yapacağım," derdi.

Sahnenin ortasındaki yatağa bırakıverirdim kendimi, bir yastığa sarılıp yukarıdaki karmakarışık siyah kablo borularına ve yangın söndürme borularına bakarak, bunun yatak odasının tavanı olduğunu hayal etmek gerekirdi.

"Bana dayak attıkları veya şeytan kanı falan içirdikleri yoktu," derdim. "Sakat olduğu için kardeşimi daha çok severlerdi, o kadar."

Ve Evie eski Amerikan tarzı komodinin yanından geçerek sahnenin ortasına gelip seyircilerle arama girerdi.

"Sakat bir kardeşin mi vardı?" derdi.

İzleyicilerden biri öksürürdü. Belki bir kol saatinden parlak bir ışık parlardı.

"Evet, biraz sakattı, ama onu seksi kılacak biçimde değil. Yine

de mutlu son oldu," derdim. "O öldü."

Ve Evie gerçekten gergin bir sesle "Sakatlığı neydi? Tek kardeşin miydi? Senden büyük müydü, küçük müydü?" diye sorardı.

Yataktan fırlayıp saçlarımı savururdum. "Hayır, çok acıklı."

"Hayır, ben ciddiyim," derdi Evie. "Şaka yapmıyorum."

"Benden birkaç yaş büyüktü. Bir saç spreyi kazası yüzünden yüzü paramparça olmuştu. Ve düşünebiliyor musun bizimkiler ikinci bir çocukları olduğunu neredeyse unutmuşlardı." Gözlerimi yastık kılıflarına kuruluyormuş gibi yapıp seyirciye anlatmaya başlardım. "O yüzden beni sevsinler diye daha çok çabalardım."

Evie boşluğa bakarak "Kahretsin! *Kahretsin*!" derdi. Ve öyle iyi rol yapardı ki, benim rolümü oracıkta gölgede bırakırdı.

"Evet," derdim. "Onun hiç çaba sarf etmesi gerekmiyordu. Her şey çok kolaydı onun için. Yalnızca yandığı ve yara bere içinde kaldığı için bütün ilgi ona odaklanmıştı."

Evie bana yaklaşıp "Peki ağabeyin nerede şimdi? Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorardı.

"Öldü," deyip izleyiciye dönerdim, "AIDS'ten öldü."

Evie de "Bundan emin misin?" derdi.

"Evie!" derdim.

"Yok, ciddiyim," derdi. "Bir bildiğim var ki, soruyorum."

"AIDS hakkında şaka yapma," derdim.

Evie "Bu *son derece* imkânsız gibi bir şey," derdi.

Konuyu bu kadar kolay saptırabiliyoruz. Gerçek dram bekleyen izleyiciler için bence Evie kuşkusuz bazı şeyleri uyduruyor.

"Ağabeyini" diyor Evie "ölürken gördün mü? Gerçekten. Ya da öldükten sonra gördün mü? Müzik çalınırken kefenin içinde gördün mü? Ya da ölüm belgesini?"

Herkes izliyordu.

"Evet," diyorum. "Sayılır." Yalan söylediğimin fark edilmesini ister gibi.

Evie iyice tepeme biniyor. "Onu ölü olarak gördün mü, görmedin mi?"

Bütün o insanlar izliyordu.

"Yeterince ölüydü."

"Evie "Nerede?" diye soruyor.

"Bu çok acı verici," deyip sahnenin karşı tarafına, oturma odasına geçiyorum.

Evie peşimden gelirken, "Nerede?" diye soruyor.

Bütün o insanlar izliyor.

"Darülacezede," diyorum.

"Hangi darülaceze?"

Yandaki oturma odasına, sonra yemek odasına, yanındaki yatak odasına, onun yanındaki çalışma odasına, ev ofise geçerek sahne değiştiriyorum. Bu arada, Evie peşimi bırakmıyor, izleyici de bizi takip ediyor.

"Bilirsin işte," diyorum, "Bir ibneyi uzun süre ortalıkta görmezsen, ne olduğu gün gibi açıktır."

Evie "Öyleyse gerçekten ölüp ölmediğini bilmiyorsun," diyor.

Bir sonraki yatak odasına, oturma odasına, yemek odasına, bebek odasına seğirtiyoruz ve "AIDS bu, Evie. Ve perde kapanır," diyorum.

Sonra Evie duruyor ve "Niye?" diye soruyor.

İzleyiciler dört bir yana dağılıp beni terk etmeye başlamışlar.

Çünkü kardeşimin gerçekten ölmesini öyle çok istiyorum ki. Çünkü ailem onun ölmesini istiyor. Çünkü eğer o ölürse, hayat çok daha *kolay* olacak. Çünkü böylece ben tek çocuk olacağım. Çünkü artık benim sıram geldi. Lanet olsun, benim sıram.

Ve alışveriş yapan kalabalık, bizi bir haltlar karıştırırken yakalamak üzere gözetlemesi için Tanrı yerine güvenlik kameralarıyla baş başa bırakarak, çekip gidiyor.

"Bu olay senin için neden bu kadar önemli?" diye soruyorum.

Ve çoktan benden uzaklaşmaya başlayan Evie, beni yalnız bırakıyor ve "Sebebi yok," diyor giderken. Kendi küçük, kapalı çemberinde kaybolmuş. Kendi göt deliğini yalayan Evie "Yok bir şey," diyor, "unut gitsin."

6 Brandy Alexander gezegeninde evren, tanrılar ve dişi tanrılar tarafından özenle işlenmiş bir sistemle yönetilir. Bazıları kötüdür. Bazıları sonsuz iyiliktir. Mesela Marilyn Monroe. Sonra Nancy Reagan ve Wallis Warfield Simpson var. Bazı tanrı ve dişi tanrılar ölmüştür. Bazıları hayattadır. Ve bir çoğu da plastik cerrahtır.

Düzen değişir. Tanrılar ve dişi tanrılar gelir, gider ve statü değişikliği için birdirbir oynarlar.

Abraham Lincoln cennetten arabamızı yeni-araba-kokulu bir hava kabarcığına çeviriyor: bir reklam kopyası gibi yumuşacık sürüyoruz arabayı. Brandy şu sıralar Marlene Dietrich'in havadan sorumlu olduğunu söylüyor. Can sıkıntımızın güzündeyiz şu aralar. Gri gökyüzünün altında, Town Car modeli kiralık bir Lincoln'ün mavi mücevher kutusu gibi görünen içinde 5 numaralı karayolunda ilerliyoruz. Arabayı Seth kullanıyor. Her zaman şöyle oturuyoruz; Brandy önde, ben arkada. Vancouver ve British Columbia, Seattle arasındaki üç saatlik pitoresk bir güzelliğin içinden geçiyoruz. Asfalt ve iç yakım, bizi ve Town Car modeli Lincoln'ü güneye taşıyor.

Bu şekilde seyahat ederken, pekâlâ dünyayı televizyondan izleyebilirsiniz. Brandy Alexander gezegeninin sıcak, sakin ve sessiz mavi bir atmosferi olsun diye tüm otomatik camlar kapalı. Dışarısı tam 35 derece ve kavisli camın gerisinden ağaçlarla kayalardan oluşan dış dünyanın minyatürü akıp gidiyor. Uydudan canlı yayın gibi. Brandy Alexander'ın küçük dünyasını meydana getiren bizler, tüm bunları roket hızıyla geçiyoruz.

Sür babam sür Seth "Hayatın televizyon için bir mecaz olduğunu hiç düşündünüz mü?" diyor.

Bir kuralımız var: Seth sürerken, radyo açılmıyor. Çünkü bir Dionne Warwick şarkısı çalmaya başlıyor ve Seth hüngür hüngür ağlıyor; koca koca Estinyl yaşları döküyor, Provera hıçkırıklarına boğuluyor. Dionne Warwick bir Burt Bacharach şarkısı söylerse arabayı sağa çekmek zorunda kalıyoruz, aksi takdirde trafik kazasına kurban gitmemiz işten bile değil.

Seth'in bu şekilde gözyaşı dökmesi, kaş ve elmacık kemiklerinin altındaki keskin gölgelerin yerini şişkin bir yüze bırakması, eli-

ni gizlice tişörtünün altına sokup göğüs uçlarını çimdiklemesi ve ağzının bir karış açılıp, gözlerinin kayması; hepsi hormonlardan kaynaklanıyor. Birleşik östrojenler, Hamisid, estradiol, ethinyl estradiol; hepsi bir şekilde Seth'in diyet kolasına karışıyor. Her gün aldığı aşırı dozların karaciğerine zarar verme ihtimali var elbette. Onda şimdiden karaciğer bozukluğu, kanser veya kan pıhtılaşması olabilir, doktorsanız tromboz da diyebilirsiniz ama ben şansımı denemek istiyorum. Tabii sadece eğlence olsun diye. Göğüslerinin gelişimini izlemek için. Kızları mıknatıs gibi çeken maço yürüyüşünün nasıl yağa dönüştüğünü ve öğleden sonraları nasıl kestirdiğini görmek için. Bunların hepsi harika ama eğer ölürse kendime yeni ilgi alanları bulmam gerekir.

Sür babam sür Seth "Televizyonun bizi bir şekilde Tanrılaştırdığını düşünmüyor musunuz?" diyor.

Bu içebakış yeni. Seth'in sakalları azaldı. Testosteronlarını yutan anti-androjenlerden kaynaklanıyor olmalı. Su tutulmasını önemsemiyor. Karamsarlık. Aynadan gözünden bir damla yaş çıktığını ve yüzünden aşağı aktığını görüyorum.

"Bu konuları bir tek ben mi dert ediyorum?" diyor Seth. "Bu arabada gerçek bir şey hissedebilen tek kişi ben miyim?"

Brandy karton ciltli bir kitap okuyor. Brandy genellikle plastik cerrahların tastamam vajinalarla ilgili çok satan parlak broşürlerini okur; bu broşürler sidiğin aşağıya akmasını sağlamak için idrar yolunun konması gereken en mükemmel yeri gösteren renkli resimlerle doludur. Diğer resimler en kaliteli klitorise nasıl bir başlık konulacağını gösterir. Bunlar beş rakamlı, on, yirmi bin dolarlık, gerçeğinden bile iyi vajinalardır ve çoğu zaman Brandy bu resimleri bize gösterir.

* * *

Üç hafta öncesine; Washington, Spokane'deki o büyük eve dönelim. South Hill'de banyo pencerelerinden Spokane manzarası görülen, granit bir South Hill şatosundaydık. Kahverengi şişelerdeki Percodan'ları, cüzdanımın Percodan'lara ayrılmış cebine boşaltı-

yordum. Brandy Alexander lavabonun altındaki dolapta temiz bir tırnak törpüsü ararken işte bu ciltli kitabı buldu.

Artık diğer bütün tanrılar ve dişi tanrılar yeni bir ilahın gölgesinde kalmışlardı.

Dikiz aynasından göğüslerime bakan Seth'e dönelim. "Televizyon bizi gerçekten Tanrılaştırıyor," diyor.

Bana tolerans ver.

Flaş.

Bana anlayış ver.

Flaş.

Yollarda benimle geçirdiği onca haftadan sonra bile Seth'in parlak, incinebilir mavi gözleri, gözlerime bakmaktan çekiniyor. Yeni arzu dolu içebakışını göz ardı edebiliyor. Ağızdan aldığı ilaçların yan etkileri gözlerde kendini göstermeye başladı bile; korneası kaya gibi sertleştiği için lensleri gözlerinden fırlıyor. Her sabah portakal suyuna karıştırılmış olan östrojenlerden kaynaklanıyor olsa gerek. Ama o bunların hepsini göz ardı edebiliyor.

Öğlenleri içtiği buzlu çayın içindeki Androcur'lerin etkisi olmalı ama asla farkına varmayacak. Beni yakalayamayacak.

Brandy Alexander naylon çoraplı bacaklarını arabanın ön paneline uzatmış; yüce kraliçe, karton ciltli kitabını okumaya devam ediyor.

"Gündüz yayınlanan dramaları izlersen," diyor bana Seth, "herkesi kısa süreliğine ziyaret etmiş gibi olursun. Her kanalda ayrı bir hayat var ve neredeyse saat başı hayatlar değişiyor. Aynen internetteki canlı videolar gibi. Onlar farkında olmasa da, sen bütün dünyayı gözetleyebilirsin."

Brandy üç haftadır şu kitabı okuyor.

"Televizyon, insanların hayatlarının en seksi bölümlerini bile gizlice izlemene müsaade ediyor," diyor Seth. "Bu size bir şey ifade etmiyor mu?"

Belki, ama eğer her gün 500 miligramlık minik projesteron alıyorsan tabii.

Camın ardından birkaç dakikalık bir manzara geçiyor. Yalnızca ulu dağlar, sönmüş volkanlar, dışarıda her zaman bulabileceğiniz şeyler. Şu zamansız doğal doğa temaları. En ham halleriyle hammaddeler. İşlenmemiş. Islah edilmemiş nehirler. Bakımsız dağlar. Pislik. Çamurda yetişen bitkiler. Hava.

"Ve eğer özgür iradeniz olduğuna gerçekten inanıyorsan, Tanrının bizi aslında kontrol edemeyeceğini de bilirsin," diyor Seth. Seth ellerini direksiyondan kaldırarak derdini anlatmak için havada sallayıp duruyor. "Madem Tanrı bizi kontrol edemiyor," diyor, "o halde, tek yaptığı bizi izlemek ve sıkılınca da kanalı değiştirmek."

Cennette bir yerlerde, Tanrının sörf yapması için canlı bir web sitesinde yer alıyorsunuz.

Brandy kamera.

Brandy'nin bilekten bağcıklı, yüksek ökçeli ayakkabıları döşemede, Brandy işaret parmağını yalıyor ve yavaşça sayfayı çeviriyor.

İlkel insanların yaptığı tarih öncesinden kalma resimler ve çöpler vızıldayarak yanımızdan geçip gidiyor.

"Söylemeye çalıştığım şey şu" diyor Seth, "belki TV bizi Tanrı yerine koyuyordur. Ya da belki de bizler Tanrının televizyonuyuzdur."

Dağın çakıllı yamacında bazı geyik ve benzeri hayvanlar dört ayakları üzerinde zar zor yürüyorlar.

"Ya da Noel Baba," diyor Brandy kitabının gerisinden. "Noel Baba her şeyi görür."

"Noel Baba hikâye," diyor Seth. "O sadece Tanrıya açılan bir kapı. Noel Baba diye biri yok."

Washington, Spokane'de ilaç avladığımız üç hafta öncesine; Brandy Alexander'ın ebeveyn yatak odasında devrilip kitap okumaya başladığı güne dönelim. Otuz iki Nembutal aldım. Yani cüzdanıma otuz iki tane Nembutal attım. Ben sattığım malı yemem. Brandy hâlâ kitap okuyordu. Tüm rujları elimin üstüne sürdüm,

Brandy ise en büyük boy su yatağının ortasında milyon, milyon, milyonlarca delikli dantel yastıkların üzerinde hâlâ kıvrılmış vaziyetteydi. Hâlâ okuyordu.

Çantama tarihi geçmiş birkaç estradiol ve Kurşuni renkte yarım bir ruj koydum. Emlakçi merdivenlerin başından yukarı seslendi; her şey yolunda mıydı?

* * *

5 numaralı karayolunda ilerleyen bize ve yanından geçtiğimiz bir tabelaya dönelim.

Temiz Yemek ve Aileye Uygun Fiyatlar Karver Stage Mola Kafeteryası'nda

Spokane'de Yanan Yaban Mersini, Gül Kurusu veya Patlıcan Moru Düşler olmamasına dönelim.

Emlakçi iki ayağımızı bir pabuca sokmak istemiyordu ama bilmemiz gereken başka bir şey olup olmadığını soruyordu merdivenlerin başından. Herhangi bir konuda sormak istediğimiz bir şey var mıydı?

Kafamı ebeveyn yatak odasına daldırdım, su yatağını örten beyaz örtünün üzerinde soluk alıp vermekle beraber ölü gibi yatan Brandy Alexander kitap okuyordu.

Ah, incilerle süslü etek ucunun lila rengi sateni.

Ah, topaz fasetalı floşlarla süslü, kat kat kehribar rengi kaşmir.

Ah, hareket özgürlüğü olan kaygan telin üzerine oturtulmuş vizon bolero.

Gitmemiz gerekiyordu.

Brandy karton ciltli kitabını açık olarak, füze gibi dimdik duran memelerinin üzerine bırakmıştı. Gül Kurusu yüzü kumral saç ve delikli dantelden süs yastıklarının içinde duruyordu; patlıcan moru gözlerde, aşırı dozda Thorazine alınmışçasına fal taşı gibi açılmış bir ifade vardı.

Öncelikle hangi ilacı aldığını bilmek istiyorum.

Kitabın kapağında sarışın bir pilicin resmi vardı. Kürdan gibi inceydi. Tatlı ve zarif bir tebessüm vardı yüzünde. Pilicin saçları, Sarı Kasırga'nın uydudan çekilmiş fotoğrafı gibi yüzünün batı yakasına dağılmıştı. Uzun kirpikleri ve Riverdale lisesindeki Betty, Veronica ve diğer tüm Archie kızlarınınki gibi sürmeli, büyük gözleriyle Yunan dişi tanrılarına benziyordu. Kollarına ve boynuna beyaz inciler dolanmıştı. Elmas olması muhtemel taşlar orasında, burasında parıldıyordu.

Kapakta *Miss Rona* yazıyordu.

Brandy Alexander bilekten bağcıklı ayakkabılarıyla su yatağının beyaz örtüsüne çamur bulaştırmıştı; ve Brandy, "Gerçek Tanrının kim olduğunu buldum," dedi.

Emlakçinin içeri dalmasına on saniye vardı.

Yanımızdan bulanık bir şekilde geçip giden bütün doğa mucizelerine; tavşan, sincap ve şelalelere dönelim. En kötüsü de bu. Sincaplar yeraltında gizli mağaralar kazıyorlar. Kuşlar yuvalara yuva yapıyor.

Seth dikiz aynasından bana bakarak "Prenses B.A. Tanrıdır," diyor.

Spokane'deki emlakçinin merdivenlerin başından bağırdığı ana dönelim. Granit şatonun sahipleri garajın önündeki yoldan eve doğru ilerliyorlardı.

Spokane su yatağında gözleri fal taşı gibi açılmış ve zorlukla nefes alan Brandy Alexander "Rona Barrett. Yeni Yüce Varlığım Rona Barrett'tir," dedi.

* * *

Town Car modeli Lincoln'de "Rona Barrett Tanrıdır," diyen Brandy'ye dönelim.

Dört bir yanımızdaki erozyon ve böcekler, insanları ve çevre kirliliğini umursamadan dünyayı kemiriyorlar. Siz isteseniz de, is-

temeseniz de her şey biyolojik olarak ayrışıyor. Seth'in ikindi atıştırması için cüzdanımda yeterince spironolakton olup olmadığını kontrol ediyorum. Yanımızdan başka bir tabela geçiyor:

Lezzetli Sihirli Kepek – Ağzınıza İyi Bir Şey Koyun

"Otobiyografimde", diyerek kanıtlara başlıyor Brandy Alexander, "düzenlemesi California, Los Angeles, Sunset Bulvarı'nda bulunan Nash Yayımcılık şirketi tarafından yapılan ve Bantam Books tarafından yayımlanan *Miss Rona*'da...", Brandy yeni-araba-kokusundan derin bir nefes çekiyor, "...baskı tarihi 1974, Bayan Rona bize... Bayan Rona bize koca burunlu ve gizemli bir kas hastalığı olan Queens'li şişko bir Musevi kızı olarak dünyaya geldiğini anlatıyor."

Brandy "Bu küçük, esmer, şişko, kendini sarışın bir süper star olarak yeniden yaratıyor ve ünlü bir seks sembolü penisini Rona'nın şeyine bir milim sokabilmek için ona yalvarıyor," diyor.

İçimizde anadilini konuşabilen bir kişi bile kalmadı.

Bir tabela daha:

Önümüzdeki Pazar, Tooter'ın Buzlu Sütü için Çığlık Atın!

"Bu kadının başından şunlar geçmiş," diyor Brandy. "İşte, tam burada, yüz yirmi beşinci sayfada az daha kendi kanında boğuluyordu! Rona burun ameliyatından henüz çıkmış. Bir hikâye için sadece elli papel kazanıyor ama burun ameliyatı için bin dolar biriktiriyor! Bu onun ilk mucizesi. Sonuç olarak Rona burun ameliyatı sonrası kafası mumya gibi sargılı vaziyette hastanede yatarken bir arkadaşı geliyor ve Hollywood'un kendisi için lezbiyen dediğini söylüyor. Bayan Rona ve lezbiyenlik! Bu tabii ki doğru değil. Kadın bir dişi tanrı, o yüzden çığlık atıyor, durmadan çığlık atıyor, ta ki boğazındaki arter patlayana dek."

Tekrar gözyaşlarına boğulan Seth "Tanrım sana şükürler olsun," diyor.

"Ve burada," derken Brandy koca işaret parmağını yalıyor ve birkaç sayfa daha çeviriyor, "iki yüz yirmi ikinci sayfada Rona on bir yaşındaki çelimsiz sevgilisi tarafından tekrar reddediliyor. Haftalardır öksürdüğü için bir avuç dolusu ilaç yutuyor ve yarı komada, ölmek üzereyken bulunuyor. Hatta ambulans..."

"Tanrı korusun," diyor Seth.

Bir sürü yerel bitki, canı nerede isterse orada bitmiş.

"Seth, tatlım," diyor Brandy. "Sözümü kesme." Kurşuni dudakları "Hatta ambulans şoförü Bayan Rona'mızın hastaneye varamadan öleceğini düşünmüş," diyor.

Şeyde; bilirsiniz işte gökyüzünde, su buharından meydana gelen bulutlar var.

Brandy "Seth, *şimdi*," diyor.

Ve Seth "Yarabbi şükür!" diyor.

Yanımızdan geçip giden yabani papatyalar ve Castilleja'lar, değişik bir yaşam formunun tenasül uzuvlarından başka bir şey değiller.

Ve Seth "Sonuç olarak ne diyorsun?" diye soruyor.

"1974 basımı *Miss Rona* kitabında," diyor Brandy, "dokuz yaşındayken göğüsleri kocaman olan ve onları makasla kesmek isteyen Rona Barrett kitabın önsözünde, parlayan ve titreşen tüm yaşamsal organları kesilen, bilirsiniz işte karaciğer, bağırsak gibi, şu hayvanı andırdığını anlatıyor. Her organı kanıyor ve nabız gibi atıyormuş –bu tür görüntüler işte. Her neyse, birinin gelip kendisini dikmesini bekleyebilirmiş ama kimsenin gelmeyeceğini biliyormuş. Bir iğne ve iplik alıp kendi kendini dikmiş."

"İğrenç," diyor Seth.

"Bayan Rona hiçbir şeyin iğrenç olmadığını söyler," diyor Brandy. "Bayan Rona gerçek mutluluğu bulmanın tek yolu, bütün bedeninizi keserek açma riskini göze almaktır, der."

Kendi işine dalmış, yerel bir küçük kuş sürüsü takıntılı vaziyette yiyecek arıyor, bulduklarını da ağızlarıyla taşıyor.

Brandy beni görene dek dikiz aynasını çeviriyor ve "Bubba-Joan, tatlım?" diyor.

Yerel kuşların çevreden topladıkları malzemeleri kullanarak kendi yuvalarını kendilerinin yaptıkları çok açık. Küçük dal ve yapraklar üst üste yığılmış.

"Bubba-Joan," diyor Brandy Alexander. "Neden bize bir hikâye anlatmıyorsun?"

Seth "Prensesin Missoula'da şaşırıp altın varağa sarılı Nebalino

fitillerini badem ezmesi sanarak yediği günü hatırlıyor musun? Yarı baygın vaziyette ölümden döndüğün kendi hikâyelerini anlatsana," diyor.

Çam ağaçları kozalak üretiyor. Sincaplar ve diğer tüm memeliler bütün gün seks yapmak için uğraşıyorlar. Ya da doğurabilmek için. Ya da bebeklerini yiyorlar.

Brandy "Seth, tatlım?" diyor.

"Efendim, anne?"

Ak tepeli kartalların yavrularını beslemeleri kesinlikle blumia gibi görünüyor.

Brandy "Niçin karşılaştığın her canlıyı iğfal etmek zorunda hissediyorsun kendini?" diye soruyor.

Bir başka tabela:

Lezzetli ve Tatlı Tavuk Kanadı için Durmanız Gereken Ocak Başı Nubby'nin Yeridir

Bir başka tabela:

Mandıra Lokması – Az Yağlı Gerçek Peynirle Tatlandırılmış Çiklet

Seth kıkırdıyor. Seth'in yüzü kızarıyor ve parmağını saçına doluyor. "Cinsi sapıkmışım gibi konuşuyorsun," diyor.

İnsaf eyle. Onun yanındayken kendimi aşırı sevici hissediyorum.

"Ah bebeğim," diyor Brandy, "sen kiminle birlikte olduğunu unutuyorsun galiba. Keşke ben de unutabilsem," diyor.

Seth dikiz aynasından göğüslerime bakıp "İnsanlara hafta sonu tatilinde ne yaptıklarını sormamızın tek nedeni, kendi hafta sonu tatilimizi anlatma isteğimiz," diyor.

Önümüzdeki günlerde mikronize projesteronların dozunu artırırsa, sanırım Seth'in memeleri şişe şişe patlayacak. İzlemek istediğim diğer yan etkiler ise şöyle: mide bulantısı, kusma, sarılık, migren, karın ağrısı ve baş dönmesi. Kesin zehirlenme seviyesini hatırlamaya çalışıyor olabilirsiniz ama kendinizi yormayın.

Yanından geçtiğimiz tabelada "Seattle 130 mil" yazıyor.

"Haydi, şu parlayan, titreyen iç organları görelim Bubba-Joan," diyor Brandy Alexander; hepimizin tanrısı ve annesi emrediyor.

"Bize başından geçen iğrenç bir olayı anlat."

"Kendini kes ve aç. Dik ve kapat," diyor ve arkada oturmakta olan bendenize bir reçete bloknotu ile Patlıcan Moru Düşler kaş kalemi uzatıyor.

7 Kazadan önceki son Şükran Günü'ne; ailemle akşam yemeği yemek için eve gittiğim güne dönelim. O zamanlar yüzüm hâlâ yerindeydi, o yüzden katı yemek yerken zorlanmıyordum. Yemek masasında, masanın tamamını örten, hatırlamadığım bir masa örtüsü serili; gerçekten güzel, lacivert Şam ipeğinden bir örtü, kenarında da dantel var. Bu örtü annemin satın alacağı bir şey olmadığından, biri mi verdi diye soruyorum.

Annem masanın üzerine eğilip mavi ipekli peçetesini açıyor; aramızda, yani annem, ben ve babam arasında bulunan her şeyin dumanı tütüyor. Şekerleme katmanının altındaki tatlı patatesler. Büyük, kahverengi hindi. Minik yuvarlak ekmekler, tavuk şeklinde örülmüş hoş bir sepetin içinde duruyor. Minik bir ekmek almak için tavuğun kanatlarını kaldırmak gerekiyor. Masada ayrıca üzerinde tatlı salatalık turşusu ve fıstık ezmesiyle doldurulmuş kereviz bulunan kristal tepsi var.

"Neyi biri mi verdi?" diye soruyor annem.

Yeni masa örtüsünü. Gerçekten güzelmiş.

Babam iç geçirip bıçağını hindiye saplıyor.

"Başta masa örtüsü yapmak gibi bir niyetimiz yoktu," diyor annem. "Ama baban ve ben asıl planımıza pek sadık kalamadık."

Bıçak tekrar tekrar saplanıyor ve babam akşam yemeğimizi parçalıyor.

Annem "AIDS'i anma yorganının ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

İşte bu noktada kardeşimden ne kadar nefret ettiğime dönebilirsiniz.

"Bu kumaşı, Shane için güzel bir pano olacağını düşündüğümden aldım," diyor annem. "Sıra, üzerine bir şeyler dikmeye gelince biraz sorun yaşadık."

Bana amnezi ver.

Flaş.

Bana yeni bir aile ver.

Flaş.

"Annen kimseyi incitmek istemedi," diyor babam. Hindiden bir baget koparıyor ve eti tabağında parçalamaya başlıyor. "Konu eşcinsellik olunca, çok dikkatli davranmak gerekiyor çünkü her şey gizli bir anlam içeriyor. Yani insanların yanlış düşünmesini istemedik."

Annem uzanıp tabağıma tatlı patates parçaları koyuyor ve "Baban siyah bir şerit istemişti ama lacivert kumaşın üzerine siyah şerit Shane'in deri giysilerden tahrik olduğu anlamına gelirmiş; bilirsin işte, bağlılık ve itaat, sado ve mazoşizm. Bu panolar geride kalanlara gerçekten yardımcı oluyor," diyor.

"Hiç tanımadığımız insanlar bizi ve Shane'in ismini görecekler," diyor babam. "Başka şeyler düşünmelerini istemedik."

Yemek tabaklarının hepsi yavaşça masanın etrafında soldan sağa dönmeye başlıyorlar. Hindi dolması. Zeytinler. Kızılcık sosu.

"Ben pembe üçgenler istedim ama bütün panolarda pembe üçgenler var," diyor annem. "Meğer homoseksüeller için Nazi sembolüymüş. Baban siyah üçgen önerdi ama o da Shane'in lezbiyen olduğu anlamına gelirmiş. Dişilerdeki kasık bölgesi tüyleri gibi görünüyor. Siyah üçgen yani," diyor.

Babam "Ben yeşil şerit istedim ama o da Shane'in erkek fahişe olduğu anlamına gelirmiş," diyor.

Annem "Neredeyse kırmızı bir şerit seçiyorduk ama o da yumruk seksi demekmiş. Kahverengi ya dışkı bağımlılığı ya da anüs yalama demekmiş ama hangisi olduğunu anlayamadık," diyor.

"Sarı," diyor babam, "su sporları demek."

"Açık mavi," diyor annem, "sadece bildiğin oral seks anlamına geliyor."

"Düz beyaz," diyor babam, "anal demekmiş. Beyaz, Shane'in iç

çamaşırı giyen erkeklerden tahrik olduğu anlamına da gelebilirmiş." Ve ekliyor, "Ama hangisiydi hatırlamıyorum."

Annem tavuk sepetini uzatıyor, içindeki küçük ekmekler hâlâ sıcak.

Shane'in ölü bedeni önümüzdeki masada boydan boya uzanmış yatarken, oturup yemek yememiz icap ediyor.

"Sonunda caydık," diyor annem. "Ben de elimdeki malzemeden güzel bir masa örtüsü yaptım."

Tatlı patateslerin ve dolmanın arasından babam tabağına bakıyor ve "Anüs yalama nedir biliyor musun?" diye soruyor.

Bunların sofrada konuşulmaması gerektiğini biliyorum.

"Ya yumruk seksini?" diye soruyor annem.

Bildiğimi söylüyorum. Manus ve işiyle ilgili porno dergilerden söz etmiyorum.

Üzerinde her zamankinden daha büyük, ölü ve pişmiş bir hayvana benzeyen hindinin, içi hâlâ tanıdık gelen yürek, taşlık ve ciğer gibi iç organlarla dolu dolma ve pişmiş yağ ve kanla tam kıvamında olan sosun durduğu mavi bir kefenin etrafında hep birlikte oturuyoruz. Ortadaki süs bitkisi pekâlâ tabut çiçeği olabilirdi.

"Tereyağını uzatır mısın lütfen?" diyor annem. Babama dönüp "Sik-didik'in ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Bu kadarı da fazla. Shane öldü ama eskisinden daha çok ilgi çekiyor. Benimkiler niye eve hiç uğramadığımı merak ediyorlar ya, işte sebebi bu. Şükran yemeğinde yapılan bu sapık, iğrenç seks muhabbetlerini çekemeyeceğim. Yok Shane şöyle, yok Shane böyle. Olanlar üzücü ama Shane'in başına gelenlerden ben sorumlu değilim. Herkes benim hatam olduğunu düşünüyor, biliyorum. Gerçek şu ki, bu aileyi paramparça eden Shane'dir. Shane kötü ve adiydi, ve o öldü. Ben ise iyi ve itaatkârım ama önemsenmiyorum.

Sessizlik.

Hikâye şundan ibaret; ben on dört yaşındaydım. Biri yanlışlıkla çöpe dolu bir saç spreyi kutusu atmış. Çöpü yakmak Shane'in göreviydi. On beş yaşındaydı. Mutfak çöpünü yanan varile boşalttığı sırada içinde banyo çöpleri yanıyormuş ve saç spreyi kutusu patlamış. Bu bir kazaydı.

Sessizlik.

Artık ailemin benimle ilgili konularda konuşmalarını istiyordum. Onlara Evie'yle yeni bir reklam filmi çektiğimizi söylemek istiyordum. Mankenlik kariyerimin yükselişe geçtiğini anlatmak istiyordum. Onlara yeni erkek arkadaşım Manus'tan bahsetmek istiyordum ama olmuyor. Çünkü Shane ister iyi olsun, ister kötü; ister hayatta olsun, ister ölü, hâlâ bütün ilgiyi çekmeyi başarıyor. Bense sadece öfkelenmeyi.

"Dinleyin," diyorum. Kelimeler ağzımdan dökülüveriyorlar. "Ben" diyorum, "sizin hayatta kalan tek evladınızım, o yüzden bana biraz ilgi göstermeye başlasanız iyi olur."

Sessizlik.

"Sik-didik," derken sesimi kısıyorum. Artık sakinim. "Sik-didik, bir herifin prezervatif takmadan başka bir herifi götten sikmesidir. İçine boşalır, sonra da ağzını partnerinin anüsüne dayar ve ılık spermi emer ve tabii varsa içerideki diğer yağ ve dışkıları da. Buna sik-didik denir," diyorum. Ve ekliyorum: "Ağzındaki sperm ve dışkıları partnerinin ağzına geçirmek amacıyla öpüşme de buna dahil olabilir."

Sessizlik.

Bana hâkimiyet ver. Bana sükûnet ver. Bana kendimi tutma gücü ver.

Flaş.

Tatlı patates tam istediğim gibi olmuş; şeker gibi tatlı ve üstü kızarmış. Dolma biraz kuru olmuş. Tereyağını anneme uzatıyorum.

Babam boğazını temizliyor. "Yumru," diyor, "sanırım annen 'tiftik' demeye çalıştı. Hindiyi çok ince şeritler halinde kesmek demek."

Sessizlik.

Ah, diyorum. Özür dilerim, diyorum.

Yemeğimizi yiyoruz.

Geçirdiğim kazayı aileme anlatmamı beklemeyin benden. Kurşun ve acil servisle ilgili şehirlerarası telefonda ağlama krizleri falan. Bu şekilde bir yere varamayız. İlk fırsatta bir mektup yazarak onlara Espre'nin katalog çekimi için Meksika, Cancun'a gideceğimi söyledim.

Altı ay boyunca eğlence, kumsal ve uzun şişeli Meksika biralarının içindeki limon parçalarını emerek çıkarmaya çalışan bendeniz. Herifler bunu yapan hatunları izlemeye bayılırlar. Durmayın, deneyin. Haydi herifler.

Annem cevap yazıp Espre'nin kıyafetlerini çok beğendiğini belirtiyor. Espre kataloğunda yer alacağıma göre, acaba ona Noel siparişi için indirim yaptırtabilir miymişim diye soruyor.

Üzgünüm anne. Üzgünüm Tanrım.

Annem mektubunu şöyle bitirmiş: Bizim için tatlı bir kız ol. Sevgiler, öpüyorum.

Çoğu zaman dünyanın yanlış olanı bilmesini önlemek çok daha kolaydır. Ailem bana Yumru der. Dokuz ay boyunca annemin karnındaki yumru olduğum için; bana doğmadan önce de Yumru diyorlarmış. Arabayla iki saatlik bir mesafede oturuyorlar ama onları hiç ziyaret etmiyorum. Yani benimle ilgili her bir boku bilmek zorunda değiller.

Annem mektuplardan birinde şöyle yazmış:

"En azından ağabeyinin hayatta olup olmadığını biliyoruz."

Ölü ağabeyim, İbneler Kralı. Her işin ustası. On altı yaşına gelene dek basketbol kralıydı ve boğaz ağrısı sebebiyle yaptırdığı tahlilin sonucunda belsoğukluğu kaptığı ortaya çıktı, ben sadece ondan nefret ettiğimi hatırlıyorum.

"Seni sevmediğimizden değil," yazmış annem bir mektubunda, "sevgimizi göstermediğimizdendir."

Üstelik izleyici olmadan isteri krizi geçirmek imkânsızdır. Hayatta kalmak için ne yapmanız gerektiğini bilirsiniz. Aileniz olanların ne kadar korkunç olduğunu söyleyerek sizi çileden çıkarır. Önce acildeki tipler size sıralarını verir. Sonra Fransiskan rahibeler haykırır. Sonra hastane kâğıtlarıyla polisler gelir.

Bebeklik hayatınıza; sadece bebe maması yediğiniz günlere dö-

nelim. Sehpanın üzerine doğru sendelersiniz. Ayakta durmaya ve o sosis gibi bacaklarla badi badi yürümeye çalışırsınız veya düşersiniz. Sonra sehpaya ulaşıp kocaman ve yumuşak bebek kafanızı sehpanın sivri köşesine çarparsınız.

Düşersiniz ve ah, ah canınız yanar. Ama yine de annenizle babanız yanınıza koşana dek ortada trajik bir durum yoktur.

Ah seni gidi cesur zavallıcık.

İşte o zaman ağlamaya başlarsınız.

Washington, Seattle'daki Uzay Dikilitaşı zımbırtısının tepesine çıkan Brandy, ben ve Seth'e dönelim. Seth'e kahve –krema, şeker ve Climara– ve Coca Cola –ekstra Estrace, buzsuz– kapıp gelmem için verdiğimiz molalar haricinde Kanada sınırından beri ilk kez duruyoruz. Saat on bir, Uzay Dikilitaşı gece yarısı kapanıyor ve Seth dünyada iki çeşit insan olduğunu söylüyor.

Prenses Alexander öncelikle güzel bir otel bulmak istedi, şu, valelerin arabaları park ettiği, fayans döşeli banyoları olanlardan. Dışarı çıkıp ilaçları satmadan önce uyuması için zaman yaratmalıyız.

İki çeşit insanla ilgili olarak Seth "televizyonda bir yarışmaya katılmışsınız gibi," diyor. Otobandan çıktık, karanlık depoların arasından, Uzay Dikilitaşı'nın parıltısına doğru ilerliyoruz. "Ve bu yarışmayı kazanarak," diyor Seth, "iki ödülden birini, yani perakende fiyatı üç bin dolar olan Broyhill marka beş parçalı oturma odası takımı veya Avrupa'daki eski dünyanın cazibesine on günlük bir seyahati seçme şansına sahip oluyorsunuz."

Seth çoğu insanın oturma odası takımını seçeceğini söylüyor.

"Çünkü insanlar çabalarının karşılığı olarak bir şey göstermek istiyorlar," diyor Seth. "Firavunlar ve piramitleri gibi. Güzel bir oturma odası takımına sahip olsalar bile seçme şansı tanınan insanların çok azı, seyahati seçerdi."

Seattle Merkezi'ndeki sokaklarda hiç araba yok; insanların hepsi evde televizyon izliyor veya eğer Tanrıya inanıyorsanız televizyon görevi görüyorlar.

"Geleceğin nerede sona erdiğini size göstermem lazım," diyor Seth. "Ben seyahati seçen insanlar olmamızı istiyorum."

Seth'e göre gelecek 1962 yılında Seattle Dünya Fuarı'nda sona erdi. Miras olarak almamız gereken her şey bundan ibaretti: bu on yıl içerisinde bütün insanoğlu Ay'a gitmiş olmalıydı –mucizevi dostumuz asbest– ve Uzay Çağı'nın nükleer güçlü, fosil yakıtlı dünyasında insanoğlu Jetgillerin uçan tava şeklindeki apartmanlarını ziyaret ettikten sonra, tek raylı trene binerek şehre inip Bon Marche'deki ilaç kutusu gibi eğlenceli şapka defilesini izleyebilmeliydi.

Ama insanoğlu tüm umudunu, bilimi, araştırmayı ve göz kamaştırıcılığını buradaki yıkıntıda bırakıp gitti:

Uzay Dikilitaşı'nda.

Dantel görünümlü kubbeleri ve sarkan ışık küreleriyle Bilim Merkezi'nde.

Fırçalanmış alüminyumla kaplı, uzayıp giden tek raylı Demiryolu'nda.

Demek hayatlarımız bu hale gelecekti.

Oraya git. Bu seyahate çık, diyor Seth. Kalbinin kırıldığını hissedeceksin çünkü hizmetçi robotları Rosie ve uçan tavadan arabaları ve sabahları onları fırlatan ekmek kızartma makinesinden yatakları olan Jetgiller Uzay Mekiği'ni Çakmaktaşlar'a kiraya vermişler sanki.

"Bilirsiniz işte," diyor Seth, "Fred ve Wilma. Mutfak lavabosunun altında yaşayan gerçek bir domuz çöp öğütme makinesidir hani. Tüm mobilyalar kemik ve kayalardan yapılmıştır, abajurlar da kaplan kürkünden. Wilma bir fil yavrusuyla halıları süpürür, kayaların tozunu alır. Bebeklerinin adı 'Çakıl'dır."

Peynir yemeği, aerosol gücüyle çalışan uzay gemileri, suni köpük ve Ay'daki Kulüp Med Tatil Köyü, diş macunu tüpünde satılan rozbiften ibaret olan geleceğimiz buradaymış.

"Tang," diyor Seth, "bilirsiniz işte, astronotlarla kahvaltı falan. Ve şimdi de insanlar deriden kendi yaptıkları sandaletleri giyip buraya geliyorlar. Çocuklarına Eski Tevrat'tan Bilha ve Zevulun gibi isimler koyuyorlar. Mercimeğin hayatlarında çok önemli bir yeri var."

Seth burnunu çekiyor ve elinin tersiyle gözlerindeki yaşları siliyor. Hep Estrace'in suçu. Aybaşı öncesi sendromuna yakalandı galiba.

"Bugün Uzay Dikilitaşı'na gelen insanlar," diyor Seth, "evde mercimek kaynatıp, aynen Yunan harabelerini gördüklerinde Tanrının inşa ettiğini sanan barbarlar gibi geleceğin harabelerinde turluyorlar."

Seth arabayı Uzay Dikilitaşı'nın üç büyük çelik ayağından birinin altına park ediyor. Arabadan inip Uzay Dikilitaşı'na uzanan ayaklara, alçak restorana, dönen yüksek restorana ve en üstteki gözlem güvertesine bakıyoruz. Sonra da yıldızlara.

* * *

Biletlerimizi alıp Uzay Dikilitaşı'nın ortasından yukarı doğru çıkan camdan asansöre bindiğimiz o hüzünlü ana dönelim. Cam ve pirinçten yapılma go-go dans partisi ininde yıldızlara doğru yükseliyoruz. Yukarı çıkarken insan eli değmemiş, alerji yaratmayan *Telestar* müziği dinlemek istiyorum. Bilgisayarda yaratılmış ve Moog klavyesinde çalınmış herhangi bir şey olabilir. TWA'in Ay'a gidip gelirken verdiği ve karizmatik heriflerle piliçlerin yer çekimsiz ortamda mercimeği fırına verirken bir yandan da lezzetli kanepe haplarından yuttukları go-go dans partilerinden birinde vak vak dansı yapmak istiyorum.

Bunu istiyorum.

Ve istediğimi söylediğim anda Brandy Alexander, yukarı doğru gidiyor olmamıza rağmen, cam ve pirinçten camlara doğru tırmanıp vak vak dansı yapmaya başlıyor ama dans, G kuvvetleri yüzünden sanki insanın dört yüz kilo geldiği Mars'ta yapılıyormuş gibi görünüyor.

Polyester karışımı üniformalı asansörcü herifin, gelecekle ilgili bu noktayı kaçırması ise çok üzücü. Yaşadığımız anın tüm eğlence, eğlence, eğlencesi heba oluyor ve bu herif bize kenar mahallelerde evcil hayvanların satıldığı dükkânlardaki eniklenmişiz gibi bakıyor. Hani şu kıç deliklerinde ve gözlerinde sarı çapaklar olan ve asla ka-

tı kaka yapmayacağını bildiğiniz halde tanesi altı yüz dolara satılan köpek yavrularıymışız gibi. Bu enikler o kadar üzgünler ki, şişko ve merinos koyunu gibi permalı kızlar saatler boyu cam kafese vurarak "Seni seviyorum minik şey. Annen seni çok seviyor ufaklık," diyecekler.

Gelecek bazı insanlar yüzünden yitip gidiyor.

* * *

Uzay Dikilitaşı'nın en üstündeki gözlem güvertesine dönelim; buradan çelik ayakları görünmüyor, dolayısıyla insan kendini birçok satılık hediyelik eşyayla birlikte uçan bir tavada Seattle'ın üzerinde geziniyormuş gibi hissediyor. Yine de bunların çoğu geleceğe ait hediyelik eşyalar değil. Ekolojik tişörtler, batikler ve söylenenin aksine her seferinde boyasını saldığı için başka bir giysiyle yıkayamayacağınız, doğal pamuk ipliğinden yapılma düğüm atılarak boyanmış giysiler var. Seks yaparken şarkı söyleyen balinaların sesinin kaydedilmiş olduğu kasetler var. Ve nefret ettiğim daha başka objeler.

Brandy gelecekten gelen mukaddes emanetleri veya insan yapımı sanat eserlerini aramak üzere uzaklaşıyor. Akrilik. Pleksiglas. Alüminyum. Suni köpük. Radyum.

Seth tırabzanlara doğru gidip emniyet tellerine yaslanarak aşağıya tükürüyor. Tükürüğü yirmi birinci yüzyıla düşüyor. Rüzgâr saçlarımı karanlığa ve Seattle'a doğru uçuruyor ve ellerim, daha önce milyonlarca insanın tutunduğu çelik tırabzanı kavramaktan bembeyaz olmuş.

Kıyafetinin içinde, beni çıldırtan sert kas kütlelerinin yerinde artık kemerinin üzerinde gömleğini zorlayan yağ birikimi var. Hamisid yüzünden. O seksi akşamüzeri gölgesi, Provera yüzünden soluyor. Hatta parmakları bile şişmiş ve eski mühürlü yüzüğü kapatmış.

Kafamdaki fotoğrafçı şöyle diyor:

Bana barış ver.

Flaş.

Bana kurtuluş ver.

Flaş.

Seth su tutmuş vücudunu yukarı çekerek tırabzanın üzerine oturuyor. Ayağındaki püsküllü mokasenler tellerin üzerinde sallanıyor. Kravatı hiçliğin ve karanlığın üzerinde dimdik uçuyor.

"Korkmuyorum," diyor. Bacaklarından birini uzatıyor ve ayağındaki püsküllü mokasenin yere düşmesine izin veriyor.

Kafamdaki peçeyi sıkıca boynuma doluyorum ki, beni tanımayan insanlar, annemle babam gibi benim hâlâ mutlu olduğumu sansınlar.

Seth "Bir daha asla, seni öldürmeye çalışırken beni yakaladığın gece korktuğum kadar korkmam," diyor ve Seth Seattle'ın ışıklarına bakarak gülümsüyor.

Biliyorsunuz, dudaklarım olsaydı ben de gülümserdim.

Uzay Dikilitaşı'nın tepesindeki gözlem güvertesinin karanlığında, rüzgârında ve geleceğinde Brandy Alexander, o yüce kraliçe markası, Brandy gelecekten hediyelerle birlikte Seth'le benim yanıma geliyor. Bunlar kartpostal. Brandy Alexander bize, solduğu, kenarları yırtıldığı ve çok kereler alınıp bırakıldığı için yıllarca döner tel raflarda kalmayı başarmış bu kartpostallardan birer istif veriyor. Bazıları, Uzay Dikilitaşı'nın açılış gününün arka planında yer alan temiz ve güneşle yıkanmış gökyüzünü gösteren geleceğin fotoğrafları. Bazıları da, önünde kumaş kaplı, üç büyük düğmesi olan pembe tiftikten Jackie O takımlarından giymiş, gülümseyen yavrularla dolu Tek Raylı Demiryolu'nun resimleri. Bazılarında da tüm fıskıyelerin çalışır vaziyette olduğu ve çizgili tişörtlü çocuklarla, sarışın alabros tıraşlı astronotların koşuşturduğu Bilim Merkezi'nin resimleri var.

"En çok neden korktuğunuzu dünyaya anlatın," diyor Brandy. İkimize de birer tane Patlıcan Moru Düşler kaş kalemi veriyor ve "Dünyayı gelecekten vereceğiniz tavsiyelerle kurtarın," diyor.

Seth kartlardan birinin arkasına bir şeyler yazıyor ve okuması için Brandy'ye uzatıyor.

Yarışma programlarında, diye okuyor Brandy, *bazıları Fransa seyahatini seçer ama çoğunluk çamaşır yıkama ve kurutma maki-*

nesini seçecektir.

Brandy kartpostalın arkasındaki pul yapıştırılacak yeri gösteren boş kareye kocaman bir Kurşuni öpücük konduruyor ve kartı Seattle şehir merkezindeki kulelere doğru uçurması için rüzgâra bırakıyor.

Seth ona bir kart daha veriyor ve Brandy okuyor:

Yarışmalar, eğitimimizden geriye kalan rasgele ve değersiz gerçekler hakkında kendimizi daha iyi hissetmemiz için düzenlenirler.

Bir öpücük ve kart Washington gölüne doğru yol almaya başlıyor.

Seth'den:

Gelecek ne zaman vaat olmaktan çıkıp bir tehdit unsuru haline geldi?

Bir öpücük ve kart Ballard'a doğru esen rüzgâra karışıyor.

Ancak ve ancak bu gezegeni yiyip bitirdikten sonra Tanrı bize yenisini verecek. Yarattıklarımızdan çok yok ettiklerimizle hatırlanacağız.

5 numaralı karayolu uzaklarda yılan gibi kıvrılıyor. Uzay Dikilitaşı'nın en üstünden bakınca güneye akan şerit kırmızı, kuzeye akan şeritse beyaz ışık huzmesiyle dolu. Bir kart alıp yazıyorum:

Seth Thomas'ı o kadar çok seviyorum ki, onu yok etmek zorundayım. Durumu yüce kraliçeye taparak telafi etmeye çalışıyorum. Seth beni asla sevmeyecek. Bir daha beni kimse sevmeyecek.

Brandy kartı alıp yüksek sesle okumak için bekliyor. Brandy en büyük korkularımı dünyaya ifşa etmek için bekliyor ama kartı ona vermiyorum. Olmayan dudaklarımla kartı öpüyorum ve rüzgârın alıp götürmesi için elimi uzatıyorum. Kart yıldızlara kadar yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor, sonra da güvenlik bariyerinin arasına düşüyor.

Ben geleceğimin güvenlik bariyerine takılışını izlerken Brandy Seth'in yazdığı başka bir kartı okuyor.

Hepimiz kendimizin gübresiyiz.

Gelecekten gelen başka bir kartın üzerine yazıyorum ve Brandy okuyor:

Kimden nefret edeceğimizi bilemediğimiz zaman kendimizden

nefret ediyoruz.

Havanın yukarı yükselmesiyle birlikte en büyük korkularım güvenlik bariyerinin arasından havalanıyor ve uçup gidiyor.

Seth yazıyor, Brandy okuyor.

Kendinizi sürekli olarak dönüştürüp kullanışlı hale getirmelisiniz.

Ben yazıyorum, Brandy okuyor.

Benim hiçbir şeyim orijinal değil. Ben bildiğim tüm insanların ortak çabasıyım.

Ben yazıyorum, Brandy okuyor.

Sevdiğiniz ve sizi seven kişi asla ve asla aynı kişi değildir.

TWA'in Ay'dan eve dönüş seyahatinde hızla aşağıya inen bize; yer çekimsiz pirinç ve camdan şevk ini asansörde, dans partisinin vak vak dansını yapan Brandy, Seth ve bana dönelim. Brandy yüzüklerle bezeli koca elini yumruk yapıyor ve bizi durdurmaya çalışan polyester karışımı üniformalı görevliye uzaydan atmosfere girişte ölmek istemiyorsa sakinleşmesini söylüyor.

Yirmi birinci yüzyıldaki dünyaya dönüyoruz ve içi mavi mücevher kutusu gibi görünen kiralık Lincoln'ümüz bizi güzel bir otele götürmek için bekliyor. Ön camda bir bilet var ama Brandy bileti yırtmak için hamle yaptığında biletin gelecekten gelen bir kartpostal olduğunu görüyoruz.

En büyük korkularım olabilir.

Brandy'nin Seth'e yüksek sesle okuması için. *Seth Thomas'ı o kadar çok seviyorum ki, onu yok etmek zorundayım...*

Telafi etsem bile artık beni kimse istemeyecek. Ne Seth. Ne de ailem. Dudakları olmayan birini öpemezsiniz. Ah, beni sev, beni sev, beni sev, beni sev, beni sev, beni sev, beni sev, beni sev. Kim olmamı istersen, olurum.

Brandy Alexander, iri eliyle kartpostalı kaldırıyor. Yüce kraliçe sessizce içinden okuyor ve kartpostalı çantasına atıyor. Prenses Prenses "Bu hızla asla geleceğe varamayız," diyor.

9 Brandy'nin başımın üzerinden havaya bir avuç dolusu titrek bir şeyler attığı ve konuşma terapistinin odasının altına boyandığı o güne dönelim.

"Bu koton vualdir," diyor Brandy.

Havaya bir avuç dolusu başka bir sis fırlatıyor ve sarıyla yeşilin ardındaki dünya bulanıklaşıyor.

"İpekli jorjet," diyor Brandy.

Havaya bir avuç dolusu kıvılcım atıyor ve dünya, Brandy, kucağındaki örgü sepetiyle önümde oturuyor. Konuşma terapistinin odasında ikimizden başka kimse yok ve kapı kilitli. Cüruf briketinden yapılma duvarda bir kedi yavrusunun posteri. Tüm bunlar yıldız filtresi gibi yumuşak ve parlak oluyor, tüm sivri köşeler yeşil ve simin gerisinde siliniyor veya lekeleniyor ve flüoresanın ışığı kırık patlak parçalar olarak giriyor içeri.

"Peçeler", diyor Brandy her bir renk üzerime konarken. "Sır saklıyormuş gibi görünmen lazım," diyor. "Dış dünyayla başa çıkmak istiyorsan, Bayan St. Patience, insanların yüzünü görmesine izin vermeyeceksin."

"Dünyada herhangi bir yere gidebilirsin," diye devam ediyor Brandy.

Yeter ki insanların gerçekte kim olduğunu bilmelerine izin verme.

"Tamamen normal, sıradan bir hayat sürebilirsin," diyor.

Yeter ki hiç kimsenin gerçeği öğrenecek kadar yakınına sokulmasına izin verme.

"Tek kelimeyle özetlemek gerekirse," diyor Brandy, "peçe."

İdareyi üzerine alan prenses kişi Brandy Alexander bana asla gerçek ismimi sormuyor. Doğduğumda bana verilen ismi. Bayan Patroniçe Pantolonları bana hemen yeni bir isim ve yeni bir geçmiş veriyor. Kendisi dışında kimseyle bağlantısı olmayan yeni bir gelecek, bir kült icat ediyor benim için.

"Senin adın Daisy St. Patience," diyor bana. "Sen, son derece haute couture bir moda evi olan House of St. Patience'in kayıp vârisisin ve bu sezon şapka çalışıyoruz," diyor. "Peçeli şapkalar."

"Jsifssif ciab sksi?" diye soruyorum.

"Gözden kaçmış aristokrat Fransız kanı taşıyorsun," diyor Brandy.

"Givdcn ayksa geklgfnv?"

"Paris'te yetiştin ve rahibelerin eğitim verdiği bir okula gittin," diyor Brandy.

Çok yoğun çalışan planlama asistanı Brandy Alexander çantasından çeşitli tüller çıkarıyor ve pembe tül, dantel ve kroşe işlemeli örtüleri kafamın üzerine yerleştiriyor.

"Makyaj yapmana gerek yok. Yüzünü yıkamana bile gerek yok. İyi bir peçe, aynalı güneş gözlüğü gibidir, hem de tüm kafanı gizler," diyor Brandy.

İyi bir peçe evde oturmak kadar iyidir, diyor Brandy. Dünyadan soyutlanmış. Mahrem. Sarı bir şifon atıyor havaya. Kırmızı desenli bir naylonu üzerimde düzeltiyor. Dip dibe yaşayan insanların bir bakışta sizinle ilgili her şeyi bildiği dünyamızda, iyi bir peçe sizin için film çekilmiş limuzin camı görevi görebilir. Yüzünüz için listede olmayan bir numara olabilir. İyi bir peçenin arkasına saklandığınızda herhangi biri olabilirsiniz. Bir film yıldızı. Bir aziz. İyi bir peçe şöyle der:

Henüz Adamakıllı Tanıştırılmadık.

Üç numaralı kutudan çıkan ödül gibisinizdir.

Hanımefendi veya kaplansınızdır.

Artık hiç kimsenin sır saklayamadığı dünyamızda iyi bir peçe şöyle der:

PAYLAŞMADIĞIN İçin Teşekkürler.

"Endişelenme," diyor Brandy. "Boşlukları başkaları doldurur."

Aynen Tanrı konusunda olduğu gibi, diyor Brandy.

Brandy'ye bir çiftlikte büyüdüğümü anlatmadım. Bu çiftlikte domuz yetiştiriliyordu. Her güneşli öğleden sonra okuldan dönerken Daisy St. Patience ağabeyiyle birlikte bu domuzları besliyordu.

Bana sıla hasreti ver.

Flaş.

Bana nostaljik çocukluk özlemi ver.

Flaş.

Cazibe kelimesinin zıttı neydi?

Brandy ailemle ilgili hiçbir soru sormadı; hayatta mıydılar yoksa ölmüşler miydi ve niye dişlerini gıcırdatmak için yanımda değillerdi.

"Baban Rainier ve annen Honoraria St. Patience moda teröristleri tarafından katledildiler," diyor Brandy.

B.Ö. yani Brandy'den önce, babam her sonbaharda domuzlarını pazara götürürdü. Babamın sırrı bütün yaz arkası açık kamyonetiyle Idaho ve haritada sol üst köşede yer alan eyaletlerdeki, tarihi geçmiş hazır yiyecek, tek kişilik meyveli pay, kremalı kek, içine suni krema enjekte edilmiş pandispanya ve üzeri şekerleme ve pembeye boyalı hindistancevizi parçacıklarıyla kaplı çikolatalı pasta satan fırınları gezmesidir. Satılmamış eski yaş günü pastaları. Üzerinde Tebrikler yazan bayat kekler. Anneler Gününüz Kutlu Olsun. Sevgilim Ol. Babam hâlâ bunları eve taşır, kimi zaman yoğun ve yapışkan yığınlar halinde, kimi zaman da ısıyla kapatılmış selofana sarılı halde getirir. İşin en zor kısmı bu binlerce bayat yiyeceği açıp domuzlara atmaktır.

Brandy'nin duymak istemediği babamın sırrı, bu payları, kekleri ve yiyecekleri pazara gitmeden iki hafta önce domuzlara yedirmesidir. Bu ıvır zıvır yiyeceklerin hiçbir besleyici yanı yoktur ve domuzlar beş yüz kilometre civarında tarihi geçmiş hiçbir yiyecek kalmayana dek bunlara gömülürler.

Bu yiyeceklerde onlara yarayacak gerçek lif yoktur ve tüm yüz elli kiloluk domuzlar her sonbahar, bağırsaklarındaki ekstra kırk beş kiloyla giderler. Babam açık atturmada köşeyi döner ve Tanrı bilir ne kadar süre sonra domuzların eninde sonunda boyladığı mezbahadaki adamlar domuzları kesince hepsinin yediği koca şekerli pisliği görürler.

"Kevne vivnav soyaoa," diyorum.

Brandy "Hayır," diyor ve altı yüzük takılı, otuz santimlik işaret parmağını kaldırıyor ve ne zaman bir şeyler söylemeye çalışsam mücevherlerle bezeli sosisini ağzıma dayıyor.

"Tek kelime bile etme," diyor Brandy. "Hâlâ geçmişine öyle bağlısın ki, söylediğin hiçbir şeyin anlamı yok."

Brandy örgü sepetinden beyaz ve simli bir flama çekiyor ve bir

sihirbaz edasıyla üzerinde lameden Yunan harfleri olan bir kat beyaz şeffaf ipeği kafamın üzerine fırlatıyor.

Kafamdaki bu ikinci peçenin ardından bakınca gerçek dünya daha da uzak görünüyor.

"Şu üzerindeki lame desenleri nasıl yaptıklarını tahmin et," diyor Brandy.

Kumaş öyle hafif ki nefesimi verince peçenin önü havaya kalkıyor; kirpiklerimin üzerinden geçen ipek, kirpiklerimi bastırmıyor. Hatta yüzümde bile, vücuttaki tüm sinirlerin son bulduğu yüzümde bile hissedemiyorum kumaşı.

Brandy Hindistan'da dört, beş yaşındaki çocukların bütün gün tahta sıralarda oturduklarını söylüyor; etyemez olan bu çocuklar her gün milyon, milyon, milyonlarca altın teli cımbızla kazıyarak, altının kendisini ayırıyorlarmış.

"Bu işi yapanların arasında on yaşından büyük bir çocuk göremezsin," diyor Brandy, "çünkü o yaşa gelince çoktan kör oluyorlar."

Brandy'nin sepetten çıkardığı peçelik kumaş en az yarım metre kare büyüklüğünde. Bütün o sevgili çocukların kıymetli gözleri kör olmuş. Kırılgan çocukluklarının değerli günlerini ipek telleri cımbızla ayıklayarak geçirmişler.

Bana acıma duygusu ver.

Flaş.

Bana başkalarının duygularını anlayabilme kabiliyeti ver.

Flaş.

Oh, zavallı kalbimi parçalayabilmeyi isterdim.

"Vsvf sivs cim eyuvin sinks" diyorum.

Dert değil, diyor Brandy. Çocukları sömüren insanları ödüllendirmeyi o da istemiyor. Bunları indirimden almış.

İpeğin ardında hapsolmuş, organza ve jorjet bulutunun içine yerleştirilmişken, derdimi diğer insanlarla paylaşamama fikri, onların dertlerini hiçbir şekilde iplemememe sebep oluyor.

"Ve hiç endişe etmene gerek yok," diyor Brandy. "Yine de dikkat çekeceksin. Çünkü dinamit gibi göğüslerin ve karpuz gibi bir götün var. Sadece insanlarla konuşamıyorsun, hepsi bu."

İnsanlar bir şeyleri bilmemeye dayanamazlar diyor Brandy. Özellikle de erkekler her dağa tırmanmak, her yerin haritasını çıkarmak isterler. Her şeyi etiketlemek. Her ağaca işerler ve sonra bir daha asla aramazlar.

"Yüzünde bir peçe varken, büyük bilinmeyenin ta kendisi olursun," diyor. "Heriflerin çoğu seni tanımak için mücadele edeceklerdir. Bazıları senin gerçek bir insan olduğunu kabullenmeyecek, bazıları da seni göz ardı edecektir."

Partizan. Ateist. Agnostik.

Gözüne sadece bir bant takmış birini görünce bile hep altına bakmak istersiniz. Numara yapıp yapmadığını görmek için. Hathaway Tişörtlü adam. Ya da altındaki dehşeti görmek için.

Kafamdaki fotoğrafçı şöyle diyor:

Bana bir ses ver.

Flaş.

Bana bir yüz ver.

Brandy'nin cevabı peçeli küçük şapkalar oldu. Ve peçeli büyük şapkalar. Etrafı tül ve şeffaf kumaş bulutlarıyla çevrili yassı ve silindir şapkalar. Paraşüt kumaşı olarak kullanılan ipek veya ağır krep veya üzerinde tüylü ponponlardan noktalar bulunan sık file.

"Dünyadaki en sıkıcı şey" diyor Brandy, "çıplaklıktır."

En sıkıcı ikinci şey ise dürüstlüktür, diyor.

"Bunun bir çeşit şaka olduğunu düşün. Bu yüzün için dantelli iç çamaşırı gibi bir şey," diyor. "Tüm kimliğinin üzerine geçirdiğin bir gecelik gibi düşün."

Dünyadaki en sıkıcı üçüncü şey pişmanlıklarla dolu boktan geçmişinizdir. Sonuç olarak Brandy bana hiçbir soru sormadı. İstediği zaman bir buldozer kadar ezici bir kaltak olabilen Brandy'yle konuşma terapistinin odasında defalarca buluşuyoruz ve Brandy bana kendime dair bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

10 Beni Seattle'daki bir yatağa atan Brandy Alexander'a dönelim. Bu olay Uzay Dikilitaşı'na gittiğimiz, geleceğin olmadığı gece oluyor. Brandy'nin üzerinde bacaklarından, kum saati gibi incecik beline kadar dolanan metrelerce uzunluğunda siyah tüllü bir elbise var. Füze gibi göğüslerine dolanan siyah peçe, kumral saçlarının üzerine kadar uzanıyor. Yatağımın üzerine eğilen tüm bu pırıltı pekâlâ gerçek yaz gecesi semalarının minyatür boyuttaki taklidi olabilirdi.

Küçük suni elmaslar, Kalküta'daki bir fabrikada üretilen plastik olanlardan değil de, Kara Orman'daki cinler tarafından kesilmiş olan Avusturya kristalinden yapılmış cinsinden, bu küçük yıldız şeklindeki elmaslar siyah tülün her tarafına yerleştirilmiş. Yüce kraliçenin eğilerek bana iyi geceler öpücüğü veren yüzü gece gökyüzünde parlayan ayın ta kendisi. Kaldığım otel odası karanlık ve yatağımın ayak ucundaki televizyon açık olduğu için el yapımı yıldızlar televizyonun bize göstermeye çalıştığı her renkte pırıl pırıl parlıyor.

Seth haklı, televizyon beni Tanrısallaştırıyor. Kime baksam saat başı hayatı değişiyor. Ama gerçek hayatta durum her zaman böyle değil.

"Seni daima seveceğim," diyor gece semalarının kraliçesi ve ben de bulduğu kartpostalın hangisi olduğunu anlamış oluyorum.

Otel çarşafları aynen hastane çarşafları gibi. Tanıştıktan sonra binlerce kilometre yol kat ettik ama Brandy'nin koca parmakları hâlâ eskiden çenemin bulunduğu boşluğun altındaki örtüleri düzeltiyor. Uyuşturucu satın almak için karanlık, dar sokaklara giren zıpır genç kız ve oğlanların son görmek isteyecekleri şey benim yüzümdür.

Brandy "Satışı bitirir bitirmez döneceğiz," diyor.

Hole açılan kapının önünde duran Seth'in silueti görünüyor. Yattığım yerden bakınca, holün duvar kâğıdındaki neon yeşili, gri ve pembe renkli tropikal yaprakların önünde duran bir süper kahramanın fevkalade hatlarını görüyorum. Pardösüsü, Seth'in üzerindeki uzun siyah deri pardösünün beline kadar olan kısmı üzerine oturuyor ve belden aşağısı çan şeklinde bollaşıyor, dolayısıyla ana hat-

larına bakınca üzerinde pelerin varmış gibi görünüyor.

Ve belki de Brandy Alexander'ın asil kıçını öperken numara yapmıyordur. Belki de ben ortalıkta yokken birbirlerine âşıktırlar. Bu, onu ilk kaybedişim olmaz.

Üzerime eğilen siyah peçeyle çevrili yüzde beklenmedik bir renk var. Kurşuni dudakların çevresindeki ten fazlasıyla pembe ve gözler de çok mor. Bu renkler şu an için çok cafcaflı, çok doymuş, çok yoğun. Korkunç. İnsana çizgi film karakterlerini çağrıştırıyor. Vitrin mankenlerinin böyle pembe tenleri vardır, plastik bandaj gibi. Ten tonu. Çok mor gözler ve Gül Kurusu allıkla fazlasıyla belirginleştirilmiş yanaklar. Hiçbir nokta hayal gücüne bırakılmamış.

Belki de heriflerin istediği budur. Bense sadece Brandy Alexander'ın buradan gitmesini istiyorum.

Seth'in kemerinin boynuma dolanmasını istiyorum. Seth'in parmaklarının ağzıma girmesini ve ellerinin dizlerimi iki yana ayırmasını, sonra da ıslak parmaklarının içime girmesini istiyorum.

"Eğer bir şeyler okumak istersen," diyor Brandy, "şu Miss Rona Barrett kitabı odamda. İstersen bir koşu alıp getirebilirim."

Seth'in dudaklarının etrafındaki uzamış tıraşın öyle sert sürtünmesini istiyorum ki, daha sonra işerken canım yansın.

Seth "Geliyor musun?" diye soruyor.

Yüzüklerle bezeli bir el televizyonun uzaktan kumandasını yatağa bırakıyor.

"Haydi Prenses Prenses," diyor Seth. "Gece bizi beklemez."

Ve Seth'in ölmesini istiyorum. Ölmekten beter olmasını, şişmanlayıp suyla şişmesini, kendine olan güveninin kaybolmasını ve duygusallaşmasını istiyorum. Seth beni istemiyorsa, ben de onu istememek istiyorum.

"Eğer polis falan gelirse," diyor ay parçası, "paranın tamamı makyaj çantamda."

Sevdiğim kişi arabayı ısıtmak için çoktan dışarı çıktı bile. Beni daima sevecek olan kişiyse "İyi uykular," diyor ve kapıyı kapatıyor.

Uzun bir zaman önceye dönelim; beni terk eden nişanlım Ma-

nus, polis dedektifi olan Manus Kelley bir keresinde bana ailelerimizin Tanrı gibi olduğunu çünkü orada olduklarını bilmeyi ve hayatımızı onaylamalarını istediğimizi ama yine de sadece kriz anlarında veya bir şeye ihtiyacımız olduğunda onları aradığımızı söylemişti.

Seattle'daki bir yatak odasında tek başına yatan bana dönelim; uzaktan kumandayla televizyonun sesini kapatıyorum.

Televizyonda, seyircilerin karşısındaki alçak bir sahnenin üzerindeki sandalyelerde oturan üç, dört kişi var. Bu televizyonda oynayan bir reklam filmi gibi görünüyor ama kamera bu oturan kişilere zum yapınca zum yaptığı kişinin göğsünde bir başlık beliriyor. Her başlıkta bir ön ad ve üç, dört kelimeden oluşan bir soyad yer alıyor; Kızılderililerin taktığı isimler gibi gerçekte kim olduklarını anlatan mecazi soyadlar bunlar ama Heather Bizonla Koştu veya Trisha Ay Işığında Avlandı yerine bu insanların soyadları şöyle:

Cristy İnsan Kanı İçti
Roger Ölü Annesiyle Yaşadı
Brenda Bebeğini Yedi
Kanal değiştiriyorum.
Kanal değiştiriyorum.
Kanal değiştiriyorum ve üç kişi daha çıkıyor karşıma:
Gwen Fahişelik Yapıyor
Neville Kodeste Tecavüze Uğradı
Brent Babasıyla Yattı

Dünyanın dört bir yanındaki insanlar başlarından geçen dramatik olayı ve tüm hayatlarını bu olayın üstesinden gelmek için nasıl heba ettiklerini anlatıp duruyorlar. Artık hayatlarında gelecek değil, geçmişleri var. Biraz orospu muhabbeti duymak için kumandadaki bir düğmeye basarak Gwen FahişelikYapıyor'un sesini açıyorum.

Gwen konuşurken hikâyesini elleriyle şekillendiriyor. Sandalyesinde öne doğru eğiliyor. Kameraya bakmıyor, gözleriyle sağ üstteki bir şeyi takip ediyor. Monitöre baktığını biliyorum. Gwen kendi hikâyesini anlatan kendisini izliyor.

Gwen işaret parmağı hariç tüm parmaklarını kıvırıyor ve konu-

şurken tırnağının iki tarafını da göstermek için elini yavaşça çeviriyor.

"... sokaktaki çoğu kız kendini korumak için küçük bir parça jilet keser ve tırnağının altına yapıştırır. Jiletin görünmemesi için de tırnaklarına oje sürer." Bu arada Gwen monitörde bir şey fark ediyor. Kaşlarını çatıyor ve kızıl saçlarını inci gibi görünen küpelerinin arkasına atıyor.

"Hapse girdiklerinde," diyerek, Gwen monitördeki görüntüsüne anlatmaya devam ediyor "veya çekiciliklerini kaybettiklerinde bazı kızlar bu jiletli tırnaklarıyla bileklerini keserler."

Gwen FahişelikYapıyor'un sesini tekrar kısıyorum.

Kanal değiştiriyorum.

Kanal değiştiriyorum.

Kanal değiştiriyorum.

On altı kanal ötede, pullu elbiseli genç ve güzel bir kadın gülümseyerek Ham Ham Kurabiye Fabrikası'na hayvan eti atıyor.

Evie'yle ben; bu reklam filminde biz oynadık. Gerçek bir program sandığınız ama aslında otuz dakikalık bir satış taktiği olan şu televizyon reklamlarından biriydi. Kamera görüntüyü keserek, diğer pullu elbiseli kıza geçiyor, bu kız eroinmanlar ve Orta Batılı turistlerden oluşan bir seyirci topluluğunun arasında geziniyor. Kız, benzer Hawaii gömlekleri giymiş olan, evliliklerinin altın yıldönümündeki yaşlı çifte gümüş tepsideki kanepelerden ikram ediyor ama yaşlı çift ve çift örgülü kazak giymiş ve kamera için gerdanlık takmış diğer bütün seyirciler, kameranın sağ üst köşesindeki bir noktaya bakıyorlar.

Monitöre baktıklarını anlıyoruz.

Çok ürkütücü görünüyor olmasına rağmen aslında bu insanlar monitörde kendilerine bakan monitördeki kendilerine bakıyorlar ve bu sonu olmayan gerçeklik döngüsünün tuzağına kısılıp kalıyorlar.

Elinde tepsi tutan kız, umutsuz gözlerindeki kontak lensler aşırı yeşil ve doğal dudak çizgisinin dışına taşırılmış ruju da aşırı kırmızı. Kızın sarı saçları gür, iri kemikli omuzları görünmesin diye de kabartılmış. Yaşlı burunların altında gezdirip durduğu kanepeler, et artıklarıyla doldurulmuş tuzlu bisküviden ibaret. Tepsisini salla-

yan kız, aşırı yeşil gözleri ve iri kemikli saçlarıyla stüdyonun üst sıralarındaki izleyicilerin arasına karışıyor. Bu kız benim en yakın arkadaşım, Evie Cottrell.

Bu kız Evie olmalı çünkü iyi bakışlarıyla onu kurtarmak için Manus çıkıyor meydana. Özel polis dedektifi Manus tuzlu bisküvilerden bir tane alarak kaplama dişlerinin arasına yerleştiriyor. Ve çiğniyor. Ve köşeli ve yakışıklı yüzünü geriye atarak gözlerini kapatıyor, Manus masmavi gözlerini kapatıyor ve kafasını iki yana sallayarak bisküviyi yutuyor.

Manus'unki gibi gür siyah saçları görünce insan, diğerlerinin saçlarının üzerine sprey sıkılmış bir kürk artığı olduğunu düşünüyor. İşte Manus o denli seksi saçları olan bir köpektir.

Köşeli yüz aşağıya eğilerek, açık gözleriyle yüzünün tamamını gösteren büsbütün aşk ve doyum dolu bir bakış fırlatıyor kameraya. İşte ben bunu daha önce yaşamıştım. Manus orgazm oldun mu diye sorarken işte aynen böyle bakardı.

Sonra Manus dönerek tıpatıp aynı bakışıyla Evie'ye bakıyor, o sırada tüm izleyiciler başka bir yöne, kendilerini izleyen kendilerini izleyen kendilerine ve büsbütün aşk ve doyumla Evie'ye gülümseyen Manus'a bakıyorlar.

Evie doğal dudak çizgisinin dışına taşmış kırmızı gülüşüyle Manus'a karşılık veriyor ve o sırada arkada parıldayan incecik siluet de bendeniz oluyorum. Manus'un omzunun üzerinden soba gibi gülümseyen ve Ham Ham Kurabiye Fabrikası'nın üzerindeki pleksiglas boruya hayvan şeyi atan incecik şekil benim.

Nasıl bu kadar budala olabildim?

Haydi tekne gezintisine çıkalım.

Tabii, tabii.

Esas olayın Manus'la Evie'nin arasında olduğunu anlamalıydım.

Hâlâ şimdi bile, hikâyenin bitişinin üzerinden bir yıl geçmişken ve burada otel odasında yatmış vaziyetteyken yumruklarımı sıkıyorum. Şu aptal reklamı izleyebilir, Evie'yle Manus'un arasında gerçek aşk olarak varsaydıkları işkenceli, marazi bir ilişki olduğunu anlayabilirdim.

Peki, tamam, reklamı izledim. Hatta yüz kere izledim ama sadece kendime bakıyordum. Şu gerçeklik döngüsü olayı.

Kamera ilk kıza dönüyor, sahnede olana ve o benim. Ve çok güzelim. Televizyonda kurabiye fabrikasının nasıl kolayca temizlendiğini gösteriyorum ve çok güzelim. Pleksiglas kapağın üzerindeki bıçakları çıkarıyorum ve musluktan akan suyun altında parçalanmış et parçalarını duruluyorum. Ve Tanrım öyle güzelim ki.

Cismi görünmeyen seslendirici Ham Ham Kurabiye Fabrikası'nın et artıklarını nasıl aldığını, elinizde ne varsa, diliniz ya da kalbiniz ya da dudaklarınız ya da cinsel organlarınız hiç fark etmez, nasıl çiğnediğini, bahsrat eklediğini ve seçtiğiniz bir krakerin üzerine nasıl sinek, karo veya kupa şeklinde çıkardığını anlatıyor.

Bense yatakta ağlıyorum.

Bubba-Joan ÇenesindenVuruldu.

Binlerce kilometre geçtik, bir sürü farklı insan kılığına girdim ama hikâye yine aynı hikâye. Tek başına gülerken neden kendini salak gibi hisseder de insan, sonra da genellikle kendini ağlarken bulur? Nasıl olur da sürekli değişime uğrarken, hâlâ aynı ölümcül virüs olabilir?

11 Hastaneden ilk çıktığım güne dönelim; bir kariyerim veya nişanlım veya evim olmadığından Evie'nin büyük evinde; çok yalnız ve kimsenin ilgisini çekmeyen bir yağmur ormanının ortasında dikilmiş olduğu için Evie'nin sevmediği gerçek evinde kaldığım o güne dönelim.

İlk gece Evie'nin yatağında sırt üstü yatan ama gözüne uyku girmeyen bana dönelim.

Rüzgâr perdeleri, dantelli perdeleri havaya kaldırıyor. Evie'nin tüm mobilyaları yaldızlı ve beyaz boyalı, Fransız tarzı oymalı şeyler. Ay görünürlerde yok ama gökyüzü yıldızlarla dolu, o yüzden her şey – Evie'nin evi, gül bahçesi, yatak odasının perdeleri, yatak örtüsüne değen ellerimin dış yüzü – siyah veya gri renkte.

Evie'nin evi, ailesinin sürekli olarak on milyon dolar yollaması durumunda Teksaslı bir kızın satın alacağı türden bir evdi. Sanki Cottrell'ler Evie'nin yarışta asla birinci gelemeyeceğini biliyordu. O yüzden Evie burada yaşıyor. New York'ta değil. Milano'da değil. Banliyöde; profesyonel modellikle ilgisi olmayan bir yerin ortasında. Paris koleksiyonunu toplamaktan çok, çok uzakta bir yer. Hiçbir yerde başarılı olamayacak kadar büyük kemikli bir kız olan Evie'nin ihtiyaç duyduğu gerekçe, böyle bir yerde yaşıyor olmak.

Bu gece kapılar kilitli. Kedi içeride. Baktığım zaman, kedi de bana insanların gülerek baktığını söyledikleri bazı köpekler ve arabalar gibi bakıyor.

O gün öğleden sonra Evie beni arayıp hastaneden çıkış yapmam ve kendisini ziyaret etmem için yalvardı.

Evie'nin evi büyüktü – beyaz üzerine yeşil panjurlu, önünde büyük sütunları olan üç katlı bir çiftlik evi. Tüm sütunların yarısına kadar iğne uçlu sarmaşıklar ve güller –sarı güller– sardırılmış. Burada anca Ashley Wilkes'in çimenleri biçtiğini veya Rhett Butler'ın dış kanatları kapattığını hayal edebilirdiniz, ama Evie'nin asgari maaşla çalışan ve burada yaşamayı istemeyen Laos'lu köleleri var.

Evie'nin arabayla beni hastaneden aldığı güne, yani düne dönelim. Evie aslında Evie Cottrell A.Ş. Çok ciddiyim. Artık alenen pazarlanıyor. O herkesin favori enkazı. Evie yirmi bir yaşındayken Cottrell'ler onun kariyerine ilişkin özel hisseleri satışa çıkardılar ve Cottrell'lerin Teksas arazileri ve petrollerinden zengin olan tüm akrabaları Evie'nin modellikteki başarısızlığına bayağı yatırım yaptılar.

Çoğu zaman model seçme imtihanlarına Evie'yle gitmek beni utandırıyordu. Ben elbette kolayca iş buluyordum ama art direktör veya stilist Evie'ye bağırıp çağırmaya başlıyor, hayır, uzmanlık tecrübelerine dayanarak Evie'nin altı beden olmadığını söylüyordu. Çoğunlukla bir stilistin asistanı Evie'yi kapı dışarı etmek için onunla güreşmek zorunda kalıyordu. Evie omzunun üzerinden bana bakarak, bana bir et parçası gibi davranmalarına izin vermemem ge-

rektiğini söylüyordu bağıra çağıra. Onunla birlikte orayı terk etmem gerektiğini haykırıyordu.

Bu noktada Evie "Siktir et," diye bağırıyordu. "Topunu siktir et."

Ben kızmıyorum. Poopie Cadole marka müthiş deri korseyi ve Chrome Hearts marka deri pantolonu giyiyordum. O zamanlar hayat güzeldi. Günde üç saat işim oluyordu; bazen de dört, beş saat.

Çekimden atılmadan önce Evie stilist asistanını fotoğraf stüdyosunun kapısında sallandırıyordu ve ufak tefek olan herif Evie'nin ayaklarına kapanıyordu. Sonra da Evie "Hepiniz benim güzel Teksaslı kıçımı yalayın," diye bağırıyordu. Sonra da çıkıp Ferrari'sine biniyor ve beni eve götürmek için arabasının içinde üç, dört veya beş saat bekliyordu.

Evie, işte bu Evie benim dünyadaki en yakın arkadaşımdı. Böyle zamanlarda Evie çok komik ve hareketli oluyordu ve sanki kendi dünyasında yaşıyordu.

Tamam, o zamanlar Evie'yle Manus'un büyük ve tam aşkından ve birbirlerini memnun ettiklerinden haberdar değildim. Öyleyse vurun beni.

Bundan önceki bir zamana; Evie'nin hastaneyi arayarak, ne olur, oradan ayrılabilir ve evinde kalabilir miymişim, o kadar yalnızmış ki, ne olur, diye yalvardığı güne dönelim.

Sağlık sigortamın hayat boyu iki milyon dolarlık bir tavanı vardı ve bu yaz istihkakımı neredeyse doldurmuştum. Hiçbir sosyal sigorta şirketinin beni Tanrı bilir nereye transfer edecek cesareti yoktu.

Bana telefonda yalvaran Evie uçak rezervasyonu yaptırdığını söyledi. Bir katalog çekimi için Cancun'a gidiyordu ve lütfen, evine göz kulak olur muydum acaba?

Beni almaya geldiğinde bloknotuma "o benim atletim mi? genişlettiğini biliyorsun değil mi?" yazdım.

"Tek yapman gereken kedime mama vermek," diyor.

"şehirden o kadar uzakta tek başına kalmaktan hoşlanmıyo-

rum," yazıyorum. Orada nasıl yaşıyorsun, bilmiyorum.

Evie "Yatağın altında bir tüfek olduğu sürece, yalnız sayılmazsın," diyor.

"aynısını vibratörleri için söyleyen kızlar tanıyorum" yazıyorum.

Ve Evie "İğrenç! Benim tüfeğimle böyle ilişkim yok," diyor.

* * *

Evie'nin Cancun, Meksika'ya uçtuğu ve yatağın altına baktığımda otuz sekizlik tüfek ve dürbünü gördüğüm güne dönelim. Evie'nin gardırobunda elbiselerimden geriye kalanlar duruyor; hepsi bollaşmış ve ölümüne zarar görmüş ve ölmüş vaziyette tel askılarda duruyorlar.

Sonra o gece Evie'nin yatağında yatan bana dönelim. Vakit gece yarısı. Rüzgâr yatak odasının perdelerini, dantel perdeleri havaya kaldırıyor ve kedi çakıllı garaj yoluna kimin girdiğini görmek için pencere pervazına atlıyor. Yıldızların önünde duran kedi dönüp bana bakıyor. Aşağıda bir pencerenin kırıldığını duyuyoruz.

12 Trafik kazası geçirmeden önceki son Noel'e; hediye paketlerini açmak için ailemin evine gittiğim güne dönelim. Benimkiler her yıl aynı, yapma ağacı çıkarırlar. Kırçıllı yeşil ve üzerindeki ışıklar çok uzun süre açık kaldığında, çıkan polyester-plastik kokunun insanda baş dönmesiyle karışık bir baş ağrısı yaptığı cinsten. Ağaç kırmızı ve simli camdan süsler ve insanların buz saçağı olarak adlandırdığı, statik elektrik yüklü gümüş renkli, plastik tellerle pırıl pırıl ve büyülüymüş gibi görünüyor. Ağacın tepesinde yine aynı plastik oyuncak bebek yüzlü, kılıksız melek duruyor. Şömine rafının üzerindeyse, insanın tenine yapışan ve dokunur dokunmaz bulaşıcı bir kaşıntı başlatan cam elyafından yapılma aynı *melek saçı*

duruyor. Müzik setinde Perry Como'nun her zamanki Noel albümü çalıyor. O zamanlar hâlâ bir yüzüm vardı, o yüzden Noel ilahileri söylemekte o kadar zorlanmıyordum.

Ağabeyim Shane hâlâ ölü olduğundan, fazla ilgi görmeyi ummuyorum, sadece sessiz bir Noel o kadar. O sıralarda erkek arkadaşım Manus polislikten kovulacak diye çıldırmış vaziyetteydi ve benim de ihtiyaç duyduğum şey, spotlardan uzak birkaç gündü. Annem, babam ve ben aramızda konuşup bu yıl birbirimize büyük hediyeler almamaya karar vermiştik. Ancak işte ufak tefek hediyeler, diyorlar benimkiler, Noel çoraplarının içini dolduracak türden.

Perry Como "It's Beginning to Look a Lot Like Christmas" şarkısını söylüyor.

Annemin ikimiz için, yani Shane'le benim için kırmızı keçeden ördüğü çoraplar şömineye asılmış, üzerlerinde yukarıdan aşağıya doğru süslü harflerle beyaz keçeden isimlerimiz yazıyor. Her ikisi de içindeki hediyelerden dolayı şişkin duruyor. Noel sabahındayız ve ağacın etrafında oturuyoruz, babam düğümlenen kurdeleleri kesmek için çakısıyla bekliyor. Annemin elinde kahverengi kese kâğıdından alışveriş poşeti var ve "İş çığırından çıkmadan önce söyleyeyim; hediye paketlerini bunun içine atıyorsunuz, etrafa değil," diyor.

Annemle babam sallanan sandalyelerine oturuyorlar. Ben de çoraplarla birlikte şöminenin önünde yerde oturuyorum. Bu görüntü hiç değişmiyor. Onlar kahveleriyle bana doğru eğilmiş, tepkimi izliyorlar. Ben yere bağdaş kurmuş vaziyetteyim. Bornoz ve pijamalarımız hâlâ üzerimizde.

Perry Como "I'll Be Home for Christmas"ı söylüyor.

Çorabımın içinden ilk olarak içi doldurulmuş küçük bir koala çıkıyor, yaylı elleri ve ayaklarıyla kaleminizi kavrayabilen türden. Benimkiler benim böyle biri olduğumu sanıyorlar. Annem üzerinde minyatür şekerlemelerin yüzdüğü bir fincan sıcak çikolata getiriyor. "Teşekkürler," diyorum. Küçük koalanın altındaki kutuyu çıkarıyorum.

Benimkiler dikkat kesilip kahvelerinin üzerine eğiliyorlar ve beni izliyorlar.

Perry Como "Oh, Come, All Ye Faithful"u söylüyor.

Küçük kutunun içinde prezervatifler var.

Parıldayan, büyülü Noel ağacımızın yanında oturan babam, "Her yıl kaç tane partnerin oluyor, bilmiyoruz ama güvende olmanı istiyoruz," diyor.

Prezervatifleri bornozumun cebine tıkıştırıp eriyen minyatür şekerlemelere bakıyorum. "Teşekkürler," diyorum.

Annem "Bunlar lateks," diyor. "Sadece su bazlı seks kremi kullanman gerekiyor. Tabii eğer bu yaşta kreme ihtiyacın varsa. Petrol bazlı jel veya yağ ya da her türlü losyondan uzak durmalısın," diyor. "Koyun bağırsağından yapılanlardan almadık çünkü onların üzerinde çok küçük gözenekler var ve HIV'ın bulaşmasına sebep olabiliyorlar."

Çorabımın içinden bir küçük kutu daha çıkıyor. Bunun içinde de prezervatif var. Kutunun üzerinde *ten rengi* yazıyor. Bu gereğinden fazla görünüyor. Ondan sonraki kutunun üzerindeyse *kokusuz ve tatsız* etiketi var.

Tatsızın ne olduğunu bana sorun siz.

Babam "Bir anket" diyor, "HIV bulaşma oranının yüksek olduğu şehirlerde yaşayan heteroseksüellerle yapılan bir telefon anketi çalışması, insanların kendi prezervatiflerini satın alırken rahatsız olduklarını ortaya koymuş."

Ne yani, Noel Baba'dan almak daha mı iyiymiş? "Anladım," diyorum.

"Sadece AIDS olsa iyi," diyor annem. "Bel soğukluğu var. Frengi var. Papilloma virüsü var. Yani genital siğiller," diyor. "Penis kalkar kalkmaz, prezervatifi takman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Annem "Pratik yapman gerekebilir diye şu sera muzlarına dünyanın parasını ödedim," diyor.

Bu bir tuzak. Ah, evet, ben kuru ereksiyonlara prezervatif geçirmekte ustayım desem, babam kaltaklık dersi vermeye kalkışacak. Hayır desem, bu sefer de bütün Noel'i beni muzdan korumak için pratik yaparak geçirmek zorunda kalacağız.

Babam "Daha başka tonlarca hastalık var," diyor. "Semptomla-

rından biri genital bölgede ortaya çıkan ağrılı kabarcıklar olan herpes simplex II virüsü var," diyor ve anneme bakıyor.

"Bedensel ağrılar," diyor annem.

"Evet, vücudun ağrıyor," diyor babam. "Ve ateş. Akıntı. İşerken sızı," diyor ve anneme bakıyor.

Perry Como "Santa Claus Is Coming to Town"u söylüyor.

Bu prezervatif kutusunun altından bir kutu prezervatif daha çıkıyor. Tanrım, üç kutu bana menopoz olana dek yeter.

Noelimi mahvettiği için kardeşimi öldürebileyim diye onun şu an hayatta olmasını ne kadar çok istediğime dönelim. Perry Como "Up on the Housetop"ı söylüyor.

Annem "Hepatit B var," diyor. Babama "Diğerleri neydi?" diye soruyor.

"Chlamydia var," diyor babam. "Ve lymphogranuloma."

"Evet," diyor annem, "ve mucal purulent cervitis ve idrar yolu iltihabı."

Babam anneme bakarak, "Ama o genellikle lateks prezervatif veya spermlere karşı alerjiyle ortaya çıkıyor," diyor.

Annem kahvesinden bir yudum alıyor. Önce fincanı saran ellerine, sonra da oturduğum yerde bana bakıyor. "Babanın söylemeye çalıştığı şey şu," diyor, "kardeşinle ilgili bazı hatalar yaptığımızın farkına vardık. Ama seni korumaya çalışıyoruz," diyor.

Çorabımdan dördüncü prezervatif kutusu çıkıyor. Perry Como "It Came Upon a Midnight Clear"ı söylüyor. Kutunun üzerinde *uzun süreli anal ilişkide bile güvenli ve güçlüdür* etiketi var.

Babam anneme "Granuloma inguinale ve dölyolu iltihabı var," diyor. Parmaklarını açarak sayıyor, sonra tekrar sayıyor ve "Molluscum contagiosum var," diyor.

Prezervatiflerin bazıları beyaz. Bazıları rengarenk. Bazıları dişli ekmek bıçağı gibi tırtıklı sanırım. Bazıları ekstra büyük. Bazıları gece parlayan cinsten. Bu durum tuhaf bir şekilde gurur verici aslında. Benimkiler benim acayip popüler olduğumu sanıyorlar galiba.

Perry Como "Oh Come. Oh Come Emmanuel"i söylüyor.

"Seni korkutmak istemiyoruz," diyor annem, "ama gençsin. Ge-

celeri öylece evde oturmanı isteyemeyiz senden."

"Ve eğer uyku problemin olursa," diyor babam, "bunun sebebi bağırsak kurdu olabilir."

Annem "Bari senin sonun ağabeyininki gibi olmasın istiyoruz," diyor.

Ağabeyim öldü ama hâlâ ona bir çorap dolusu hediye alınıyor; üstelik bunların prezervatif olmadığına bahse girerim. O öldü, ama şu anda midesine kramplar girene dek güldüğüne emin olabilirsiniz.

"Dişi bağırsak kurtları," diyor babam, geceleri yumurtlamak için kolondan aşağıya, perianal bölgeye inerler. "Bağırsak kurdu olduğundan şüphelenirsen, rektuma şeffaf bant yapıştır, sonra da bir büyüteçle banda bak. Kurtların altı milim uzunluğunda olması gerekiyor."

Annem "Bob, sus," diyor.

Babam bana doğru eğilip "Bu ülkedeki erkeklerin yüzde onundan bu tür kurtlar kapabilirsin," diyor. "Bunu her zaman hatırla."

Çorabımdan çıkan hediyelerin hemen hepsi prezervatif; kutuların içinden, yaldızlı kâğıtlardan, kolayca yırtılabilsin diye delikli, uzun şeritli poşetlerden prezervatif çıkıyor. Diğer hediyelerim ise bir adet tecavüz düdüğü ve bir adet göz yaşartıcı cep spreyi. En kötü duruma bile hazırlıklıymışım gibi görünüyor ama yine de gerisi var mı diye sormaya korkuyorum. Her gece evde oturmam ve bekâr kalmam için bir vibratör olabilir. Vajinanın dille uyarılmasına karşı dişleri salyadan koruyan plastik kâğıt olabilir. Streç film. Lastik eldiven.

Perry Como "Nuttin' for Christmas"ı söylüyor.

Shane'in hediye dolu çorabına bakarak, "Shane'e hediye mi aldınız?" diye soruyorum.

Eğer prezervatif almışlarsa, biraz geç kaldılar.

Annemle babam birbirlerine bakıyorlar. Babam anneme "Sen söyle," diyor.

"Bu hediyeyi ağabeyine *sen* aldın," diyor annem. "Haydi, git de bak."

Kafası çorba gibi karışmış olan bana dönelim.

Bana açıklık ver. Bana sebep göster. Bana cevap ver.

Flaş.

Şömine rafına uzanıp Shane'in çorabını alıyorum. İçi buruşturulmuş kâğıt mendille dolu.

"Karıştırmaya devam et," diyor babam.

Mendillerin arasından kapalı bir zarf çıkıyor.

"Zarfı aç," diyor annem.

Zarfın içinden daktilo edilmiş bir mektup çıkıyor, mektubun en üstünde "Teşekkür Ederiz" yazıyor.

"Bu, gerçekten iki çocuğumuza da verdiğimiz bir hediyedir," diyor babam.

Okuduğum şeye inanamıyorum.

"Sana büyük bir hediye almaktansa," diyor annem, "senin adına Dünya AIDS Araştırma Vakfı'na bir bağış yaptık."

Çorabın içinden ikinci zarfı çıkarıyorum.

"Bu da," diyor babam, "Shane'in sana armağanı."

Bu kadarı gerçekten çok fazla.

Perry Como "I Saw Mommy Kissing Santa Claus"u söylüyor.

"Benim şu hilekâr, ölü ağabeyim ne kadar da düşünceliymiş," diyorum. "Bunu yapmamalıydı. Gerçekten, ama gerçekten bu kadar zahmet etmesine hiç gerek yoktu. Belki de reddetmekten veya savaşmaktan vazgeçmeli ve ölü olduğunu kabullenmeli. Belki de tekrar doğmalı," diyorum. "Hâlâ hayattaymış gibi davranması, pek de sağlıklı değil."

İçimden atıp tutuyorum. Bu yıl aslında tek istediğim yeni bir Prada çantaydı. Saç spreyinin Shane'in suratında patlaması benim suçum değildi. Sprey bom diye patladı ve o alnı morarmış şekilde sendeleyerek eve geldi. Hastaneye giden uzun yolda tek gözü şişip kapanan, yüzünün geri kalanı da şiştikçe şişen ve teninin altındaki bütün damarları kanayan Shane tek kelime bile etmedi.

Hastanedeki sosyal hizmet görevlilerinin Shane'in yüzüne bir kez baktıktan sonra babamın üzerine gitmeleri de benim suçum değildi. Çocuk suiistimalinden şüpheli. İhmal veya dikkatsizlik sonucu başkasının yaralanmasına sebebiyet verme suçu. Aileye müdahale. Bunların hiçbiri benim hatam değildi. Polis zabıtları tutuldu.

Bir sosyal asistan gelerek komşularımızla, okul arkadaşlarımızla ve öğretmenlerimizle görüştü, ta ki tanıdığımız herkes bana "*zavallı cesur çocuk*" diyene dek.

Bir Noel sabahı, ancak bir penisle işe yarayabilecek bu hediyelerle otururken, bir Allah'ın kulu olanların yarısını bile bilmiyor.

Polis soruşturması bittikten ve hiçbir şey ispatlanamadıktan sonra bile ailem hâlâ darmadağındı. Ve *herkes hâlâ o saç spreyini benim attığımı sanıyor*. Bunu başlattığım için de her şeyden ben sorumluydum. Patlamadan. Polisten. Shane'in kaçmasından. Ölümünden.

Ama benim suçum değildi.

"Gerçekten," diyorum, "eğer Shane bana gerçekten hediye almak isteseydi, dirilir, bana borçlu olduğu yeni gardırobu alırdı. O zaman güzel bir Noel geçirmiş olurdum. O zaman gerçekten teşekkür ederdim."

Sessizlik.

İkinci zarfı çıkarırken annem "Seni resmi olarak 'dış dünyaya açıyoruz'," diyor.

Babam "Ağabeyinin adına" diyor, "seni L.E.V.E.A.V.A. üyesi yaptık."

"Leveava mı?" diye soruyorum.

"Lezbiyen ve Eşcinsellerin Aileleri ve Arkadaşları," diyor annem.

Perry Como "There's No Place Like Home for the Holidays"i söylüyor.

Sessizlik.

Annem sandalyesinden kalkıyor ve "Ben bir koşu şu muzları getireyim," diyor. "İşi sağlama almak adına, hediyelerinden bazılarını denediğini görmek için baban da, ben de sabırsızlanıyoruz."

13 Evie'nin evinde Seth Thomas'ı beni öldürmeye çalışırken yakaladığım gece yarısına dönelim.

Çenem olmadan yüzümün görüntüsü şöyle: Boğazımın sonunda bir delik var ve o delikten dilim sarkıyor. Deliğin etrafındaki deri dokusu tamamen yara bere içinde: Pasta yeme yarışmasında şansına kirazlı pay düşen biri nasıl görünürse, aynen öyle koyu kırmızı ve parlak şişlikler var. Dilimi aşağı sarkıttığımda, yengeç eti gibi pembe ve pürüzsüz damağım görünüyor ve damağımdan aşağıya ise üst dişlerimden geriye kalan at nalı şeklindeki beyaz diş omuru sarkıyor. Peçe takılacak zaman vardır, takılmayacak zaman vardır. Bunların dışında, gecenin bir yarısı Evie'nin büyük evine zorla giren Seth Thomas'la karşılaştığımda muhteşem görünüyorum.

Seth'in gördüğü, Evie'nin bir parçası verev, yavru ağzı renginde saten ve dantelli sabahlığıyla Evie'nin büyük dönen merdivenlerinden inen benim. Evie'nin aynı pembe renkteki bornozu, hindileri gizleyen selofanlar gibi, eski Zsa Zsa Gabor numarasıyla beni gizliyor. Bornozun manşetlerinde ve önünde, ayağımdaki yüksek ökçeli terliklerdeki tüylerle uyumlu olan yavru ağzı renginde devekuşu tüyleri var.

Seth, elinde Evie'nin en sevdiği kırk santimlik et kesme bıçağıyla Evie'nin merdivenlerinin başında donakalıyor. Kafasında, Evie'nin ağı emniyetli, külotlu çoraplarından biri var. Evie'nin çorabının hijyenik pamuklu ağı, Seth'in yüzünün tam ortasına denk gelmiş. Çorabın bacakları, cocker spaniel cinsi köpeklerin kulaklarının önden görünüşü gibi kafasının iki yanından sarkıyor ve üzerindeki kamuflajla değişik bir tarz oluşturmuş.

Ve ben de ayrı bir görüntü çiziyorum. Et kesme bıçağının ucuna doğru yavaş yavaş iniyorum, Vegas'taki büyük revülerde bir adım atıp sonra duran, sonra bir adım daha atan gösteri kızları gibi.

Ah, öyle müthiş görünüyorum ki. Öyle bir seks objesiyim ki.

Seth karşımda duruyor, bana bakıyor, bir an duraksıyor, hayatında ilk kez korkuyor çünkü elimde Evie'nin tüfeği var. Dipçik omzumda, namlu ise önümde ellerimin arasında uzanıyor. Namlunun ucu doğrudan Evie Cottrell'in pamuklu ağına doğrultulmuş.

Evie'nin sağanlığında sadece Seth ve ben varız, Evie'nin konik

pencere camının kırıkları kapının etrafına saçılmış ve Evie'nin Avusturya malı kristal avizesi öyle çok parlıyor ki, eve mücevher takılmış gibi görünüyor. Sahanlıkta, Fransız tarzı beyaz ve yaldızlı, küçük bir yazı masasından başka bir mobilya yok.

Fransız tarzı küçük yazı masasının üzerinde, ahizesi altın bir saksofon kadar büyük ve fildişinden yapılma kutunun üzerindeki altın beşiğe yerleştirilen bir tres oh-la-la telefon var. Tuşların bulunduğu dairenin ortasında akik bir kakma var. Evie kesin bunun çok şık olduğunu düşünmüştür.

Bıçağı önünde tutan Seth "Canını yakmayacağım," diyor.

Merdivenlerden adım adım yavaşça inmeye devam ediyorum.

Seth "Burada kimsenin ölmesine izin vermeyelim, tamam mı?" diyor.

Ben bunu kesinlikle daha önce yaşamıştım.

Manus Kelley de orgazm olup olmadığımı aynen böyle sorardı. Bu kelimelerle değil tabii, ama sesi aynı.

Seth, Evie'nin çorap ağının gerisinden "Evie'yle sadece yattım," diyor.

İşte bunu da daha önce yaşamıştım.

Tekne gezisine çıkalım mı? Kesinlikle aynı ses.

Seth bıçağı yere atıyor ve bıçak doğruca Seth'in asker botunun yanına, bıçağı hedefe saplama oyununda olduğu gibi Evie'nin parke döşemesine saplanıyor. Seth "Eğer Evie sana seni benim vurduğumu söylediyse, bu kesinlikle yalan," diyor.

Telefonun yanındaki masada not almak için bir not defteri ve kalem duruyor.

Seth "Hastanede olduğunu duyduğum anda, bunu yapanın Evie olduğunu biliyordum," diyor.

Tüfeği tek kolumla dengeleyerek, deftere "kafandaki çorabı çıkar" yazıyorum.

"Yani beni öldüremezsin," diyor Seth. Ve kafasındaki çorabın bel kısmını çekiştiriyor. "Evie'nin seni vurmasının tek sebebi benim."

Seth'e doğru son adımları da yavaş yavaş attıktan sonra tüfeğin namlusunun ucunu çorabın beline takıp çıkarıyorum ve Seth'in ka-

re çeneli suratı ortaya çıkıyor. Vancouver, British Columbia'da Alfa Romeo olan Seth. Önceden Nash Rambler, ondan önce Bergdorf Goodman, ondan önce Neiman Marcus, ondan önce Saks Fifth Avenue, ondan önce de Christian Dior olan Alfa Romeo.

Seth Thomas, ki çok zaman önce adı Manus Kelley'di, çok zaman önce reklam filmindeki nişanlımdı. Bunu şu dakikaya kadar söylememiş olmamın sebebi, ilk keşfettiğimde hissettiğim duyguları sizin de hissetmenizi istememdendir. Kalbimde hissettiklerim. Nişanlım beni öldürmek istiyordu. Bu denli göt olmasına rağmen o zamanlar Manus'u seviyordum. Seth'i hâlâ seviyorum. Kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum; ve başımdan geçen tüm olaylara rağmen hâlâ incitilmek için sonsuz ve engellenemez bir potansiyelim olduğunu keşfetmiştim.

İşte o geceden sonra yola birlikte çıktık ve Manus Kelley günün birinde Seth Thomas oldu. Santa Barbara ve San Francisco ve Los Angeles ve Reno ve Boise ve Salt Lake City şehirleri arasında Manus başka adamları oynadı. O geceyle, Seattle'daki bir yatakta yatarken hâlâ onu seviyor olduğum şu an arasında Seth, Lance Corporal ve Chase Manhattan oldu. Dow Corning, Herald Tribune ve Mors Alfabesi oldu.

Brandy'nin deyimiyle Brandy Alexander Şahit Reenkarnasyon Projesi'nin tüm unvanları.

İsimleri farklıydı ama tüm bu adamlar Manus Beni Öldürmeye-Çalıştı'dan yola çıkmıştı.

Farklı adamlar ama hepsinde de o güzel özel dedektif bakışı var. Aynı güçlü mavi gözler. Ateş etme-Tekne gezintisine çıkalım-aynı ses. Farklı saç kesimleri var ama saçları yine aynı siyah ve seksi saçlar.

Seth Thomas, Manus'tur. Manus, beni Evie'yle aldattı ama onu hâlâ o kadar çok seviyorum ki elime geçen tüm birleşik östrojenleri yemeğine karıştırıyorum. Öyle çok seviyorum ki, onu yok etmek için elimden geleni yapıyorum.

Neden sonra artık akıllanmış olabileceğimi düşünüyorsunuz değil mi? Bin altı yüz üniversite kredisinden sonra. Akıllanmış olmalıyım. Şimdiye kadar doktor çıkabilirdim.

Üzgünüm anne. Üzgünüm Tanrım.

Evie'nin altın saksofon görünümlü telefonlarından birinin ahizesini kulağına yerleştirmeye çalışırken, kendini sadece salak gibi hisseden bana dönelim. Münasebetsiz kraliçe Brandy Alexander'ın numarası altın rehberde kayıtlı değil. Tek bildiğim şehirdeki Congress Oteli'nin köşe süitinde üç oda arkadaşıyla birlikte kaldığı:

Kitty Litter.

Sofonda Peters.

Ve şen Vivienne VaVane.

Kaliteli ve ihtişamlı kraliçeye tapan ama dolapta biraz daha fazla yere sahip olmak için birbirlerini öldürebilecek olan üç travesti, nam-ı diğer Rhea kardeşler. Brandy kraliçesi bana o kadarını anlatmıştı.

Şu anda Brandy'yle konuşmam gerekirken, ailemi arıyorum. Bu arada katil nişanlımı pardösü dolabına kilitledim ve onu içeri tıkmak için dolabın kapağını açtığımda, üç beden genişlemiş olan başka giysilerimin orada durduğunu gördüm. Kazancımı son kuruşuna kadar bu elbiselere yatırmıştım. Ve bunu gördükten sonra birini aramak zorundayım.

Birçok sebepten dolayı yatağa girip uyumamın imkânı yok. O yüzden ailemi arıyorum; hat dağlar ve çöller aşıyor ve babam cevap veriyor. Çene kemiği olmadan söylenmesi imkânsız olan sessiz harfleri kullanmamaya çalışarak, en vantrilok sesimle "Gflerb sorlfd kortk, erd sairk. Srd. Erd, korts derk sairk? Kirdo!" diyorum.

Ve artık telefonun dostum olmadığını anlıyorum.

Babam "Lütfen kapatmayın. Eşimi çağırayım," diyor.

Ahizeyi ağzından uzaklaştırarak, "Leslie, uyan. Sonunda öfkeli biri tarafından saldırıya uğruyoruz işte," diyor.

Sesi geriden gelen annem "Onlarla muhatap olma. Sadece vefat eden homoseksüel oğlumuzu çok sevdiğimizi ve ona değer verdiğimizi söyle," diyor.

Vakit gece yarısı. Yatakta olmalılar.

"Lot. Ordili," diyorum. "Serta iş ka alt. Serta iş ka alt!"

Sesi uzaklaşırken babam "Al şunu Leslie," diyor, "Onlara derslerini sen ver."

Altın saksofon ahize çok ağır ve sahnelere yakışır görüntüde; sanki bu telefon görüşmesinin daha fazla drama ihtiyacı varmış gibi. Seth geriden, pardösü dolabından avazı çıktığı kadar bağırıyor: "Lütfen. Evie'yle konuşmadan polis çağırma."

Sonra telefonun diğer ucundan annemin "Alo," diyen sesi geliyor.

"Dünya çok büyük, hepimiz birbirimizi sevebiliriz," diyor annem. "Tanrının yüreğinde tüm çocukları için yer vardır. İster gay olsun, ister lezbiyen, biseksüel veya dönme. Anal seks yapmaları, birbirlerine âşık olmalarını engellemez ki."

Annem "Sizlerin çok fazla incindiğinizi duydum. Bu konularda size yardımcı olmak isterim," diyor.

Seth "Seni öldürmeyecektim. Buraya sadece sana yaptıklarından dolayı Evie'yle yüzleşmeye geldim. Sadece kendimi korumaya çalışıyordum," diye bağırıyor.

Telefonda, buradan iki saat uzaklıkta, bir sifon sesi duyuluyor ve ardından da babam "Hâlâ konuşuyor musun o delilerle?" diye soruyor.

Ve annem "Öyle heyecanlı ki! Sanırım içlerinden bir tanesi bizi öldürmek istediğini söyledi," diyor.

Ve Seth "Seni vuran kişi kesinlikle Evie'dir," diye bağırıyor.

Sonra telefonu babam alıyor ve öyle yüksek sesle bağırıyor ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalıyorum; babam "Ölmüş olması gereken kişi sensin," diye bağırıyor. "Oğlumu siz öldürdünüz, Allah'ın belası sapıklar," diyor.

Ve Seth "Evie'yle sadece seks yaptım," diye bağırıyor.

Odada olmasam da olurmuş yani, hatta telefonu Seth'e bile verebilirim.

Seth "Seni uykunda bıçaklayabileceğimi aklına bile getirme," diye bağırıyor.

Ve babam telefondan "Sıkıysa deneyin bayım. Burada bir silahım var ve gece gündüz dolu olarak yanımda tutuyorum," diye bağırıyor. "Bize zarar vermeye çalışmanızdan illallah geldi," diyor. "Ölü gay

bir oğlumuz olduğu için kendimizle gurur duyuyoruz," diyor.

Ve Seth "Lütfen telefonu kapat," diye bağırıyor.

Ve ben de "Aht! Oahk!" diye lafa giriyorum.

Ama babam telefonu kapatıyor.

Beni kurtarabilecek olan kişilerin sayısı böylelikle bire düşüyor; yani kendim. En yakın arkadaşım olmaz. Ya da eski erkek arkadaşım. Doktorlar veya hemşireler de olmaz. Belki polis olabilir ama henüz sırası değil. Bu pisliği düzenli ve yasal bir pakete sokmanın ve yarım hayatıma devam etmenin sırası değil. Sonsuza dek gizemli ve görünmez ve parçaları birleştirmeye çalışan hayatıma.

Şu anda her şey karmakarışık ve havada ama benim onları düzeltmeye niyetim yok. O an itibarıyla rahatlama alanım genişliyordu. Dram eşiğim patlama noktasına gelmişti. Artık sınırları zorlamanın zamanı gelmişti. Her şeyi yapabilirmişim gibi geliyordu ve bu daha başlangıçtı.

Silahım doluydu ve ilk rehinem de yanımdaydı.

14

Ailemi görmek için son kez eve gittiğim güne dönelim. Kazadan önceki son doğum günümdü. Shane *hâlâ* ölü olduğu için hediye vermelerini beklemiyordum. Pasta kesilmesini de ummuyorum. Bu son sefer sadece onları, yani benimkileri görmek için gidiyorum eve. O zamanlar hâlâ bir ağzım olduğundan mum üfleme fikri beni şaşırtmıyor.

Babamın tüm pencerelerin iç kısmına koli bandıyla çektiği çarpı işaretleri hariç, oturma odasındaki kahverengi koltuk ve sallanan sandalyeler, kısacası evdeki her şey aynı. Annemin arabası her zaman durduğu giriş yolunda değil. Arabayı garaja kilitlemişler. Ön kapıda daha önce orada olduğunu hatırlamadığım bir asma kilit var. Ön bahçe kapısında büyük bir "Dikkat Köpek Var" tabelası ve ev güvenlik sistemiyle ilgili daha küçük bir tabela daha var.

Eve ilk vardığımda annem beni çarçabuk içeri alıyor ve "Pence-

relerden uzak dur, Yumru. Düşmanca işlenen suçlar geçen yıla oranla yüzde atmış yedi arttı," diyor.

"Karanlık bastıktan sonra dikkat et de gölgen storlara düşmesin ki, dışardan görünmeyesin," diyor.

Akşam yemeğini el fenerinin ışığında pişiriyor. Fırını veya buzdolabını açtığımda hemen paniğe kapılıp, beni siper ederek bir kenara itiyor ve açtığım şeyin kapağını kapatıyor.

"Parlak ışık yansımasın diye," diyor. "Eşcinsellik karşıtı şiddet gösterileri son beş yılda yüzde yüzün üzerinde arttı."

Babam eve geliyor ve arabasını yarım blok öteye park ediyor. Anahtarları yeni asma kilidin dışında şıngırdarken, annem de beni arkasına alıp donmuş vaziyette duruyor. Anahtarlar duruyor ve babam kapıya üç kere hızlı, sonra iki kere yavaş vuruyor.

Annem "Bu onun vuruşu," diyor, "ama ne olur ne olmaz sen yine de gözetleme deliğinden bak."

Babam içeri girerken omzunun üzerinden karanlık sokağa bakıyor ve izlemeye başlıyor. Bir araba geçiyor ve babam "Romeo Tango Foxtrot altı yedi dört. Hemen yaz bunu," diyor.

Annem, babamın söylediklerini telefonun yanındaki not defterine yazıyor. "Marka?" diye soruyor annem, "Model?"

"Mercury, mavi," diyor babam. "Sable."

Annem "Kaydedildi," diyor.

"Biraz fazla tepki gösteriyorsunuz sanki," diyorum.

Ve babam "Çektiğimiz sıkıntıyı azımsama," diyor.

Bunun, yani eve gelmenin ne büyük bir hata olduğuna dönelim. Shane'in bunu, yani bizimkilerin nasıl çıldırdıklarını görmesi gerektiğine dönelim. Babam oturma odasında benim yakmış olduğum lambayı söndürüyor. En büyük penceredeki perdeler örtülü ve ortadan birbirine iğnelenmiş. Onlar bütün mobilyaların yerini biliyorlar tabii, ama ben karanlıkta bütün sandalyelere ve sehpalara takılıyorum. Çarptığım bir şekerliği yere düşürüyorum ve şekerlik paramparça oluyor; bu sırada annem de bir çığlık atıp kendini mutfağın linolyum zeminine atıyor.

Babam saklandığı kanepenin ardından çıkarak "Annene biraz hak vermelisin. Her an saldırıya uğrayabiliriz," diyor.

Annem mutfaktan "Taş mı attılar? Herhangi bir şey mi yanıyor?" diye çığlık atıyor.

Babam da "Sakın panik düğmesine basma Leslie. Bir yanlış alarm daha verirsek, para ödemeye başlarız," diye bağırıyor.

Bazı elektrikli süpürgelerin üzerine neden lamba koyduklarını şimdi anlıyorum. Önce kör karanlıkta kırık cam parçalarını topluyorum. Sonra da babamdan yara bandı istiyorum. Bir noktada durup kesik elimi kalbimin üzerine kaldırıyorum ve bekliyorum. Babam alkol ve yara bandıyla birlikte karanlıktan çıkıyor.

"Biz burada bir savaş veriyoruz," diyor babam, "hepimiz leveava üyesiyiz."

L.E.V.E.A.V.A. Lezbiyen ve Eşcinsellerin Aileleri ve Arkadaşları. Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum. Sağ olasın Shane.

"LEVEAVA üyesi bile olmamanız gerekiyor bence. Eşcinsel oğlunuz öldüğü için o artık sayılmaz," diyorum. Bu söylediğimin acı verici olduğunu biliyorum ama elim kanıyor. "Üzgünüm," diyorum.

Yara bandı elimi sıkıyor, alkol gece karanlığında çok kötü kokuyor ve babam "Wilson'lar bahçelerine bir LEVEAVA levhası koydular. İki gece sonra biri arabayla bahçelerini dalıp ortalığı mahvetti," diyor.

Benimkilerin LEVEAVA levhası yok.

Babam "Biz bizimkini söktük," diyor. "Annenin arabasının tamponunda bir LEVEAVA etiketi var, o yüzden arabayı garajda saklıyoruz. Ağabeyinin bizi böyle bir çatışmaya sokmuş olmasından gurur duyuyoruz."

Karanlığın içinden annem "Bradford'ları unutma. Sırf arka bahçelerine rengarenk bir LEVEAVA rüzgâr çanı astılar diye birileri onlar uyurken ön verandalarına içinde köpek dışkısı bulunan yanan bir poşet attı," diyor. "Üstelik çanı *arka* bahçelerine asmışlardı, öne bile değil."

"Nefret", diyor babam, "dört yanımızı sardı, Yumru. Farkında mısın?"

Annem "Haydi askerler! Yemek vakti," diyor.

Yemekte LEVEAVA yemek kitabından yapılmış bir güveç ye-

meği var. Tadı güzel ama nasıl göründüğünü Tanrı bilir. Karanlıkta iki kez bardağımı deviriyorum. Kucağıma tuz serpiyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açar açmaz benimkiler beni susturuyorlar. Annem "Siz de bir ses duydunuz mu? Dışarıdan mı geldi o ses?" diye soruyor.

Fısıldayarak "Yarın günlerden ne biliyor musunuz?" diye soruyorum. Ortalık bu kadar gerilmişken, hatırlayıp hatırlamadıklarını anlamaya çalışıyorum. Yoksa üzerinde mumlarla bir pasta ve hediye beklediğim falan yok.

"Yarın," diyor babam. "Elbette biliyoruz. O yüzden çok sinirliyiz ya."

Annem "Biz de seninle bu konuda konuşmak istiyorduk," diyor. "Hâlâ ağabeyin için ne kadar üzgün olduğunu biliyoruz. O yüzden yarınki törende bizim grupla birlikte yürürsen iyi olur diye düşündük."

Ufukta beliren acayip ve iğrenç bir başka düş kırıklığına geçelim.

Babamın "Bu eve ne tür pis hastalıklar getirdiğini bilmiyoruz beyefendi, o yüzden bu gece uyumak için kendine başka bir yer bulman gerekecek," diye bağırdığı o günün üzerinden geçen yıllar boyunca duydukları büyük pişmanlık ve büyük telafiye beni nasıl bulaştırdıklarına geçelim.

Onlar bunu derin sevgi olarak tanımlıyorlardı.

Annem, Shane'e şu anda yemek yediğimiz masada "Bugün Doktor Peterson'ın muayenehanesinden aradılar," demişti. Bana da "Sen odana gidip kitap oku küçük hanım," demişti.

Aya bile gitsem yine de bağrışlarını duyardım herhalde.

Shane ve benimkiler yemek odasındaydı; bense yatak odamın kapısının ardında duruyordum. Okul elbiselerimin çoğu dışarıdaki çamaşır ipinde asılıydı. İçeride babam "Boğazında folikül falan yokmuş beyefendi, ne haltlar karıştırdığını bilmek istiyoruz," dedi.

"Uyuşturucularla," dedi annem, "başa çıkabiliriz."

Shane tek kelime etmedi. Yüzü hâlâ yaralardan dolayı parlak ve buruş buruştu.

"Ergenlik döneminde hamilelikle," dedi annem, "başa çıkabiliriz."

Tek kelime bile etmedi.

"Doktor Peterson," dedi annem, "sendeki bu hastalığı kapmanın tek bir yolu olabileceğini söyledi ama ona bizim çocuğumuz öyle bir şey yapmaz dedim, yo, hayır Shane böyle bir şey yapamaz dedim."

Babam "Koç Ludlow'u aradık; o da iki ay önce basketbolu bıraktığını söyledi," dedi.

Annem "Yarın il sağlık müdürlüğüne gideceksin," dedi.

"Bu gece," dedi babam, "buradan gitmeni istiyoruz."

Babamız.

Çok iyi, ilgili, koruyucu ve âlâkalı olan bu insanlar; eşitlik, şahsi itibar ve ölmüş oğullarının eşit hakları için ön sıralarda mücadele vererek kendi kimliklerini bulan ve şahsi doyuma ulaşan bu insanlar, yatak odamın kapısından bağrışlarını duyduğum aynı insanlardı.

"Bu eve ne tür pis hastalıklar getirdiğini bilmiyoruz beyefendi, o yüzden bu gece uyumak için kendine başka bir yer bulman gerekecek."

Dışarı çıkıp ipten elbiselerimi toplamak, ütülemek ve katlayıp yerlerine kaldırmak istediğimi hatırlıyorum.

Bana her türlü hâkimiyet duygusu var.

Flaş.

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumu hatırlıyorum; kapı çarpılmamıştı, sadece kapanmıştı. Odamın ışığı açıkken, tek gördüğüm cama yansıyan aksimdi. Işığı kapatınca pencerenin önünde dikilen ve bana bakan Shane'i gördüm; yüzü saç spreyi patlamasından dolayı korku filmlerindeki gibi çarpılmış, kararmış ve sertleşmişti.

Bana terör ver.

Flaş.

Sigara içmediğinden adım gibi emindim ama bir kibrit yakarak ağzındaki sigarayı tutuşturdu. Sonra da cama vurdu.

"Hey, bırak da içeri gireyim," dedi.

Bana inkâr ver.

"Hey, dışarısı çok soğuk," dedi.

Bana cehalet ver.

Camda sadece kendimi görebilmek için ışığı söndürdüm. Sonra perdeleri çektim. Ve Shane'i bir daha hiç görmedim.

Bu gece de ışıklar kapalı, perdeler çekili ve ön kapı kilitli; ruhu hariç Shane yine yok ve "Ne töreni?" diye soruyorum.

Annem "Gay Gururu Töreni," diyor.

Babam "LEVEAVA ile birlikte yürüyeceğiz," diyor.

Ve benim de onlarla birlikte yürümemi istiyorlar. Burada karanlıkta oturmamı ve dış dünyadan saklanıyormuşum gibi yapmamı istiyorlar. Gece bizi avlayacak olan nefret dolu bir yabancı olduğunu söylüyorlar. Uzaylılardan bulaşmış bir cinsel hastalık olduğunu. Bağnaz homofobiden korktuklarını düşünmek istiyorlar. Onların hiç suçu yok. Telafi etmem gereken bir şeyler olduğunu düşünmemi istiyorlar.

O saç spreyi kutusunu ben atmadım. Tek yaptığım yatak odamın ışığını söndürmekti. Sonra uzaktan itfaiye arabalarının sesini duydum. Dışarıdan odamın perdelerine kızıl ışıklar vuruyordu ve yataktan çıkıp dışarı baktığımda, okul elbiselerimin yanmakta olduğunu gördüm. İpte kurumuş ve havalanmış elbiselerim. Elbiseler, tulumlar, pantolonlar ve bluzlar; hepsi cayır cayır yanıyor ve esen rüzgârla birlikte parçalara ayrılıyordu. Birkaç dakika içinde sevdiğim her şey kül olmuştu.

Flaş.

Birkaç yıl sonra büyüyerek evden ayrılan bana dönelim. Yeni bir başlangıç yapan bana.

Birinin telefon kulübesinden arayarak benimkilere Shane McFarland'ın ailesi misiniz diye sorduğu o geceye dönelim. Benimkiler, *olabilir* diye cevap vermişler. Arayan şahıs nerede olduğunu belirtmemekle birlikte Shane'in öldüğünü söylemiş.

Geriden gelen ikinci bir ses *onlara gerisini de anlat* demiş.

Bir diğer ses de Bayan Shane'in onların nefret dolu teşebbüslerinden nefret ettiğini ve son sözlerinin "*henüz bitmedi, uzunca bir süre de bitmeyecek*," olduğunu anlatmasını söylemiş. Sonra da kahkahayı basmış.

Güveçle birlikte karanlıkta oturan bize dönelim.

Babam "Ee tatlım? Annen ve benimle birlikte yürüyecek misin?" diye soruyor.

Annem "Bu gay hakları için çok şey ifade eder," diyor.

Bana cesaret ver.

Flaş.

Bana tolerans ver.

Flaş.

Bana bilgelik ver.

Flaş.

Gerçeğe dönelim. Ve cevabım "Hayır," oluyor.

15 Manus'un çığlık atmayı kesmesiyle birlikte Evie'nin büyük evinin sessizliğe gömüldüğü ve benim de nihayet düşünmeye başlayabildiğim, sabahın birindeki o dakikaya dönelim.

Evie Cancun'da ve muhtemelen polisin arayarak "Evinize bakan çenesiz canavar, içeriye bir kasap bıçağıyla giren gizli erkek arkadaşınızı silahla vurdu," demesini bekliyor.

Evie'nin şu anda cin gibi ayakta olduğuna eminim. Meksika'daki bir otel odasında oturmuş, bıçaklanarak öldürüldüğüm, ölü yattığım büyük evi ile katalog çekimi için gittiği Cancun arasında üç saatlik mi, yoksa dört saatlik mi bir zaman farkı olduğunu hesaplamaya çalışıyordur. Bunun, Evie'nin çok zeki olup olmamasıyla bir ilgisi yok. Sezonun civcivli zamanında hiç kimse Cancun'da katalog çekimi yapmaz; hele hele Evie Cottrell gibi iri kemikli kovboy kızlarıyla, hiç olmaz.

Ama benim ölmüş olmam yüzlerce olasılık doğurur.

Görünmez bir hiç kimse olarak Şam ipeğinden dokunmuş beyaz bir koltukta oturuyorum; karşımda da beyaz bir koltuk var ve aramızda ortaokuldaki jeoloji dersinde gördüğümüz koca malakit kayalarına benzeyen bir sehpa duruyor.

Evie nişanlımla yattığına göre ona her şeyi yapabilirim.

Bir adamın aniden görünmez olduğu şu filmi – bilirsiniz işte, ya nükleer bir radyasyona maruz kalmıştır ya da çılgın bir bilim adamının yemek tarifinden tatmıştır- izleyince, insan ister istemez görünmez olsaydım, ne yapardım diye düşünür. Ben Gold jimnastik salonundaki erkekler soyunma odasına dalardım, hatta daha da iyisi Oakland Raiders'ın soyunma odasına diye düşünmüştüm. Bunun gibi şeyler gelmişti aklıma. Bir şeyleri gözetlerdim. Tiffany's'e gider, elmas taçları falan çalardım.

Çok salak olduğu için Manus bu gece beni bıçaklayabilirdi; Evie'nin beni vurduğunu düşünerek ve gecenin karanlığında Evie'nin yatağında uyurken beni Evie sanarak bıçaklayabilirdi.

Babam ise cenazeme gider ve herkese her an okula dönüp beden eğitimimi tamamlamak üzere olduğumdan ve sonra da şüphesiz tıp okuluna devam edeceğimden söz ederdi. Baba, baba, baba, baba, babacığım, ben biyoloji dersindeki domuz ceninini bile geçemedim ki. Ve artık ben de bir kadavrayım.

Üzgünüm anne. Üzgünüm Tanrım.

Evie tam annemin yanında, açık duran tabutun başında olurdu. Sendeleyerek Manus'a yaslanırdı. Emin olun Evie, cenaze görevlisinin bana giydirmesi için çok acayip bir elbise mutlaka bulurdu. Böylelikle Evie bir kolunu da anneme dolar ve ben Town Car modeli Lincoln gibi içi mavi kadifeyle kaplı tabutta yatarken, Manus oradan lızlıca uzaklaşacak vakti bulamaz. Ve, Evie sağ olsun, benim üzerimde geyşaların gece elbisesi olarak kullandıkları, göğüs ve kasık bölgesine kırmızı Çin ejderhaları işlenmiş, yandan yırtmaçlı, sarı ipekten Çin işi kimono ve siyah file çorap olur.

Ve yüksek ökçeli kırmızı ayakkabılar. Ve çenesiz bir yüz.

Evie kesinlikle anneme şöyle der: "Bu elbiseyi çok severdi. Bu onun en sevdiği kimonosuydu." Ve duyarlı Evie "Ah, bu sizin iki kere üzülmenize sebep olacak," derdi.

Evie'yi öldürebilirim.

Onu sokmaları için yılanlara para bile öderim.

Evie'nin üzerindeyse Rei Kawakubo marka eteği asimetrik, bluzu da straplez olan siyah mini kokteyl elbisesi olurdu. Omuzlarını ve kollarını siyah şifonla örterdi. Evie'nin mücevherleri vardır, bi-

lirsiniz işte; oldukça yeşil gözleri için büyük zümrüt takıları ve daha sonra dansa gittiğinde takmak için siyah çıtçıtlı çantasında yedek mücevherler bulunur.

Evie'den nefret ediyorum.

Bense üzerime oturmadığı için fazlalıkları arkadan iğnelenmiş olan Suzie Wong'un Tokyo'nun Gülü modelinde hazırlanmış kaltak geyşa elbisesinin içinde kanım çekilirken çürüyor olurum.

Ölüyken bok gibi görünüyorum.

Ölü bok gibi görünüyorum.

Şu anda Evie'yi telefondan bıçaklayabilirim.

Çok ciddiyim, Evie'nin küllerini Teksas'ın Korkunç kasabasındaki aile kabrine gömerken Bayan Cottrell'e olanları anlatabilirim. Evie gerçekten yakılmak isterdi.

Evie'nin cenazesinde ben Gianni Versace'nin kan akışını durduracak kadar sıkı, siyah deriden mini elbisesini giyerdim ve kollarında da upuzun siyah ipekten eldivenler olurdu. Morgdaki siyah büyük Caddy'nin gerisinde, Manus'un yanında oturuyor olurdum ve kafamda Christian Lacroix'nin vagon tekeri büyüklüğünde siyah şapkası ve daha sonra güzel bir müzayede veya emlak satışı gibi bir şeye, oradan da yemeğe gittiğinizde çıkarabileceğim siyah bir peçe olurdu.

Evie, Evie ise çamurdan ibaret olurdu. Peki, tamam, kül.

Oturma odasında tek başıma otururken sehpanın üzerindeki malakit kayasına benzer kristal sigara kutusunu alıyorum ve bu küçük mücevheri şöminenin tuğlalarına fırlatıyorum. Çarpmayla birlikte kutunun içindeki sigara ve kibritler etrafa saçılıyor.

Ölü bir burjuva kızı olan bendeniz, bunu yaptığıma pişman oluyorum ve dizlerimin üzerine çömelerek yaptığım pisliği temizlemeye başlıyorum. Camları ve sigaraları topluyorum. Sadece Evie... bir sigara kutusu. Öyle *modası geçmiş* bir obje ki...

Ve kibritler.

Parmağıma küçük bir şey değiyor ve çok ince ve şeffaf olduğu için görünmeyen bir cam parçası elimi kesiyor.

Ah, işte bu öyle göz kamaştırıcı ki.

Ancak kan çıktığı zaman, ancak o zaman elimi kesen cam par-

çasını görebiliyorum. Üzerini kanımın boyadığı kırık cam parçasını çekip çıkarıyorum. Kibrit kutusunun üzerinde de kanım var.

Hayır, Bayan Cottrell. Hayır, Evie gerçekten yakılmak istiyordu.

Cam parçalarının arasından kalkıp tüm prizlere ve lambalara kanımı bulaştırarak ışıkların hepsini kapatıyorum. Koşarak pardösü dolabının yanından geçerken Manus "Lütfen," diye sesleniyor ama aklıma gelen fikir öyle heyecan verici ki.

İlk kattaki bütün ışıkları kapatıyorum ve Manus bana sesleniyor. Tuvalete gitmesi gerekiyormuş, "Lütfen," diyor.

Öndeki büyük sütunlarıyla birlikte Evie'nin büyük çiftlik evi karanlığa gömüldüğü için yemek odasına giden yolu yoklayarak bulmaya çalışıyorum. Kapı çerçevesine dokunuyorum ve yavaşça ona kadar sayarak yemek odasında üzerinde dantelli örtü olan yemek masasına uzanan oryantal kilimin üzerinde kör gibi adımlar atıyorum.

Bir kibrit yakıyorum. Büyük gümüş şamdandaki mumlardan birini yakıyorum.

Evet, çok Gotik bir Roman ama iki elle ancak havaya kaldırabildiğim ağır şamdandaki mumların hepsini yakıyorum.

Saten sabahlık ve tüylü bornozumla, şu mum şeyini Evie'nin dönen merdivenlerinden yukarı taşırken, güzel ve ölü bir kızın hayaleti gibi görünüyorum. Yağlı boya tabloları geçerek, ikinci kat sahanlığında ilerliyorum. Mum ışığında saten geceliği parlayan bu güzel hayalet kız ebeveyn yatak odasındaki giysi dolaplarının kapaklarını açıyor; içleri devasa şeytan Evie Cottrell tarafından ölümüne bollaştırılmış kendi elbiseleriyle dolu. Elbiseler ve süveterler, elbiseler, pantolonlar, elbiseler, blucinler, gecelikler, ayakkabılar ve elbiseler, hemen her şey zedelenmiş, bozulmuş, biçimsizleştirilmiş ve hepsi de bu sefaletten kurtulmak için yalvarır gibiler.

Kafamdaki fotoğrafçı "Bana öfke ver," diyor.

Flaş.

Bana intikam ver.

Flaş.

Bana toptan ve tamamen haklı çıkarılmış cezalandırma ver.

Flaş.

Zaten ölü bir hayalet olan bendeniz, var olmayan, görünmez olmak için tamamen yetkilendirilmiş bir hiçlik haline gelen bendeniz, şamdanı tüm kumaşlara değdiriyorum ve:

Flaş.

Ve karşımızda Evie'nin devasa moda cehennemi beliriyor.

Ki bu göz kamaştırıcı.

Ki bu fazlasıyla eğlenceli! Belçika malı antika dantelden yapılma yatak örtüsünü deniyorum ve o da yanıyor.

Perdeler, Bayan Evie'nin kapı yerine kullandığı yeşil kadifeden perdeler, onlar da yanıyor.

Abajurlar yanıyor.

Büyük bela. Üzerimdeki şifon, o da yanıyor. İçin için yanan tüylerimi elimle söndürüyorum, Evie'nin yatak odasındaki moda fırınından geri adım atıyorum ve ikinci katın koridoruna çıkıyorum.

Bu katta on tane daha yatak odası ve başka banyolar var, odadan odaya dolanıyorum. Havlular yanıyor. Banyo cehennemi! Chanel No Beş yanıyor. Yarış atları ve ölü sülünlerin resmedildiği yağlı boya tablolar yanıyor. Taklit oryantal kilimler yanıyor. Evie'nin yanlış şekilde kuruttuğu çiçek aranjmanları, küçük masaüstü cehennemleri haline geliveriyor. Çok şirin! Evie'nin Katty Kathy bebeği önce eriyor, sonra yanıyor. Evie'nin büyük karnavallardan aldığı içi doldurulmuş hayvan koleksiyonu –Cootie, Poochie, Pam-Pam, Bay Bunnits, Choochie, Poo Poo ve Ringer– eğlenceli kürk katliamı oluyor. Çok tatlı. Çok kıymetli.

Banyoda yanmayan birkaç eşyadan birini kapıyorum:

Bir şişe Valium.

Dönen merdivenden aşağıya iniyorum. Manus beni öldürmek için girdiğinde, ön kapıyı açık bırakmış; ikinci kattaki cehennem alevleri, açık duran kapıdan gece havasını serin bir esinti şeklinde yukarı çekiyor. Esinti yanımdan geçerken mumlarımı söndürüyor. Şimdi artık, geriye kalan tek ışık cehennem; yukardan bana, alazlanmış sifonun içinde cayır cayır kavrulan bana gülümseyen dev bir soba.

Ömür boyu büyük bir başarı için çok önemli ve ayrıcalıklı bir

ödül almışım gibi hissediyorum.

İşte karşınızda Bayan Amerika, gibi bir şey.

Lütfen yanımıza gelin.

Ve böylesine bir ilgiyi hâlâ çok seviyorum.

Dolabın yanından geçerken Manus'un duman kokusu aldığını ve lütfen, lütfen, lütfen onun ölmesine izin vermeyeyim diye yalvardığını duyuyorum. Sanki şu anda çok da umurumda olacakmış gibi.

Hayır, Manus gerçekten yakılmak isterdi.

Telefonun yanındaki not defterine şunları yazıyorum:

bir dakika içinde kapıyı açacağım, ama silah hâlâ elimde. ama açmadan önce kapının altından valium göndereceğim. bunları yut. yoksa seni öldürürüm.

Ve notu kapının altından atıyorum.

Evin önünde duran arabasına gideceğiz. Onu alıp götüreceğim. İstediğim her şeyi yapacak, aksi takdirde, durduğumuz yerde polise gider eve zorla girdiğini söylerim. Evi ateşe verdiğini ve beni zorla kaçırdığını da. Manus ve Evie ve sapık aşk ilişkileri hakkında her bildiğimi öterim.

Manus ve Evie'yle yan yana gelince *aşk* kelimesi kulak kiri tadı veriyor.

Tüfeğin dipçiğini dolabın kapısına vurmamla birlikte tüfek ateş alıyor. Bir milim daha ve ölmüş olurdum. Kilitli kapının önünde ölseydim, Manus da yanardı.

"Tamam," diye bağırıyor Manus, "ne istersen yapacağım. Sadece burada yanarak ölmeme izin verme, ya da beni vurma, yeter. Her şeyi yaparım, yeter ki kapıyı aç!"

Ayakkabımla dolap kapağının altında açılan delikten dökülen valiumları itiyorum. Tüfeği önümde tutarak kapının kilidini açıp geri çekiliyorum. Yukarıdaki yangının ışığında evin içinin dumanla dolduğu görülüyor. Masmavi renkli, böcek gözlü Manus elleri havada dışarı doğru tökezliyor ve tüfeği sırtına dayadığım gibi onunla birlikte arabaya kadar ilerliyorum. Manus'un sıkı ve seksi tenini tüfeğin ucundan bile hissedebiliyorum. Bunun ötesinde bir planım yok. Tek bildiğim bir süreliğine hiçbir şeyin çözülmesini is-

temediğim. Gittiği yere kadar normal hayatıma dönmek istemiyorum.

Manus'u Fiat Spider'ının bagajına kilitliyorum. Güzel araba, üstü açılabilen, kırmızı ve güzel bir araba bu. Tüfeğin dipçiğini bagaj kapağına vuruyorum.

Aşk kargomdan ses seda çıkmıyor. Sonra da acaba hâlâ çişi var mı diye düşünüyorum.

Tüfeği yolcu koltuğuna atıp Evie'nin çiftlik cehennemine dönüyorum. Evin girişindeki fuaye artık bir baca halini almış; ön kapıdan içeri dolan soğuk hava bir rüzgâr tüneliyle yukarıdaki ışık ve ateşe karışıyor. Üzerinde altın saksofondan telefonun bulunduğu masa hâlâ aynı yerde duruyor. Her yerde duman var ve duman detektörlerinin hepsi birden ötmeye başladığı için çıkan ses öyle yüksek ki insanın kulağını acıtıyor.

İyi havadisleri alması için Evie'yi Cancun'da saatlerce uykusuz bekletmek çok sıradan bir kötülük olur.

O yüzden bıraktığı numarayı çeviriyorum. Tahmin ettiğiniz gibi Evie ilk çalışta açıyor.

Ve "Alo?" diyor.

Yaptıklarımın sesinden başka hiçbir şey duyulmuyor; Evie'nin bu sohbette duyduğu şeyler sadece duman detektörleri ve alevler, esintiyle birlikte çınlayan avizenin sesi.

Evie "Manus?" diyor.

Bir yerin, belki de yemek odasının tavanı çöküyor, kıvılcım ve korlar yemek odasının kapısından fırlayıp fuayeye düşüyorlar.

Evie "Manus benimle oyun oynama. Eğer sensen, seni artık görmek istemediğimi söylemiştim," diyor.

Ve hemen ardından:

Büyük bir parçalanma ve çökme sesi.

Pırıldayan, parlayan, beyaz ışıklar saçan, yarım tonluk elde kesilmiş Avusturya kristalinden yapılma büyük avize fuayenin tavanından koparak yere çakılıyor ve dibimde patlıyor.

Bir milim daha ve ölmüş olurdum.

Buna nasıl gülmem? Ben zaten ölüyüm.

"Manus beni dinle," diyor Evie. "Sana beni bir daha aramama-

nı söylemiştim. Ararsan polise en yakın arkadaşımı nasıl suratını parçalayıp hastanelik ettiğini anlatırım demiştim. Anladın mı beni?"

Evie "Sen çok ileri gittin. Eğer gerekirse seni tutuklattırırım," diyor.

Manus veya Evie; hangisine inanacağımı bilmiyorum, bildiğim tek şey tüylerimin alev aldığı.

16 Pis enkazlarla dolu araba mezarlığında yapılan moda çekimine dönelim; Evie'yle birlikte araba enkazlarının üzerine tırmanıyoruz, üzerimizdeki Hermaun Mancing marka ipli bikiniler öyle ince ki altımıza "kuku şeridi" denen cerrahi sargılardan yapıştırmak zorundayız ve Evie "Şu sakat ağabeyinle ilgili olarak..." diye muhabbete giriyor.

Üstelik bu adam benim en sevdiğim fotoğrafçı veya art direktör de değil.

Ve Evie'ye dönüp "Evet?" diyorum. Kıçımı dışarı çıkarmakla meşgulüm.

Ve fotoğrafçı "Evie? *Buna dışarı çıkarmak denemez*!" diyor.

Moda olan ürünler çirkinleştikçe, onları daha güzel gösterebilmek için daha beter yerlerde poz vermek zorunda kalıyoruz. Araba mezarlıkları. Mezbahalar. Lağım arıtma tesisleri. Kıyaslandığında daha iyi görünmek için kendine çirkin nedime seçme taktiğinin aynısı. Industry blucinleri için çekim yapsaydık, ölüleri öperken poz vermemiz gerekeceğinden emindim.

Bu araba enkazlarının üzerinde paslı delikler var ve kenarları de testere gibi; ve *neredeyse* çırılçıplak olduğum için en son ne zaman tetanos aşısı olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Fotoğrafçı fotoğraf makinesini indiriyor ve "Midenizi içeri çekmediğiniz sürece, boşuna film harcıyorum burada," diyor.

Gün geçtikçe güzel olmak daha da fazla çaba gerektiriyordu. Ji-

let kesikleri yüzünden gözümden yaş geliyordu. Kasık bölgesi için ağda. Evie dudağına silikon enjekte ettirmişti ve artık cehennemde yanmaktan bile korkmadığını söylüyordu. Bir diğer berbat olay da, paçayı kurtaramadığınız takdirde Manus'un kuku şeridini hızla çekmesiydi.

Cehennemden bahsetmişken Evie'ye, "Yarınki çekim orada olacak," dedim.

Bu sefer de art direktör "Evie, birkaç araba daha yukarı tırmanır mısın?" diyor. Ayağımızda topuklular var ama Evie tırmanıyor. Her tarafa cam parçaları saçılmış ve her an üzerlerine düşebiliriz.

Suratındaki kocaman sahte gülüşle Evie "Ağabeyin tam olarak nasıl sakat kaldı?" diye soruyor. Yalnızca gerçek bir gülüşü uzun süre koruyabilirsiniz; ondan ötesinde görünen sadece dişlerinizdir.

Art direktör elindeki köpük aplikatörüyle yukarı tırmanıyor ve popomdaki yol yol olmuş bronzlaştırıcıyı dağıtıyor.

"Birileri bizim yanan varile saç spreyi kutusu atmış," diyorum. "O da çöpü yakıyordu ve kutu patladı."

Ve Evie "Birileri mi?" diye soruyor.

"Çığlıklarından ve kanamayı durdurmaya çalışmasından bunu yapanın annem olduğunu sanırdın," diyorum.

Fotoğrafçı "Kızlar biraz parmak ucunuza kalkabilir misiniz?" diyor.

Evie "Bin gramlık büyük bir HairShell saç spreyi, ha? Yüzünün yarısını soyduğuna eminim," diyor.

İkimiz de parmaklarımızın ucuna kalkıyoruz.

"O kadar da kötü değildi," diyorum.

Art direktör "Bi saniye durun," diyor. "Ayaklarınız o kadar yakın olmasın birbirine." Sonra "Daha da açın," diyor. Sonra "Biraz daha açın bacaklarınızı lütfen," diyor. Sonra da elimizde tutmamız için büyük, krom aletler veriyor bize.

Benimkinin ağırlığı yedi kilo falan olmalı.

Evie "O elindeki yarım küreli çekiç," diyor. "Ve yanlış tutuyorsun."

"Tatlım" diyor fotoğrafçı Evie'ye, "testereyi ağzına biraz daha yakın tutar mısın?" diyor.

Arabaların metal kasası güneşten ısınmış ve tepeleri üstlerine yığılan arabalar yüzünden ezilmiş. Bunlar içinden kimsenin sağ çıkmadığı, ön kaportası akordeon olmuş arabalar. Bütün ailenin içinde can verdiği bir yanı tost olmuş arabalar. Arka koltuğu ön panele yapışmış arabalar. Emniyet kemerinden önceki arabalar. Hava yastıklarından önceki arabalar. Hayatın Dişlileri'nden önceki arabalar. İlkyardım hizmetlerinden önce. Havaya uçan benzin depoları yüzünden kaportaları kâğıt gibi buruşmuş arabalar bunlar.

"Bu çok zengin," diyor Evie. "Ömrüm boyunca buraya ulaşabilmek için çalıştım."

Art direktör öne doğru, göğüslerimizi arabaya yapıştırmamızı söylüyor.

"Büyürken," diyor Evie, "hep kadın olmanın şey olacağını... yani en azından bu kadar hayal kırıklığı yaratmayacağını düşündüm."

Bense sadece tek çocuk olmak istiyordum.

Fotoğrafçı "Mükemmel," diyor.

17 Rhea kardeşler dediğimiz, askıları bir omuzdan düşen naylon kombinezon ve topuklu ayakkabı giyen ve bütün gün Congress Oteli'nde oturup sigara içen kadidi çıkmış üç beyaz erkek. Kitty Litter, Sofonda Peters ve Şen Vivienne VaVane; yüzleri nemlendirici ve yumurta akından yapılma maske sebebiyle parlıyor ve artık sadece asansörlerde çalınan üç adımlı çaça müziği dinliyorlar. Rhea kardeşlerin saçları kısa ve briyantinle düzleştirilmiş, kabaran kısımları madeni saç tokasıyla tutturulmuş ve kafalarının üzerinde yamyassı duruyor. Belki de, yaz ayları dışında, tokaların üzerine peruk giyiyorlar. Çoğunlukla hangi mevsimde olduğumuzu bilmiyorlar. Güneşlikleri asla açmıyorlar ve otomatik pikabın üzerinde şu çaça plaklarından onlarcası yığılı.

Tüm mobilyalar açık sarı, dört ayaklı büyük RCA Philco stereo pikap da öyle. Pikabın iğnesi öyle büyük ve eski ki tarla bile süre-

bilirsiniz ve metal kolu da neredeyse yüz kilo ağırlığında.

Onları takdim etmeme izin verin:

Kitty Litter.

Sofonda Peters.

Şen Vivienne VaVane.

Sahne adlarıyla Rhea kardeşler, onun ailesi; Brandy Alex-ander bunu bana konuşma terapistinin ofisinde söylemişti. Bunu ilk karşılaşmamızda, yani yüzümü kaybettiğimi söyleyip ağladığım zaman söylemedi. Brandy'nin canavar görüntümü saklamak için örgü sepetini getirdiği ikinci seferde de söylemedi. Bunu, hastanedeyken, binlerce kez sıvıştığımız günlerden birinde söyledi. Konuşma terapistinin ofisinde buluşuyorduk.

"Genellikle" diyor Brandy, Kitty Litter suratta çıkan istenmeyen tüyleri beyazlatır veya cımbızla alır. Şu göze batmayan tüyler bazen bir banyoyu saatler boyu meşgul edebiliyor ama Kitty Ray-Ban gözlüklerini tersten takıyor çünkü kendine bakmaya bayılıyor," diyor.

Brandy'yi bu hale Rhea'lar getirmiş. Brandy her şeyini onlara borçlu.

Brandy konuşma terapistinin kapısını kilitlerdi ve biri kapıyı çalacak olsa hemen yüksek sesle sahte orgazm sesleri çıkarırdık. Çığlık atar, ulur, yere vururduk. Ellerimi çırpıp herkesin bildiği şu meşhur popoya şaplak sesini çıkarırdım. Kapıya vuran kişi anında uzardı.

Sonra biz de makyaj malzemeleriyle oynayıp sohbet etmeye devam ederdik.

"Sofonda," derdi Brandy bana, "Sofonda Peters, o, ekibin beynidir. Bayan Peters bütün gün porselen tırnaklarıyla çevirmeli prenses telefonundan bir acenteyi veya mağaza sahibini arayarak, devamlı satış, satış, satış yapar."

Biri konuşma terapistinin kapısına vururdu ve hemen kedi gibi çığlığı basar ve popoma bir şaplak atardım.

Brandy, Rhea kardeşler olmasaydı ölürdüm diye anlatırdı. Onu bulduklarında prenses yüce kraliçe otuz dört beden giysiler giyip, açık mikrofon gösterilerinde pleybek yapıyormuş. "Thumbelina"yı söylüyormuş.

Saçını, görüntüsünü, kırıtkan Brandy Alexander yürüyüşünü; hepsini Rhea kardeşler icat etmişler.

Evie'nin yanan evinden şehre giden otobanda arabayı kullanırken, karşı istikametten gelen iki itfaiye arabasına dönelim. Evie'nin evi Manus'un Fiat Spider'ının dikiz aynasından gittikçe küçülen bir şenlik ateşi gibi görünüyor. Evie'nin bornozunun şeftali pembesi eteği arabanın kapısına sıkıştı ve ucundaki tüyler üstü açık arabanın camından içeri doluşan serin gece havasıyla birlikte yüzüme vuruyor.

Üstüm başım is kokuyor. Yan koltuktaki tüfeğin ucu yeri nişan almış.

Bagajdaki aşk kargomun gıkı çıkmıyor.

Ve gidebileceğim tek bir yer var.

Operatörü arayıp bana Brandy'i bağlamasını söylemem imkânsız. Operatörün beni anlaması imkânsız, o yüzden şehre, Congress Oteli'ne gidiyoruz.

Rhea kardeşlerin Katty Kathy isimli oyuncak bebekten nasıl para kazandıklarına geçelim. Konuşma terapistinin ofisinde yaptığımız orgazm numaralarının arasında Brandy'nin bana anlattığı diğer şeyler de bunlardı. Katty Kathy, bir bebek, imkânsız vücut ölçülerine sahip, ten renginde ve otuz santim uzunluğunda olan oyuncak bebeklerden biri. Gerçek bir kadın olsaydı ölçüleri 46-16-26 olurdu. Gerçek bir kadın olarak Katty Kathy üzerine giyecek hiçbir giysi bulamazdı. Bu bebeklerden mutlaka görmüşsünüzdür. Plastik bir kabarcığın içinde çıplak olarak bir dolara satılır ama giysilerine bir servet harcamanız gerekir; o denli gerçeğe uygun. Dört yüz tane minik parça satın alıp birbiriyle eşleştirseniz bile anca üç uyumlu giysi yaratabilirsiniz. Bu anlamda bebek inanılmaz ölçüde canlı gibidir. Hatta insanın kanı çekilir.

Bu fikri Sofonda Peters ortaya atmış. Katty Kathy'i yaratmış, bir prototipini yapmış, bebeği satmış ve bütün anlaşmaları imzala-

mış. Yine de Sofonda, Kitty ve Vivien'la hâlâ evli gibi ve hepsine yetecek kadar parası var.

Katty Kathy'nin tutmasının sebebi konuşan bir bebek olması, fakat arkasında bir tel yerine altın zincir var. Zinciri çekince şunları söylüyor:

"Bu elbise güzel, yani *gerçekten* böyle görünmek istiyorsan."

"Kalbin benim ananasımdır."

"Bunu mu giyeceksin?"

"Başka insanlarla çıkmanın ilişkimiz açısından iyi olacağını düşünüyorum."

"Öp beni, öp beni."

Ve "Saçıma dokunma!"

Rhea kardeşler böylece voliyi vurmuşlar. Sadece Katty Kathy'nin küçük bolero ceketini bile, bu ceketi Kamboçya'da on sente diktirmişler ve Amerika'da on altı dolara satıyorlar. İnsanlar bu parayı ödüyorlar.

Bagajı aşk kargomla dolu olan Fiat'ı yan sokaklardan birine park ettikten sonra Broadway'daki Congress Oteli'nin kapı görevlisine doğru yürüyen bendenize dönelim. Yarım yüzle lüks bir otele yaklaşan bir kadın hayal edin; hani şu kapısında omuzlarında altın şeritler olan smokinlerden giymiş bir görevli bekleyen, yüzyıl önce inşa edilmiş tuğla rengi devasa saray otellerden. Üzerimde bir gecelik ve bornoz var. Peçem yok. Bornozun yarısı arabanın kapısına sıkıştığı için eteği otuz kilometre boyunca otobanda süründü. Tüyleri is kokuyor ve kolumun altında bir tüfek taşıdığımı büyük bir sır olarak saklamaya çalışıyorum.

Evet, bir de ayağımdaki yüksek ökçeli ayakkabılardan bir tanesini kaybettim.

Smokinli kapı görevlisi bana bakmıyor bile. Evet saçım; saçımı üzerinde Congress Otel yazan pirinç tabelada görüyorum. Serin gece havası kuş yuvası modeli saçımı tel tel elektriklendirmiş ve saçlarım karman çorman olmuş.

Congress Oteli'nin ön bürosunda şuh bakmaya çalışan ve bunu

başaran bendenize dönelim. İnsanlar öncelikle gözlerinizi fark eder, derler. Gece denetçisi, belboy, müdür ve yazıcı olduklarını tahmin ettiğim kişilerin dikkatini çekmeyi başarıyorum. İlk izlenim çok önemlidir. Ya giyiniş tarzım ya da tüfekten dolayı dikkat çekmiş olmalıyım. Boğazımın üstündeki deliği, oradan sarkan dilimi ve etrafındaki kabuk bağlamış deriyi kullanarak "Gerl terk nahdz gah sssid," diyorum.

Şuh bakışlarımı gören herkes donup kalıyor.

Nasıl oluyor bilmiyorum ama tüfek bir anda yazı masasının üzerine çıkıyor ve ucu rasgele birini gösteriyor.

Lacivert bleyzır ceketinin yakasında, pirinçten küçük bir künyede *Bay Baxter* yazan müdür, bir adım öne çıkarak "Size çekmecedeki bütün parayı verebiliriz ama buradaki hiç kimse ofisteki kasayı açamaz," diyor.

Yazı masasının üzerindeki silahın ucu doğruca *Bay Baxter* yazılı pirinç künyeyi gösteriyor ve bu gerçek kimsenin gözünden kaçmıyor. Parmaklarımı şaklatıp bana vermesi için bir kâğıt parçasını işaret ediyorum. Zincire bağlı misafir kalemiyle şunları yazıyorum:

"rhea kardeşler hangi süitte kalıyor? on beşinci kattaki bütün kapıları çaldırmayın bana. saat gece yarısını geçti."

Masanın üzerinden bana doğru uzanan elleri istemediğim paralarla dolu olan Bay Baxter "Süit 15-G olmalı," diyor. "Asansörler," diyor, "sağınızda."

Brandy'yle oturduğumuz ilk gün benim Daisy St. Patience oluşuma dönelim. Bütün yaz birilerinin suratıma ne olduğunu sormasını bekledikten sonra olanları Brandy'ye anlattığım şu donmuş hindi meselesinin olduğu güne.

Brandy, hâlâ kıçının sıcaklığının bulunduğu sandalyeye beni oturtup konuşma terapistinin kapısını kilitlediği o ilk gün, bana geleceğim için bir isim verdi. Bana Daisy St. Patience dedi ve kapıdan hangi isimle girdiğimi asla öğrenmek istemedi. Uluslararası moda evi House of St. Patience'in vârisiydim.

Brandy, o durmadan konuştu. O kadar çok konuştu ki havamız

tükenmek üzereydi; ve biz derken Brandy'yle beni kastetmiyorum. Tüm dünyayı kastediyorum. Dünyadaki oksijen bitmek üzereydi, Brandy o kadar çok konuştu. Amazon havzası Brandy'nin hızına yetişemiyordu.

"Zamanla kim olduğun," dedi Brandy, "sadece bir hikâye haline geliyor."

Benim yeni bir hikâyeye ihtiyacım vardı.

"Bırak da," dedi Brandy, "Rhea kardeşlerin benim için yaptıklarını ben de sana yapayım."

Bana cesaret ver.

Flaş.

Bana yürek ver.

Flaş.

Daisy St. Patience olarak asansörle yukarı çıkan bendenize dönelim; Daisy St. Patience geniş ve halı kaplı koridordan Süit 15-G'ye doğru yürüyor. Daisy kapıya vuruyor ama kimse açmıyor. Kapının dışından çaça müziği duyuluyor.

Kapı on santim kadar açıldıktan sonra zincire takılıp duruyor.

On santimlik aradan üç beyaz yüz beliriyor; Kitty Litter, Sofonda Peters ve şen Vivienne VaVane; üst üste duran yüzleri nemlendiriciden dolayı parlıyor. Koyu renkli kısa saçları, madeni saç tokaları ve peruka başlığıyla keçe gibi birbirine dolaşmış.

Rhea kardeşler.

Hangisi kim, bilemiyorum. Kapı aralığındaki totem heykeli kılıklı kokoş kraliçe "Yüce kraliçeyi bizden alma," diyor.

"Hayattaki tek meşgalemiz o."

"Onun işi henüz bitmedi. Yarısına bile gelmedik ve ona yapacağımız hâlâ o kadar çok şey var ki."

Pembe şifonun altından tüfeği "ce" yapıyorum ve kapı kapanıyor.

Kapının dışından zincirin çıkarıldığını duyuyorum. Sonra kapı ardına kadar açılıyor.

Bir seferinde gecenin köründe Wyoming'in Bilmemne şehriyle,

Montana'nın TanrıBilirNerde şehri arasında yol alırken, Seth'in bir insanın doğumunun ailesini Tanrılaştırdığını söylediği güne dönelim. Hayatınızı onlara borçlusunuzdur, onlar da sizi kontrol ederler.

"Sırf daha iyisini istediğin için," diyor Seth, "rüştünü ispat ettiğin anda Şeytan ilan edilirsin."

Açık sarı mobilyaları, Brezilya dansı gibi çaça müziği, sigara dumanı ve askıları sağ ya da sol omuzlarından kaymış naylon kombinezonlarıyla ortalıkta koşuşturan Rhea kardeşlere dolu Süit 15-G'ye dönelim. Tüfeği doğrultmaktan başka bir şey yapmama gerek kalmıyor.

İçlerinden bir tanesi "Kim olduğunu biliyoruz, Daisy St. Patience," diyor ve bir sigara yakıyor. "Böyle bir yüzün olduğu için Brandy artık sadece senden söz ediyor."

Odanın her yanında şu 1959 modası çamur perdahlı devasa küllüklerden var; öyle büyükler ki birkaç yılda bir boşaltmanız yeterli olur.

Sigara yakan Rhea, porselen tırnaklı uzun elini uzatıyor ve "Ben, Pie Rhea," diyor.

Pikabın yanında duran bir diğeri "Ben, Die Rhea," diyor.

Sigara içen Pie Rhea "Bunlar bizim sahne isimlerimiz," diyor. Paket servis kartonundan Çin yemeği yiyen üçüncü Rhea'yı işaret ederek, "Bu da Bayan Çatlayana Dek Yemek Yiyen Rhea ama sen ona Gon Rhea diyebilirsin," diyor.

Ağzı görmek istemeyeceğiniz şeylerle dolu olan Gon Rhea "Herhalde memnun olmuşumdur," diyor.

Sigarasını ağzı dışında her yere koyan Pie Rhea "Kraliçenin senin dertlerine ihtiyacı yok, en azından bu gece," diyor. "Zirvedeki kızın bize, yani ailesine ihtiyacı var."

Pikabın üzerinde gümüş bir çerçevede bir kızın resmi duruyor; fon kâğıdının önünde poz vermiş olan bu güzel kız, görünmeyen kameraya gülümsüyor ve görünmeyen bir fotoğrafçı ona şöyle diyor:

Bana tutku ver.

Flaş.

Bana neşe ver.

Flaş.

Bana tazelik ve enerji ve masumiyet ve güzellik ver.

Flaş.

"Brandy'nin ilk ailesi, yani gerçek ailesi onu istememiş, biz de onu evlat edindik," diyor Die Rhea. Açık sarı renkli pikabın üstündeki gülen resmi işaret eden Die Rhea "Ailesi onun öldüğünü sanıyor," diyor.

Yüzüm hâlâ varken, *BabeWear* dergisi için kapak çekimi yaptığım zamana dönelim.

Süit 15-G'ye dönelim; sarı pikabın üzerindeki resim, benim resmim, benim kapağım, *BabeWear* dergisinin kapağı ve Die Rhea parmağıyla beni işaret ediyor.

Kapıyı kilitleyerek konuşma terapistinin ofisinde oturan bize dönelim; Brandy, Rhea kardeşlerin kendisini bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylüyor. Her insanın tekrar doğmak ve ikinci kez büyütülmek gibi bir şansı olmayabilir, hem de bu defa kendisini seven bir aile tarafından.

"Kitty Litter, Sofonda ve Vivienne," diyor Brandy, "her şeyimi onlara borçluyum."

Süit 15-G'ye dönelim; Gon Rhea yemek çubuklarını bana doğru sallıyor ve "Onu bizden almaya kalkma sakın. Onunla işimiz henüz bitmedi," diyor.

"Eğer Brandy seninle gitmeye karar verirse," diyor Pie Rhea, "birleşik östrojenlerinin parasını da kendi cebinden ödemek zorunda kalır. Ve suni vajina operasyonunun parasını da. Ve suni vajina

dudağının operasyonunun da. Testis torbasının elektrolizini saymıyorum bile."

Die Rhea pikabın üzerindeki resme, gümüş çerçevedeki gülümseyen aptal surata "Bunların hiçbiri ucuz değil," diyor. Die Rhea resmi kaldırıyor ve suratıma doğru uzatıyor; geçmişimle göz göze geliyoruz ve Die Rhea "Brandy işte buna benzemek istiyordu, kaltak kız kardeşine. Bu iki yıl önceydi; ses tellerini inceltmek için lazer ameliyatı geçirmeden ve soluk borusunu tıraşlatmadan önce. Sonra alnındaki saç çizgisini düzeltmek için kafatası derisi üç santim ileri alındı. Bir zamanlar Bayan Adam'ın gözlerinin üzerinde bulunan kemik çıkıntısından kurtulması için kaş kemiği tıraşına para ödedik. Çene kemiğinin şekillendirilmesi ve alnının feminenleştirilmesi için para ödedik," diyor.

"Ve," diyor ağzı çiğnenmiş Çin yemeğiyle dolu olan Gon Rhea, "ve alnı kırılıp tekrar şekillendirildikten veya Adem elması tıraşlanıp neredeyse bir kadının şeyi gibi dümdüz edildikten sonra hastaneden çıkıp eve geldiğinde, iki yıl boyunca onunla kim ilgilendi sanıyorsun?" diyor.

Buradan dağlar ve çöllere aşırı uzakta, yataklarında uyumakta olan aileme dönelim. Onlara, telefonlarına ve onları arayarak oğullarının öldüğünü haykıran çıldırmış o adama, çığlıklar atan o korkunç sapığa dönelim. İstemedikleri oğulları Shane, AIDS'ten ölmüştü ama bu adam Shane'in nerede veya ne zaman öldüğünü söylemiyordu, sonra bir kahkaha atmış ve telefonu kapatmıştı.

Süit 15-G'ye dönelim; Die Rhea eski bir resmimi burnumun ucunda sallayıp "İşte buna benzemek istiyordu ve on binlerce Katty Kathy dolardan sonra işte böyle görünüyor," diyor.

Gon Rhea "Kahretsin. Brandy ondan da *iyi* görünüyor," diyor.

Pie Rhea "Biz Brandy'i seviyoruz," diyor.

Die Rhea "Ama Brandy seni seviyor çünkü senin ona *ihtiyacın var*," diyor.

Gon Rhea "Seni seven kişiyle, senin sevdiğin kişi asla aynı insan değildir," diyor. "Brandy ona ihtiyacın olduğunu düşünürse, bizi terk eder ama bizim de ona ihtiyacımız var," diyor.

Sevdiğim erkek, midesi Valium dolu halde dışarıda, bir arabanın bagajında kilitli ve acaba hâlâ çişi var mı, merak ediyorum. Nefret ettiğim ağabeyim dirildi. Zaten Shane'in ölmüş olması, gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Önce patlayan saç spreyi kutusu onu öldürmedi.

Sonra ailemiz onu bir türlü unutamadı.

Ve son olarak ölümcül AIDS virüsü bile beni yanıltmayı başardı.

Ağabeyim ardı arkası kesilmeyen lanet olası acı bir hüsrandan başka bir şey değil benim için.

Bir yerlerde bir kapının açılıp kapandığını, sonra başka bir kapının, sonra başka bir kapının daha açıldığını duyuyoruz ve Bill Blass'ın First Lady tarzında, göz kamaştırıcı, beyaz şeritlerle süslenmiş koyu yeşil bir seyahat takımı, yeşil topuklu ayakkabılar ve gerçekten güzel acı yeşil çantasıyla Brandy "Daisy, tatlım," diyerek duman ve çaça müziğine bir adım atıyor. Başında yağmur ormanlarındaki yeşil papağan tüylerinden yapılma ekolojik açıdan aykırı bir şapka var ve Brandy "Daisy, tatlım, sevdiğim insanlara silah doğrultma lütfen," diyor.

Brandy'nin yüzüklerle bezeli iki iri elinde de birer kirli beyaz, abartılı American Tourister bavulu var. "Biriniz bize yardım etsin. Bunlarda asil hormonlar var. Kıyafetlerimin olduğu bavul diğer odada," diyor.

Sofonda'ya "Bayan Pie Rhea gitmem lazım," diyor Brandy.

Kitty'e "Bayan Die Rhea, şimdilik yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Kafatasının derisini ileri aldık, kaşlarını kaldırttık, kaş kemiğini tıraşlattık. Soluk borusunu tıraşlattık, burnunu ve çenemi şekillendirdik, alnını düzelttik..." diyor Brandy.

Benim sakat ağabeyimi tanımamam bir mucize değilmiş yani.

Vivienne'e "Bayan Gon Rhea, Gerçek Yaşam Alıştırmasının bitmesine birkaç ay kaldı ve bu süreyi bu otel odasında hapis olmuş şekilde geçirmeyeceğim," diyor Brandy.

Bavullarla dolu Fiat Spider'la uzaklaşan bize geçelim. On yedi parçadan oluşan birbirine uyumlu bavullarıyla yeni bir hayata başlamak için Beverly Hills'ten, Orta-Batı'ya göç eden ümitsiz mültecileri düşünün. Her şey son derece şık ve uyumlu; şu destansı Joad ailesinin seyahatleri gibi ama tek farkı bizim ters yöne gidiyor oluşumuz. Rocky dağlarını geçebilmek için yüklerini hafifletmek adına geride kullanılmış aksesuarlar, ayakkabı ve eldiven ve dik yakalı kazaklar ve şapkalardan bir iz bırakan kişiler bizler oluyoruz.

Hiç şüphesiz otel müdürünün arayarak, yüzü parçalanmış bir sapığın silahıyla on beşinci kattaki herkesi tehdit ettiğini söylemesiyle ortaya çıkan polisten sonra oldu bu. Rhea kardeşlerin Brandy'nin bavullarını yangın merdivenlerinden kaçırmasından sonra. Brandy'nin, şu büyük ameliyatından önce her şeyi düşünmek için gitmesi gerektiğini söylemesinden sonra. Bilirsiniz işte. Transformasyon.

Brandy'ye bakıp "Bu *Shane* mi yani?" diye düşündükten sonra.

"Bu çok büyük bir karar," diyor Brandy, "kadın olmak yani. Hem de sonsuza kadar."

Hormon almak. Hayatının sonuna kadar. Haplar, bantlar, iğneler, hem de hayatının sonuna kadar. Peki ya biri, sadece bir kişi bile olsa biri onu sevecek olsa; hormon, makyaj, elbiseler, ayakkabılar, ameliyat olmadan eskisi gibi onu mutlu edecek biri çıkacak olsa, ne olur? En azından biraz olsun dünyayı görmeli. Brandy bunları anlatırken, Rhea kardeşler bir yandan ağlıyor, bir yandan da el sallayarak American Tourister'ları arabaya yerleştiriyorlar.

Brandy'nin ölü ağabeyim olduğunu bilmesem, bu sahne benim için de gayet acıklı olabilir, ben de gözyaşlarına boğulabilirdim; o ise beni sevmek istiyor, yani şimdiden onu öldürmek için plan yapmaya başlayan nefret dolu kız kardeşini. Evet. Plan yapan beni, Brandy Alexander'ı öldürmeyi planlayan beni. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığı için spot ışığında büyük intikamını planlayan beni.

Bana başa çıkma mekanizması olarak vahşi intikam fantezileri ver.

Flaş.

Bana sadece bir fırsat ver.

Flaş.

Direksiyonda oturan Brandy bana bakıyor; yaşlar ve akan rimel yüzünden gözleri kısılmış ve "Benjamin'in Standart Kuralları'nı biliyor musun?" diye soruyor.

Brandy arabayı çalıştırıp vitese takıyor. El frenini indiriyor ve trafiği görmek için boynunu döndürüyor. "Suni vajina operasyonu geçirmeden önce yeni cinsiyetimle bir yıl boyunca hormon alarak yaşamam gerekiyor. Buna Gerçek Yaşam Alıştırması deniyor," diyor.

Brandy caddeye çıkıyor ve kaçıyoruz. Göz yaşartıcı gaz ve yarı otomatik silahlarla süslenmiş siyah şık elbiseler giyen polis timi, altın püsküllleriyle kapıyı tutan görevliyi geçerek içeri dalıyor. Rhea kardeşler sendeleyip sokak ortasında nefesleri kesilene ve ayakkabılarının ökçeleri kopup cehennemin dibine gidinceye dek peşimizden koşuyorlar, el sallıyorlar, öpücük gönderiyorlar ve çirkin nedime hareketlerine benzer şeyler yapıyorlar.

Gökte ay var. Ofis binaları yolun iki yanına dizilmişler. Manus hâlâ bagajda ve yakalanma olasılığıma şimdiden büyük fark attık bile.

Brandy koca elini bacağıma koyuyor ve bacağımı sıkıyor.

Kundakçılık ve adam kaçırma eylemlerinden sonra sanırım sıra cinayette. Belki de bunlar sayesinde biraz olsun ilgi çekebilirim; iyi ve şanlı şekilde olmasa bile ulusal medyanın ilgisini çekeceğim kesin.

Canavar Kız Gizli Ağabeyini Doğradı

"Bir yıl süren G.Y.A.'nı tamamlamama sekiz ay kaldı," diyor Brandy. "Önümüzdeki sekiz ay boyunca beni oyalayabilir misin?"

18 Ömrümün yarısı zenginlerin banyosunda saklanarak geçiyor. Uyuşturucu bulmak üzere Brandy, Seth ve benim Seattle'da yollara düştüğümüz zamana dönelim. Uzay Dikilitaşı'na gittiğimiz gecenin ertesi gününe; Brandy'nin tam da ebeveyn banyosunda yere serildiği dakikaya dönelim. Önce ceketini çıkarmasına yardım ettim ve bluzunun arkasındaki düğmeleri çözdüm, şimdi de klozetin üzerinde oturmuş, Brandy'nin Kurşuni ağzına, suyla yapılan Çin işkencesi kadar ahenkli Valium damlalarını damlatıp duruyorum. Brandy hatun, Valium'ların acıyı dindirmediğini ama en azından acı çekmekten dolayı duyulan öfkeyi dindirdiğini söylüyor.

Brandy "Yolla bakalım," diyor ve dudaklarını balık gibi büzüştürüyor.

Brandy'nin haplara karşı öyle bir tahammül gücü var ki, onu öldürmek neredeyse imkânsız. Bununla birlikte öyle iri ve kaslı ki herhangi bir haptan şişeler dolusu vermek gerekiyor.

Bir damla Valium damlatıyorum. Süt mavisi küçük bir Valium damlası, toz mavisi bir Valium damlası daha, Tiffany's'den bir hediye gibi Tiffany's açık mavisi bir Valium damlası daha uç uca Brandy'nin içine gidiyor.

Brandy'nin üzerinden çıkarmasına yardım ettiğim Pierre Cardin marka tayyör, Uzay Çağı modasına göre dikilmiş, dizlerinin üzerine kadar gelen, dümdüz boru gibi son moda ve steril bir etek ve sade kesimi ve yarım kollarıyla zamansız ve klinik bir ceketten oluşuyor. Ceketinin altında kolsuz bir bluz var. Ayağına beyaz vinilden boksör ayakkabısı tarzında botlar giymiş. Bu öyle bir giysi ki aksesuar olarak çanta yerine Geiger sayacı takabilirsiniz.

Bon Marche'de soyunma odasından manken gibi yürüyerek çıktığında tek yapabildiğim şey alkışlamak oluyor. Gelecek hafta elbiseyi geri götürdüğünde bir doğum sonrası depresyonu yaşanacak.

Bu sabahki kahvaltıya geçelim; Brandy'yle Seth uyuşturucudan kazandıkları paraların heyecanı içindeyken, oda servisinden istediğimiz kahvaltıyı mideye indiriyoruz ve Seth Brandy'nin zamanda

yolculuk yaparak başka bir gezegendeki 1950'lerin Las Vegas'ına dönse, hiç zorluk çekmeyeceğini söylüyor. Mesela Krylon gezegeni, diyor Seth, sentetik, bükülebilir parlak şişelerin yağlarını emdiği ve seni baştan yarattığı gezegen.

Ve Brandy "Hangi yağları?" diye soruyor.

Ve Seth "1960'lar vasıtasıyla uzak gelecekten bugünü ziyaret edebilseydik ne güzel olurdu," diyor.

Ve Seth'in bir sonraki kahvesine daha fazla Hamisid koyuyorum. Brandy'nin şampanyasına ise daha fazla Darvon.

Bize; banyodaki Brandy'yle bana dönelim.

"Ver bakalım," diyor Brandy.

Dudakları gevşek ve yaygın duruyor ve ben de Tiffany's'den bir hediye daha damlatıyorum.

Saklandığımız bu banyo, dekoratif dokunuşlara yeni bir boyut getirmiş. Banyonun tamamı su altı mağarası gibi yapılmış. Prenses telefonu bile sudan ama pirinç lombarlardan dışarı bakınca Capitol Hill'in üzerinden Seattle görünüyor.

Oturduğum tuvalet; sadece oturuyorum, kıçımın altında klozet kapağı var *teşekkür ederiz*, yazan; tuvalet ise duvara vidalanmış koca bir seramik salyangoz kabuğundan ibaret. Lavabo da duvara vidalanmış seramik bir yarım istiridye kabuğundan yapılmış.

Yıldızların seks oyun bahçesi, Brandy-toprakları, "Ver bakalım," diyor.

Buraya geldiğimiz ve iri kıyım emlakçiyle karşılaştığımız güne dönelim. Emlakçi, kaşları ortada birleşmiş ve hiçbir konuda derece yapamamış ama futbol bursu kazanmış tiplerden biriydi.

Sanki benim, bin altı yüz krediyle konuşmaya hakkım varmış gibi.

İşte karşınızda, tatilde altı, yedi tur top oynayabilecek kapasitede bir damat arayan müteşekkir bir üniversite mezununun işe aldığı milyon dolarlık kulüp sahibi bir emlakçi. Ama yargısız infaz da

yapıyor olabilirim.

Brandy kadınsı ıslaklık için kendinden geçti. Karşımızda çift yakalı, mavi yünlü kumaştan bir takım elbise giymiş olan fazladan Y kromozomuna sahip bir herif duruyor; bu herifin pençelerinin yanında, Brandy'nin koca elleri bile küçücük kalıyor.

"Bay Parker," derken Brandy'nin eli, adamın pençesinin içinde kayboluyor. Gözlerinde, Hank Mancini'nin aşk filmleri müziği tadında bir pırıltı var. "Bu sabah sizinle konuşmuştuk."

Capitol Hill'deki bir evin salonundayız. Her şeyin tamamen göründüğü gibi olduğu, zengin evlerden birindeyiz yine. Tavana oyulmuş gösterişli Tudor gülleri, sıkıştırılmış teneke veya fiberglastan değil, alçıdan yapılma. Çıplak Yunan heykellerinin gövdeleri mermer görünümlü alçı değil de, mermerden yapılma. Mobilyaların önündeki kutular *Fabergé usulü* boyama değil. Bunlar hakiki Fabergé hap kutusu ve bunlardan on bir tane var. Kutuların altındaki danteller de makine işi değil.

Kütüphanedeki bütün raflardaki kitapların hepsinin ön ve arka kapakları deriyle kaplı, sadece sırtı değil ve sayfaları da kesilmiş. Bunu anlamak için tek bir kitap bile çekmenize gerek yok.

Emlakçi Bay Parker'ın bacakları hâlâ götünün iki yanından dümdüz görünüyor. Önden, vücuda yapışan elastik don yerine normal don giyilebilecek kadar geniş bir pantolon göze çarpıyor.

Brandy kafasıyla beni işaret ediyor. "Denver Nehri Ormancılık ve Scotias Kâğıt şirketinden Bayan Arden Scotia." Brandy Alexander Şahit Reenkarnasyon Projesi'nin yeni kurbanı.

Parker'ın kocaman eli benimkini yutuyor, büyük balık ve küçük balık bir oluyor.

Parker'ın kolalı beyaz gömleği, insanın aklına temiz bir masa örtüsünün üzerinde yenen yemeği getiriyor; öyle temiz ve düzgün ki fıçı gibi göğsünün üzerinden içki servisi yapabilirsiniz.

"Bu," derken Brandy kafasıyla Seth'i işaret ediyor ve "Bayan Scotia'nın üvey kardeşi Ellis Island," diyor.

Parker'ın büyük balığı, Ellis'in küçük balığını yutuyor.

Brandy "Bayan Scotia'yla evi kendi başımıza gezmek istiyoruz. Ellis ruhsal ve duygusal açıdan rahatsızdır," diyor.

Ellis gülümsüyor.

"Ona göz kulak olabileceğinizi ummuştuk," diyor Brandy.

"Hadi bakalım," diyor Parker. "Merak etmeyin," diyor.

Ellis gülümsüyor ve Brandy'nin ceketinin kolunu iki parmağıyla çekiştiriyor. Ellis "Beni çok uzun süre yalnız bırakmayın bayan. İlaçlarımı yeteri kadar almazsam, sara nöbeti geçiririm," diyor.

Parker "Sara mı?" diye soruyor.

Ellis "Bayan Alexander bazen benim beklediğimi unutuyor ve bana ilaç getirmiyor," diyor.

"Saranız mı var?" diye soruyor Parker.

"Bunu ben de ilk kez duyuyorum," diyor Brandy ve gülümsüyor. Brandy yeni üvey kardeşime "Sara krizi geçirmeyeceksin," diyor. "Ellis sara krizi geçirmeni yasaklıyorum."

* * *

Denizaltı mağarasında kamp yapan bize geçelim.

"Ver bakalım."

Brandy'nin üzerinde yattığı zemin, balık şeklinde kesilmiş seramikle kaplı; bu seramikler, bir balığın kuyruğu, iki balığın kafasının arasına gelecek şekilde yerleştirilmiş ve sardalye konservesi gibi görünen bu balık şeklindeki seramikler tüm banyonun zeminini kaplıyor.

Kurşuni dudakların arasına bir Valium damlası damlatıyorum.

Küçük mavi damlayı yuttuktan sonra "Sana ailemin beni evden kovduğunu söylemiş miydim?" diye soruyor Brandy. "Gerçek ailemi kastediyorum. Beni dünyaya getirenleri. Sana bu berbat hikâyeyi anlatmış mıydım?"

Kafamı dizlerimin arasına sokup kafası ayaklarımın arasında duran yüce kraliçeye bakıyorum.

"Boğazın birkaç zamandır ağrıyordu, ben de okuldan çıktım," diyor Brandy. Sonra da "Bayan Arden? Orda mısın?" diyor.

Ona bakıyorum. Ölmüş olduğunu hayal etmek öyle kolay ki.

"Bayan Arden, lütfen," diyor. "Devam edin."

Bir damla daha damlatıyorum.

Brandy yutkunuyor. "Günlerdir sanki yutkunamıyordum," diyor. "Boğazım acıyordu. Zar zor konuşabiliyordum. Ailem tabii ki boğazımın iltihaplandığını sandı."

Aşağı bakınca Brandy'nin kafası tam benimkinin hizasına denk geliyor. Ama Brandy'nin yüzü bana göre ters duruyor. Gözlerim Kurşuni dudakların karanlık iç kısımlarına bakıyor, görünenin gerisindeki organlara ve diğer şeylere inen karanlık ve ıslak içine bakıyor. Brandy Alexander Sahne Arkası. Tersten bakınca tamamen yabancı biri gibi görünüyor.

Ve Ellis haklıymış; insanlara nasıl olduklarını sormamızın sebebi, kendi hakkımızda konuşmak istememizmiş.

"Kültür," diyor Brandy. "Boğaz iltihabı için yaptırdığım testin sonucunda belsoğukluğu kaptığım ortaya çıktı. Bilirsin işte, üçüncü Rhea kardeş. Gonnorhea,"* diyor. "Şu küçük gonococcus böceği. On altı yaşındaydım ve belsoğukluğu kapmıştım. Ailem bunu iyi karşılamadı."

Hayır. Hayır, kesinlikle iyi karşılamadılar.

"Ödleri koptu," diyor Brandy.

Onu evden attılar.

"Bu hastalığı nasıl kaparsın, diye bağırdılar," diyor Brandy.

Sonra da onu evden kovdular.

"Hastalıktan kastettikleri şey sanırım 'gay' olmamdı," diyor Brandy.

Sonra da onu evden kovdular.

"Bayan Scotia?" diyor. "Ver."

Ben de veriyorum.

"Sonra da beni o lanet olası evden attılar."

Banyo kapısının önünde "Bayan Alexander? Benim, Bayan Alexander. Bayan Scotia, orda mısınız?" diye soran Bay Parker'a geçelim.

Brandy oturmak için doğrulup tek dirseğinin üzerinde dönüyor.

Bay Parker kapının ardından "Sorun, Ellis. Sanırım aşağıya gel-

* Belsoğukluğu.

seniz iyi olacak. Bayan Scotia, kardeşiniz nöbet gibi bir şey geçiriyor," diyor.

Hap ve kozmetik malzemeleri turkuvaz tezgâhların üzerine saçılmış ve Brandy hap, kapsül ve tablet tutamlarının arasında yarı çıplak vaziyette yerde sere serpe yatıyor.

"O, onun üvey kardeşi," diye cevap veriyor Brandy.

Kapı kolu oynuyor. "Bana yardım etmelisiniz," diyor Parker.

"Tam orada durun, Bay Parker!" diye bağırıyor Brandy ve kapı tokmağı duruyor. "Sakin olun. Buraya girmeyin," diyor Brandy. "Yapmanız gereken şey," derken Brandy bana bakıyor, "yapmanız gereken şey kendine zarar vermemesi için Ellis'i yere yatırmaktır. Bir dakika içinde aşağıya iniyorum."

Brandy bana bakıyor ve Kurşuni dudaklar yay şeklini alacak şekilde gülümsüyor. "Parker?" diyor, "beni dinliyor musun?"

"Lütfen acele edin," diyor kapının önündeki ses.

"Ellis'i yere yatırdıktan sonra," diyor Brandy, "bir şeyle ağzını aç. Cüzdanın var mı?"

Bir dakikalık bir sessizlik oluyor.

"Yılan derisi, Bayan Alexander."

"Öyleyse gurur duyuyor olmalısın," diyor Brandy. "Ağzını açık tutmak için cüzdanını Ellis'in dişlerinin arasına sıkıştır. Eğer gerekirse üzerine otur." Brandy, ayaklarımın arasında şeytan gibi gülümsüyor.

Alt kattan gerçek kristallerin şangırtı sesi duyuluyor.

"Çabuk olun!" diye bağırıyor Parker. "Eşyaları kırıyor!"

Brandy dudaklarını yalıyor. "Ağzını açtıktan sonra, elini içine sokup dilini yakala Parker. Yapmazsan boğulur, sen de bir cesedin üstünde oturuyor olursun."

Sessizlik.

"Beni duyuyor musun?" diye soruyor Brandy.

"Dilini mi yakalayayım?"

Gerçek ve pahalı başka bir nesnenin daha şangırtısı duyuluyor uzaktan.

"Bay Parker, şekerim, umarım onu zaptedebilmişsindir," diyor Prenses Alexander. Gülmemek için kendini kastığından yüzü al, al

olmuş. "Evet," diyor, "Ellis'in dilini yakala. Onu yere yatır, ağzını açık tut ve sana yardıma gelene dek dilini çekebildiğin kadar dışarı çek."

Kapının tokmağı dönüyor.

Peçem uzanamayacağım kadar ötede, şifoniyerin üzerinde duruyor.

Kapı, yarı çıplak vaziyette, sere serpe yatan ve aldığı Valium'ların etkisiyle kıkırdayan Brandy'nin topuklu ayakkabısına çarpacak kadar aralanıyor. Parker'ın tek kaşlı yüzünü görebilecek kadar bir mesafede oturuyorum, keza o yüz de tuvaletin üzerinde oturan bendenizi görüyor.

Brandy "Bayan Arden Scotia'yla ilgileniyorum!" diye çığlık atıyor.

Bir yabancının dilini çekmekle, dev bir salyangoz kabuğunun içine bağırsaklarını boşaltan bir canavarı izleme seçenekleri arasında kalan surat geri çekiliyor ve ardından kapıyı çarparak kapatıyor.

Burslu futbol adımları koridordan uzaklaşıyor.

Sonra merdivenleri dönerek aşağıya iniyor.

İri kıyım Parker'ın sert adımları holden oturma odasına doğru ilerliyor.

Ellis'in aşağıdan gelen gerçek ve ani çığlığı duyuluyor. Ve sonra aniden duruyor.

"Pekâlâ," diyor Brandy, "nerede kalmıştık?"

Tekrar sırtüstü yatıp kafasını ayaklarımın arasına koyuyor.

"Plastik ameliyat hakkında biraz daha düşünme fırsatın oldu mu?" diye soruyor. Sonra da "Ver bakalım," diyor.

19 Bir sarhoşla çıktığınızda, sarhoşun kendi bardağındakini bitirebilmek için sizinkini doldurduğunu fark edersiniz. İçtiğiniz sürece sorun yoktur. İki kişi birbirine eşlik eder. İçmek eğlencelidir. Ortada bir şişe varsa, bardağınız boş olmasa bile sarhoş biri

kendi bardağını doldurmadan önce sizin bardağınıza biraz içki koyacaktır.

Bu, sadece cömertlik gibi görünür.

Şu Brandy Alexander plastik ameliyat konusunda beni sıkıştırıp duruyor. Bilirsiniz işte, neden neler olup bittiğine bir göz atmıyor muşum? Göğüsleri silikonlu, kalçaları lipo-suction'lı, 115-40-65 ölçülerinde Katty Kathy kum saati kılıklı, baştan yaratılmış ibne, sokak kızı Irma, Pygmalion* kılıklı ölüp dirilen ağabeyim Brandy Alexander, plastik cerrahiye pek meraklı.

Ve tam tersi.

Banyo sohbetleri.

Brandy, Seattle'daki Capitol Hill'in tepesindeki bir banyonun soğuk fayansları üzerinde yatmaya devam ediyor. Bay Parker geldiği gibi gitti. Bütün öğleden sonrayı Brandy'yle geçirdik. Ben hâlâ duvara vidalı dev salyangoz kabuğu şeklindeki seramiğin açık ucunda oturuyorum. Onu yarım yamalak boktan yöntemimle öldürmeye çalışıyorum. Kumral saçlı kafası ayaklarımın arasında. Rujlar ve Demeroler, allıklar ve Percocet-5, Patlıcan Moru Düşler ve Nembutal Sodyum kapsülleri şifoniyerin turkuvaz rengi tezgâhına yayılmış.

Valium'ları o kadar uzun zamandır elimde tutuyorum ki, avucumun içi Tiffany mavisine boyanmış. Güneş gittikçe alçalıp lombar şeklindeki pencerelerden girinceye kadar bütün öğleden sonra Brandy'le ikimiz burada oturduk.

"Belim," diyor Brandy. Kurşuni ağız biraz fazla mavi görünüyor; bana sorarsanız Tiffany's açık mavisi. Aşırı dozda bebek mavisi. "Sofonda belimin kırk santim olması gerektiğini söyledi," diyor Brandy. "Ben de 'Bayan Sofonda benim kemiklerim iri. Boyum bir seksen. Benim belim hayatta kırk santim olmaz,' dedim."

Salyangoz kabuğunda oturmuş, Brandy'nin söylediklerinin bir kısmına kulak veriyorum.

"Sofonda," diyor Brandy, "Sofonda bir yolu olduğunu ama ona güvenmem gerektiğini söyledi. Dinlenme odasında gözlerimi açа-

* Mitolojide Kıbrıs kralı ve aynı zamanda heykeltıraş; bir bakirenin fildişinden heykelini yapmış ve ona âşık olmuştur. (y.h.n.)

cakmışım ve belim kırk santim olacakmış."

Sanki bu hikâyeyi onlarca başka banyoda dinlememişim gibi. Tezgâhtan başka bir şişe alıyorum; Bilax kapsülleri. *Doktorlar İçin Masaüstü Müracaat Kitabı*'na bakıyorum.

Bilax kapsülleri. Bağırsak boşaltan.

Belki de ayaklarımın arasındaki hiç durmadan konuşan şu ağza bunlardan birkaç tane verebilirim.

Şu reklam filmini çekerken beni izleyen Manus'a dönelim. İkimiz de çok güzeldik. Benim yüzüm vardı. O da östrojen yüklü değildi.

Aramızda gerçek bir aşk ilişkisi olduğunu sanmıştım. Gerçekten sandım. Aşka çok meraklıydım ama aslında bizimkisi olayın temeli boşalmaya dayandığı için her an bitebilecek uzun bir seks ilişkisiydi. Manus masmavi gözlerini yumar, kafasını iki yana sallar ve yutkunurdu.

Ve, Evet, derdim Manus'a. Bunu yaptığı anda boşalırdım.

Yatak muhabbeti.

Hemen her seferinde kendinize birini sevdiğinizi söylersiniz ama aslında onu sadece kullanıyorsunuzdur.

Bu, sadece aşk gibi görünür.

Banyo zemininde yatarken "Sofonda, Vivienne ve Kitty hastanede hep yanımdaydılar," diyen Brandy'ye geçelim. Ellerini fayanstan kaldırıp, aşağı yukarı gezdirerek bluzunun kenarıyla oynuyor. "Üçü de torba gibi bol yeşil tayyörler giymişlerdi, peruklarının üzerinde saç filesi vardı ve yakalarına da Windsor Düşesi'nin kostüm mücevheratı gibi broşlar takmışlardı," diyor Brandy. "Cerrahın ve ışığın gerisinden koşuşturuyorlardı ve Sofonda yüzden geriye saymamı söylüyordu. Bilirsin işte...99...98...97..."

Patlıcan Moru Düşlere boyalı gözler kapanıyor. Brandy derin ve düzenli soluklar alıyor ve "Doktorlar göğüs kafesimin en altındaki iki kaburgayı almışlar," diyor. Elleriyle orayı ovuşturuyor ve "İki ay boyunca yataktan doğrulamadım ama kırk santimlik bir belim

oldu. Belim hâlâ kırk santim," diyor.

Brandy ellerinden birini açarak, bluzunun eteğinin beline girdiği kısımdaki düzlüğü okşuyor. "İki kaburgamı kırıp çıkardılar ve onları bir daha hiç görmedim," diyor. "İncil'de kaburgalarla ilgili bir bölüm vardır."

Havva'nın yaradılışı.

Brandy "Bana böyle bir şey yapmalarına nasıl izin verdim, bilemiyorum," diyor.

Ve Brandy, uykuya dalıyor.

Brandy'yle bu yolculuğa başladığımız geceye; Congress Oteli'nden ayrılıp, içinde dolu bir tüfek ve doz aşımına uğramış bir rehine bulunan üstü açık, spor bir arabayı gecenin iki buçuğunda nasıl kullanırsanız, Brandy'nin arabayı öyle sürdüğü o geceye dönelim. Biraz olsun mahremiyet içinde araba kullanabilmek için Brandy gözlerini Ray-Ban'lerin ardına gizlemiş. 1950'lerdeki başka bir gezegenden gelen ani bir pırıltı gibi, Brandy, Hermès marka bir eşarbı kumral saçlarına örtüp çenesinin altından bağlıyor.

Bense sadece Brandy'nin Ray-Ban'lerindeki zayıf ve korkunç yansımamı görüyorum. Ön camın yanından esen soğuk gece havası hâlâ saçlarımı tel tel ayırıyor. Bornozumun eteği hâlâ arabanın kapısından sarkıyor. Yüzüm; mahvolmuş, yara bere içindeki yüzüme dokunsanız, portakal kabuğu veya hayvan derisinin pütürlerine dokunduğunuzu sanırsınız.

Doğuya gidiyoruz ama kimden veya neden kaçtığımızdan pek emin değilim. Evie mi, yoksa polis mi, Bay Baxter mı, yoksa Rhea kardeşler mi? Veya hiç kimseden kaçmıyoruz. Belki de gelecekten kaçıyoruz. Kaderimizden. Büyümekten, yaşlanmaktan. Parçaları toplamaktan. Sanki kaçarsak, hayatlarımıza devam etmek zorunda kalmayacakmışız gibi. Şu anda Brandy'nin yanındayım çünkü onun yardımı olmadan bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolunu düşünemiyorum. Çünkü şu anda ona ihtiyacım var.

Hatunu gerçekten sevdiğimden değil. Yani, herifi. Shane'i.

Sevgi kelimesi şimdiden anlamını yitirmeye başladı bile.

Başında Hermès eşarbı, gözünde Ray-Ban'ları, yüzünde makyajı, karşıdan gelen arabaların farlarının ışığında, sonraki ışığında, daha sonraki ışığında yüce kraliçeye bakıyorum. Brandy'ye bakınca tekne gezintisine çıktığımızda Manus'un bende gördüğü şeyi görüyorum.

Tam şu anda, Manus'un arabasında yanımda oturan Brandy'deki parıltıya bakarken, onda neyi sevdiğimi biliyorum. Aslında ben kendimi seviyorum. Çünkü Brandy Alexander, tıpatıp benim kazadan önceki halime benziyor. Neden benzemesin ki? O benim ağabeyim, Shane. Bir yıl arayla doğmamıza rağmen Shane'le aynı boydaydık. Ten rengimiz aynıydı. Özelliklerimiz aynıydı. Saçımız aynıydı, tek fark Brandy'nin saçının şu anda daha düzgün olması.

Buna yağ aldırma, silikon, soluk borusu tıraşı, kaş kemiği tıraşı, kafa derisinin ileri alınması, alnının şekillendirilmesi, burun estetiği ve çene estetiğini de ekleyin. Tüm bunlara da yıllarca gördüğü elektroliz terapisi ve her gün aldığı hormon ve anti-androjenleri de ekleyince onu tanımamış olmam mucize olmaktan çıkıyor.

Artı, ağabeyimin yıllardır ölü olduğu fikri de var. Ölü insanlarla karşılaşmayı kimse ummaz.

Aslında sevdiğim kişi benim. Çok güzeldim.

Aşk kargom, Manus Bagajda Kilitli, Manus Beni Öldürmeye Çalıştı, nasıl olur da Manus'u sevdiğimi düşünebilir ki? Manus benim güzel olduğumu düşünen adamların sonuncusu sadece. Beni dudaklarımdan öpmüş olan. Bana dokunmuş olan. Manus beni sevdiğini söylemiş olan son adam, o kadar.

Gerçekleri gözden geçiriyorum ve çok moral bozucu olduğunu fark ediyorum.

Yalnızca bebek maması yiyebiliyorum. En yakın arkadaşım nişanlımı ayarttı.

Nişanlım az kalsın beni bıçaklayarak öldürecekti.

Bir evi ateşe verdim ve bütün gece masum insanlara silah doğrulttum.

Nefret ettiğim ağabeyim rolümü çalmak için öldüğü yerden dirildi.

Ben görünmez bir canavarım ve kimseyi sevemiyorum. Hangisi daha kötü siz karar verin.

* * *

Lavaboda sabun bezi ıslatan bendenize geçelim. Denizaltı mağarası görünümündeki bu banyoda havlu ve sabun bezleri bile turkuvaz ve mavi renklerde ve uçlarında da tarak kabuğu şeklinde işlenmiş oyalar var. Soğuk ve ıslak sabun bezini Brandy'nin alnına koyup onu uyandırıyorum ki biraz daha hap alabilsin. Bu banyoda öleceğine arabada ölsün.

Brandy'yi ayağa kaldırıp tayyörün ceketini prensese giydiriyorum.

Birilerinin onu bu şekilde görmemesi için onu buradan çıkartmamız lazım.

Yüksek ökçelilerini ayağına geçiriyorum. Brandy bana yaslanıyor. Sonra da tezgâhın kenarına eğiliyor. Eline bir avuç Bilax kapsülü alıp bakıyor.

"Sırtım beni öldürüyor," diyor Brandy. "Niye bana bu kadar büyük memeler yapmalarına izin verdim ki?"

Yüce kraliçe herhangi bir ilaçtan bir avuç dolusu yutmaya hazır gibi görünüyor.

Kafamı hayır anlamında sallıyorum.

Brandy bana bakıyor ve "Bunlara ihtiyacım var," diyor.

Doktorlar İçin Masaüstü Müracaat Kitabı'nda Bilax'ın bağırsakları çalıştırdığını yazan yeri gösteriyorum ona.

Brandy "Ah," diyor ve elini çevirerek Bilax'ları çantasına boşaltıyor; kapsüllerin bir kısmı çantasına dökülüyor, bir kısmı da avucuna yapışıp kalıyor. "Memeleri yaptıktan sonra göğüs uçları çarpıktı ve çok yukarı bakıyorlardı," diyor. "Bir jiletle uçlarını kesip tekrar yerleştiriyorlar."

Bu onun kullandığı kelime.

Tekrar yerleştirmek.

Brandy Alexander Göğüs Ucu Tekrar Yerleştirme Programı.

Ölü ağabeyim, rahmetli Shane ıslak avucuna yapışmış müshilleri elinden silkeliyor. "Göğüs uçlarımda his yok," diyor.

Tezgâhtan peçeteni alıp kat kat kafama koyuyorum.

Paylaşmadığın için teşekkürler.

Brandy merdivenlerden inmeye hazır olduğunu söyleyene dek ikinci kat holünde bir yukarı, bir aşağı yürüyoruz. Adım adım, sessizce merdivenlerden inerek fuayeye ulaşıyoruz. Fuayenin diğer ucundan, misafir odasının kapalı duran çift kanatlı kapısının ardından Bay Parker'ın tekrar tekrar aynı yumuşak şeyi söyleyen derin sesi duyuluyor.

Brandy bana yaslanıyor ve merdivenlerin başından, misafir odasının kapısına kadar parmaklarımızın ucunda üç bacaklı bir yarışa katılmışçasına ağır ağır geçiyoruz. Kapıyı azıcık aralayıp aralıktan kafamızı uzatıyoruz.

Ellis misafir odasındaki halıda yatıyor.

Bay Parker Ellis'in göğsünde oturuyor; Ellis'in kafasının iki yanına on yedi numara kuş tüyü yerleştirmiş.

Ellis elleriyle Parker'ın koca kıçını tokatlıyor, çift yakalı ceketinin sırtını tırmalıyor. Bay Parker'ın ceketinin arkasındaki tek yırtmaç dikiş yerinden yakasına kadar yırtılmış.

Bay Parker'ın ellerinden bir tanesi, Ellis'in kapalı dişlerinin arasına çiğnenmiş ve sırılsıklam olmuş yılan derisi cüzdanı sokuşturmaya çalışıyor.

Ellis'in yüzü morarmış ve pasta yeme yarışmasında şansına vişneli pasta düşmüş gibi parlıyor. Parmaklarından biriyle burnundan akan kanı ve gözyaşlarını, sümük ve salyalarını etrafa bulaştırıyor.

Bay Parker ise, saçları gözlerine girmiş. Diğer eliyle Ellis'in on santim kadar dışarı çıkmış dilini yakalamış.

Ellis, Bay Parker'ın kalın bacaklarının arasında kıvranıyor ve tekme atmaya çalışıyor.

Kırık Ming vazoları ve diğer antikalar yerde, etraflarına saçılmış.

Bay Parker "Bu iyi. İşte bunu yap. Güzel. Rahatla," diyor.

Brandy'yle ikimiz izliyoruz.

Ellis'in yok olmasını istediğimden bu gösteri kaçırılmayacak kadar mükemmel benim için.

Brandy'yi çekiştiriyorum. Brandy, tatlım. En iyisi seni yukarı çıkaralım. Biraz daha dinlen. Ve bir avuç dolusu cici Benzedrine kapsüllerinden al.

20 Plastik cerrahiye gelince, koca yazı La Paloma Hastanesi'nin malı olarak, plastik cerrahinin benim için neler yapabileceğini araştırarak geçirdim.

Cerrahlar vardı bir sürü ve onların getirdiği kitaplar vardı. Resimli kitaplar. Tanrıya şükürler olsun ki gördüğüm resimler siyah beyazdı ve cerrahlar bana yıllarca çekilen acılardan sonra nasıl görünebileceğimi anlattı.

Hemen hemen tüm plastik ameliyatlar *pedikül* denen bir şeyle başlıyor. Yemek tarifi gibi.

Bu biraz mide bulandırıcı olacak. Siyah beyaz olmasına rağmen.

Bütün öğrendiklerimle rahatlıkla doktor olabilirdim.

Üzgünüm anne. Üzgünüm Tanrım.

Manus bir seferinde ailelerimizin Tanrı olduğunu söylemişti. Onları sever, mutlu etmek isteriz ama kendi kurallarımızı koymaktan geri kalmayız.

Cerrahlar, bir yerden bir parça deriyi kesip başka bir yere yapıştırmakla olmaz dediler. Ağaç budamıyoruz. Kan dolaşımı, damarlar ve kılcal damarlarla birleştirilmezse kesilen parça canlı kalamaz. Parça ölür ve düşer.

Çok korkunç olduğunu biliyorum ama artık birinin yüzünün kızardığını gördüğümde, ah ne şeker şey diyemiyorum. Yüz kızarması bana her yüzeyin altında kan dolaştığını hatırlatıyor sadece.

Plastik cerrahlardan birinin anlattığına göre, deri parçalarının aşınıp kopması, olgun bir domatesi bantlı zımpara makinesine sürtmekle aynı şeymiş. Aslında para ödediğin şeyin büyük kısmı pislikten ibaret.

Bir parça deriyi tekrar yerleştirmek, bir çeneyi tekrardan yapmak için boğazınızdan uzun bir parça deri yüzmeniz gerekir. Boynun alt kısmından kesmeye başlanmalı ama en üstteki deri koparılmamalıdır.

Boğazınızdan sarkan ama hâlâ yüzünüzün altına bağlı olan bir deri şeridi düşünün. Derinin ucu hâlâ size bağlı olduğundan oraya kan gitmeye devam edecektir. Dolayısıyla deri parçası hâlâ canlıdır. Bu deri parçasını alıp bir tüp veya borunun etrafına sarın. De-

riyi iyileşerek yüzünüzün altından sarkan uzun bir et parçası olana dek sarılı vaziyette bekletin. Canlı doku. Taze ve sağlıklı kanla dolu, boğazınıza çarpıp sallanan sıcak bir doku. İşte buna pedikül deniyor.

Ama sadece iyileşme safhası bile aylar sürebilir.

* * *

İçinde güneş gözlükleriyle oturan Brandy ve bagajında Manus'un kilitli bulunduğu kırmızı Fiat'a geri dönelim; Brandy bizi Rocky tepesine çıkarıyor; ertesi gün okul olmasa, Parkrose, Grant ve Madison lisesinden çocukların bira şişesi kırarak, korunmadan seks yapacakları eski bir kalenin harabelerinin bulunduğu bir tepe burası.

Cuma geceleri bu tepe üstü "Bak, benim evim şurada. Penceredeki o mavi ışık var ya, annemle babam TV izliyorlar," diyen çocuklarla dolup taşıyordur.

Harabeler hâlâ üst üste duran birkaç taş bloktan meydana geliyor. Harabelerin içindeki zemin dümdüz ve taşlı; yerde cam kırıkları ve yabani bahçe otu var. Çevremizde, yolun bulunduğu yön hariç her yerde nokta nokta sokak ışıklarının üzerinde Rocky Tepesi'nin kenarlarından yükselen sarp kayalıklar var.

Etraf öyle sessiz ki boğulabilirsiniz.

Bize gereken şey kalacak bir yer bulmak. Bir sonraki adımın ne olduğunu bulana dek. Biraz para bulana dek. Buradan uzaklaşmadan önce, Evie'nin eve varmasına iki, bilemediniz üç gün var. Sonra Evie'yi arar ve ona şantaj yaparım diye düşünüyorum.

Evie'nin bana borcu büyük.

Ama bununla başa çıkabilirim.

Brandy Fiat'ı harabelerin en karanlık bölümlerine doğru sürüyor, sonra farları söndürüp frene basıyor. Brandy ve ben, öyle hızlı duruyoruz ki, ön cama yapışmaktan emniyet kemerlerimiz sayesinde kurtuluyoruz.

Arabanın içinden metal çan ve gonglara vuran diğer metal objelerin takırtı ve çangırtı sesleri yükseliyor.

"Affedersin," diyor Brandy. "Paspasta bok var ve frene bastığım

sırada pedalın altına girdi."

Koltukların altından gümüş gibi parlak bir müzik sesi yuvarlanıyor. Peçete tutacakları ve gümüş çay kaşıkları ayaklarımızın altına akın ediyor. Brandy'nin bacaklarının arasında şamdanlar var. Brandy'nin koltuğunun altından, yıldızların ışığıyla parlayan gümüş bir tabağın yarısı çıkmış, Brandy'nin uzun bacaklarının arasından bakıyor.

Brandy bana bakıyor. Çenesini boynuna eğip Ray-Ban'lerini burnunun ucuna kadar indiriyor ve kalemle çizilmiş kaşlarını kaldırıyor.

Omuzlarımı silkiyorum. Aşk kargomu özgürlüğüne kavuşturmak için arabadan iniyorum.

Bagajı açıyorum ama Manus kımıldamıyor. Dizleri dirseklerine değiyor, elleriyle yüzünü örtmüş ve ayakları arkadan poposuna değiyor; Manus asker kamuflajı giymiş bir cenin gibi görünüyor. Etrafında daha önce fark etmediğim bir sürü şey var. Bu akşam çok fazla stres yaşadım, o yüzden Evie'nin evindeyken fark etmediğim için beni affedin ama Manus'un çevresinde gümüş eşyalar var. Fiat'ın bagajında korsan hazinesiyle birlikte başka şeyler de gizliymiş.

Mukaddes emanetler.

Uzun, beyaz bir mum; bagajda mum var.

Brandy arabadan inerek neye baktığımı görmek için yanıma geliyor.

"Hassiktir," diyor Brandy ve gözleri yuvalarından fırlıyor. "*Has-sik-tir*."

Manus'un baygın götünün yanında bir tane de küllük var, yo hayır, bu alçıdan yapılma küçük bir el. İlkokulda Anneler Günü hediyesi olarak sıvı alçıyla dolu teneke kaba elinizi daldırarak yaptığınız türden bir kalıp bu.

Brandy Manus'un alnına düşmüş bir parça saçı kaldırıyor. "Gerçekten çok şirin" diyor, "ama sanırım beyin sarsıntısı geçirdi."

Tüm olanları Brandy'ye yazarak anlatmak benim için çok zahmetli olacağından uğraşmıyorum ama Manus'un beyin sarsıntısı geçirmiş olması fazlasıyla iyi olurdu.

Ama maalesef bunun sebebi Valium'lar.

Brandy daha iyi bakabilmek için Ray-Ban'larını çıkarıyor. Sonra Hermès eşarbını da çıkarıp saçlarını sallıyor, iyi görünüyor, dudaklarını ısırıyor ve Manus aniden uyanıverir diye dudaklarını yalayarak ıslatıyor. "Bunun gibi şirin heriflere," diyor Brandy "uyku hapı vermek genellikle daha uygun olur."

Bunu hatırlamaya çalışırım.

Bacakları tampondan sarkıncaya kadar Manus'u çekip bagaja oturtuyorum. Manus masmavi gözlerini kırpıştırıyor, aralıyor, kırpıştırıyor, kısıyor.

Brandy daha iyi bakabilmek için eğiliyor. Ağabeyim nişanlımı benden çalmaya çalışıyor. Bu aşamada artık herkesin ölmesini istiyorum.

Manus'un çenesini avucunun içine alıp "Uyan, tatlım," diyor Brandy.

Ve Manus gözlerini kısarak "Anne?" diyor.

"Uyan, tatlım," diyor Brandy. "Hepsi geçti."

"Şimdi mi?" diye soruyor Manus.

"Evet, şimdi."

Hafif bir şırıltı sesi duyuluyor; yağmurun çadırın brandasına veya üstü açılan arabaların üstü kapalıyken tavanına vurduğunda çıkan ses gibi.

Brandy "Ah, Tanrım," deyip geriye sıçrıyor. "Ah, İsa aşkına!"

Manus gözlerini kırpıştırıp önce Brandy'ye, sonra da kucağına bakıyor. Kamuflaj pantolonunun bir paçasının rengi kararıyor, kararıyor, dizine kadar kararıyor.

"Şirin," diyor Brandy, "ama pantolonuna işedi."

Plastik cerrahiye dönelim. İyileştiğiniz o mutlu güne geçelim. Birkaç aydır boynunuzdan sarkan şu uzun deri parçasıyla yaşıyorsunuz ama sadece bir parça yok. Muhtemelen bu pediküllerden yarım düzine var, çünkü bir seferde birden fazla yapmak isteyebilirsiniz, dolayısıyla plastik cerrahın çalışabileceği daha fazla doku gerekir.

Tekrar yapılandırma için yüzünüzün altından sarkan ve sallanan

bu uzun şeritlerle iki ay geçirmeniz gerekir.

İnsanlar önce gözlerinizi fark eder derler. Bu umuttan vazgeçmeniz gerekebilir. Çünkü Ham Ham Kurabiye Fabrikası'nın öğütüp çıkardığı bir sakatat parçası gibi görüneceksiniz.

Yağmurda dağılan bir mumya gibi.

Kırık bir kukla gibi.

Boynunuzda sallanıp duran bu sıcak deri parçaları iyidir çünkü bunlar kanla beslenen canlı dokudur. Cerrah bu şeritleri teker teker kaldırarak, iyileşen kısımları yüzünüze tutturur. Böylelikle dokunun büyük kısmı kan deveranı durmadan yüzünüze transfer edilmiş olur. Tüm gevşek deri parçaları yukarı kaldırılarak, çene şeklini alacak şekilde bir araya toplanır. Boynunuzda bir zamanlar deri olan yerde artık yaralar vardır. Çeneniz ise cerrahların bir arada gelişip düşmeden kalacağını umut ettikleri bir doku parçasından meydana gelmektedir.

Bir ay daha cerrahlarla birlikte umut edersiniz. Bir ay daha hastanede gizlenir, beklersiniz.

Kırmızı spor arabasının bagajında, kendi çişinin ve gümüşlerin arasında oturan Manus'a dönelim. Lazımlık eğitimi günlerine geri dönüş. Bu bazen olur.

Bense Manus'un önünde çömelmiş cüzdanın durduğu yeri arıyorum.

Manus sadece Brandy'ye bakıyor. Muhtemelen Brandy'i ben sanıyor; yani yüzü olan eski ben.

Brandy'nin ilgisi kayboluyor. "Hatırlamıyor. Beni annesi sandı," diyor Brandy. "Kız kardeşi olabilir de, annesi?"

Deja vu. Hafızanı zorla ağabeyciğim.

Kalacak bir yere ihtiyacımız var, Manus'un da yeni bir yere ihtiyacı var. Onunla paylaştığımız eski ev olmaz. Ya kendi evinde kalmamıza izin verir, ya da polislere beni kaçırdığını, Evie'nin evini de yaktığını söylerim. Nasıl olsa Manus beni silahla gören Bay Baxter veya Rhea kardeşlerden haberdar değil.

Parmağımla toprağa şunları yazıyorum:

"cüzdanını bulmalıyız."

"Pantolonu," diyor Brandy, "ıslak."

Manus bu sefer de bana bakmaya başlıyor, tam doğrulacağı sırada kafasını açık duran bagaj kapağına çarpıyor. Ah, Tanrım, bu gerçekten canını yakıyor ama Brandy Alexander verdiği aşırı tepkiyle sahneye girene dek çok da trajik bir olay değil. Brandy "Seni zavallıcık," diyor.

Sonra Manus hıçkırıklara boğuluyor. Manus Kelley, dünya üzerinde bunu yapmaya hakkı olabilecek son kişi ağlıyor.

Bundan nefret ediyorum.

Deri parçasının eklendiği güne dönelim; tüm bu işlemlere rağmen dokunun yine de desteğe ihtiyacı vardır. Parçalar iyileşip kaba ve yumru yumru bir çene gibi görünse bile, yine de bir çene kemiği gerekecektir. Alt çene kemiği olmadan, yumuşak doku kütlesi canlı canlı olmasına rağmen tekrar emilerek içeri göçebilir.

Plastik cerrahların kullandığı kelime buydu.

Tekrar emilerek içeri göçmek.

Hem de yüzümün içine; sanki ben deriden yapılma bir süngermişim gibi.

Ağlayan Manus'a ve üzerine eğilerek, cilveleşip onun seksi saçlarını okşayan Brandy'ye dönelim.

Bagajda bir çift bronz bebek ayakkabısı, alttan ısıtmalı, gümüş sofra ocağı ve çizim kâğıdına yapıştırılmış makarnalardan bir hindi resmi var.

Manus "Biliyorsunuz," diyerek burnunu çekiyor ve elinin tersiyle burnunu siliyor. "Şu anda kafam iyi olduğu için bunu size söyleyebilirim." Manus üzerine eğilmiş olan Brandy'ye ve çamurun içine diz çökmüş olan bana bakıyor. "Önce," diyor, "aileniz size hayat verir, ama sonra onların hayatını yaşamanızı ister."

Çene kemiği yapmak için cerrahlar incik kemiğinizin bazı parçalarını kırıp yüzünüze tutturulmuş olan artere tamamlarlar. Önce kemiği açarlar ve bacağınızdayken oyarlar.

Bir diğer yol da cerrahların kol ve bacaklarınızdaki uzun kemikleri kırmasıdır. Bu kemiklerin içinde süngerimsi kemik iliği bulunur.

Bu cerrahların kullandığı ve kitaplarda geçen kelimeydi.

Süngerimsi.

"Annem ve," diyor Manus, "yeni kocası –annem sık sık evlenip boşanır– Florida'nın Bowling River bölgesinden bir sayfiye evi satın aldılar. Atmış yaşının altındakiler buradan mülk alamıyor. Oradaki kanun böyle," diyor.

Hâlâ aşırı tepki veren anne rolünde eğilerek Manus'un alnındaki saçları düzelten Brandy'ye bakıyorum. Hemen yanımızdaki uçurumdan aşağıya bakıyorum. Bütün evlerdeki o mavi ışığın sebebi insanların televizyon seyrediyor olması. Açık Tiffany's mavisi. Valium mavisi. Tutsak olmuş insanlar

Önce en yakın arkadaşım, şimdi de ağabeyim nişanlımı benden çalmaya çalışıyor.

"Geçen sene Noel'de onları ziyarete gittim," diyor Manus. "Annemlerin evi tam sekizinci çayırda ve orayı çok seviyorlar. Bowling River'daki yaş standardı sıçmış vaziyette. Annem ve üvey babam atmışlarına yeni bastılar ve orada genç sayılıyorlar. Oradaki tüm bunaklar bana araba hırsızıymışım gibi bakıyorlardı."

Brandy dudaklarını yalıyor.

"Bowling River yaş standardına göre," diyor Manus, "ben henüz doğmadım."

Bu yumuşak ve kanlı ilikten yeterli ölçüde çıkarmanız gerekir. Süngerimsi madde. Sonra da bu kemik parçalarını ve ilikleri, yüzünüze yerleştirdiğiniz yumuşak doku kütlesinin içine sokmanız gerekiyor.

Tabii bunları siz yapmıyorsunuz; hepsini siz uyurken cerrahlar yapıyor.

İlik parçaları birbirine yeteri kadar yakın olursa, birbirlerine bağlanmaya yarayan lifli bağdoku hücreleri oluştururlar. Kitaplardan bir kelime daha.

Lifli bağdoku.

Aylar sürebilecek bir işlem daha.

"Annemle kocasının," diyor Rocky Tepesi'nin üstündeki Fiat Spider'ının açık bagajında oturan Manus, "bana Noel için verdikleri en büyük hediye paketlenmiş bir kutuydu. Kutu, müzik seti veya geniş ekran televizyon büyüklüğündeydi. Benim beklentim buydu. Yani herhangi başka bir şey olsaydı, yine de bundan çok beğenirdim," diyor.

Manus önce bir ayağını yere basıyor, sonra diğerini. Manus gümüşle dolu Fiat'a dönüyor.

"Ama hayır," diyor. "Bana bu boktan şeyi verdiler."

Komando botu ve asker kamuflajı giymiş olan Manus bagajdan tombul bir gümüş çaydanlık alıp dışbükey yüzeydeki şişko görüntüsüne bakıyor. "Kutunun içi," diyor Manus, "bu boktan şeyler ve kimsenin istemediği evladiyeliklerle dolu."

Evie'nin kristal sigara kutusunu şömineye nasıl fırlattıysam, Manus da aynı şekilde çaydanlığı karanlığa yolluyor. Çaydanlık uçurumdan aşağıya, karanlığın içinden kentin ışıklarına doğru uçuyor ve öyle uzağa gidiyor ki yere çarpış sesini duyamıyoruz.

Manus arkasına dönmeden uzanıp bir nesne daha yakalıyor. Gümüş bir şamdan. "İşte bana kalan miras," diyor. Elinden fırlayıp karanlığa karışan şamdan döne döne uçuyor, o kadar sessiz uçuyor ki adeta uzaydaki uydular sanırsınız.

"Biliyorsunuz," diyor Manus, bir avuç dolusu parlak peçete halkasını fırlatırken. "Ailelerimiz bir çeşit Tanrı'dır. Onları seviyoruz ve hayatta olduklarını bilmek hoşumuza gidiyor. Ama bizden bir şey istemedikleri sürece onları kesinlikle görmüyoruz," diyor.

Gümüş sofra ocağı yıldızlara kadar yükseliyor, yükseliyor, yük-

seliyor, sonra da mavi TV ışıklarının arasında bir yere konuyor.

Kemik parçaları, eklenen deri parçasının içinde yeni bir çene kemiği oluşturmak üzere bir arada geliştikten sonra, cerrah bu kemiği konuşulabilir, yemek yenebilir ve bol makyajla gizlenebilir hale getirmek için şekillendirmeye çalışacaktır.

Yıllar boyu çekilen acıdan sonra.

Elde edeceğinizin, sahip olduğunuzdan daha iyi olacağı umuduyla geçirilen yıllar. Daha iyi görünebilme umuduyla, daha da kötü göründüğünüz ve hissettiğiniz yıllar.

Manus mumu kapıyor, bagajdaki beyaz mumu.

"Annemin," diyor Manus, Noel'de verdiği ikinci hediye ise çocukluğumdan beri sakladığı eşyalarla dolu bir kutuydu". Manus, "işte bakın," derken mumu havaya kaldırıyor ve "vaftiz mumum," diyor.

Mumu karanlığa fırlatıyor Manus.

Sırada bronz bebek ayakkabıları var.

Vaftiz cüppesine sarılmış.

Avucunu doldurmayacak kadar az sayıda bebek dişi.

"Sikerim," diyor Manus, "lanet olası diş perisini."

İçinde bir tutam sarı saç olan madalyonun takılı olduğu zincir boşlukta sallanıyor ve bir an sonra Manus'un elinden topaç gibi fırlayarak karanlıkta kayboluyor.

"Annem bunları saklayacak yeri olmadığı için bana verdiğini söyledi," diyor Manus. "İstemediği için değilmiş yani."

Alçı baskıdan ilkokul eli döne döne karanlığa karışıyor.

"Doğrusunu söylemek gerekirse anneciğim, eğer bunlar senin için değerli değilse," diyor Manus, "ben de bu boktan şeyleri yanımda taşımaya meraklı değilim."

Brandy Alexander'ın durup durup plastik cerrahi konusunda üzerime geldiği zamanlara geçelim; her defasında aklıma pedikürler

geliyor. Tekrar emilim. Lifli bağdoku hücreleri. Kemik iliği. Acı ve umut dolu yıllar ve kendimi gülmekten alıkoyamayışım.

Çıkardığımda insanların anlayabildiği tek ses kahkaha sesi.

Brandy, sırtını dik tutamayacak derecede silikonlu göğüsleriyle iyi niyetli yüce kraliçe şöyle diyor: Neler olup bittiğine bir göz at, yeter.

Kahkahalarıma nasıl engel olabilirim ki?

Dikkat çekmeye o kadar ihtiyacım yok Shane ve bu konuda ciddiyim.

Peçe takmaya devam edeceğim, o kadar.

Güzel olamıyorsam, ben de görünmez olurum.

Hiçliğe uçan gümüş delikli kepçeye geçelim.

Giden çay kaşıklarına geçelim.

Yelken açan okul karnelerine ve sınıf fotoğraflarına geçelim.

Manus kalın bir kâğıt parçasını buruşturuyor.

Doğum belgesi. Ve yok ediyor. Sonra da kollarıyla kendini kucaklayıp öne, arkaya, öne, arkaya sallanmaya başlıyor.

Brandy bir şey söyleyeyim diye bana bakıyor. Parmağımla toprağa "manus son günlerde nerede oturuyordun?" yazıyorum.

Saçıma ve yavruağzı omuzlarıma minik ve soğuk serpintiler geliyor. Yağmur yağıyor.

Brandy "Bak, kim olduğunu bilmek istemiyorum ama eğer biri olmak isteseydin, kim olurdun?" diye soruyor.

Manus kafasını sallayarak "Yaşlanmıyorum, işte bundan eminim," diyor. "İmkânı yok." Kollarıyla kendini kucaklamış vaziyette ileri geri sallanıyor. Manus çenesini göğsüne yaslayıp sallanıyor ve yerdeki kırık şişelere bakıyor.

Yağmur hızlanıyor. Artık ne tüylerimdeki is kokusu, ne de Brandy'nin L'Air du Temps parfümünün kokusu duyuluyor.

"Öyleyse sen Bay Denver Omelet'sin," diyor Brandy. "Denver Omelet, bu Daisy St. Patience." Brandy'nin yüzüklerle bezeli eli açılıyor ve yüz on altı santimlik silikonlu haşmetinin üzerine yerleşiyor. "Bunlar," diyor, "bu da Brandy Alexander."

21 Önemli olmayan bir yerde, Brandy ve ben konuşma terapistinin ofisindeyken, ellerimi peçemin altına sokup açıkta duran azı dişlerimin tırtık ve minelerine dokunduğum, nefesim içinden geçtiği için kuru ve cilalanmış gibi duran yaramın üzerindeki kabarık deriyi okşarken Brandy'nin beni yakaladığı ana dönelim. Boğazımın iki yanından akan yapışkan ve soğuk salyama dokunuyorum, Brandy kendime çok yakından bakmamamı söylüyor.

"Tatlım," diyor Brandy, "bu gibi zamanlarda kendini, bir koltuk veya gazete gibi, bir sürü insan tarafından yapılmış ama sonsuza dek sürmeyecek herhangi bir şey olarak düşünmek çok iyi gelebilir."

Boğazımın açıkta duran ucuna dokununca, kolalı ve plastik, kaburgalarla örülmüş ve sert bir maddeye dokunuyormuşum hissi veriyor. Aynen askısız elbise veya mayoların üst kısmının dik durması için içine dikilen tel veya plastik gibi. Sert ama pembe gibi sıcak. Kemikli ama yumuşak, dokunulabilir bir deriyle kaplı.

Doktorlar nefes borusu tüpünün dekanülüsyonundan önce rekonstrüksiyon yapılmamış çenelerdeki bu tür akut travmaların uyku sırasında soluk almanın dinmesine yol açabileceğini söylediler. Sabah kontrolleri sırasında aralarında bunu konuşuyorlardı.

Bir de insanlar *benim* anlaşılması zor biri olduğumu söylerler.

Doktorların söylediğine göre, bana bir tür çene kemiği ya da en azından bir et parçası takmadıkları sürece, uyku arasında her an ölebilirmişim. Nefes almam durur ve bir daha uyanmayabilirmişim. Hızlı ve acısız bir ölüm.

Bloknotuma kalemle, "rahat bırakın beni" yazdım.

Konuşma terapistinin odasında Brandy "Nasıl bir arabanın görünüşünden sorumlu değilsen, kendi görünüşünden de sorumlu olmadığını bilmen yardımcı olur," diyor. "Sen de en az bir araba kadar ürünsün. Bir ürünün, ürününün, ürünü. Arabaları dizayn eden adamlar da birer ürün. Senin ailen bir ürün. Onların ailesi de birer üründü. Öğretmenlerin, ürün. Kilisedeki papaz, başka bir ürün," diyor Brandy.

Bazen bastığın boku temizlemenin en iyi yolu, diyor Brandy, kendini kıymetli, küçük bir ödül gibi görmemektir.

"Söylemeye çalıştığım şey şu," diyor Brandy, "dünyadan kaçamazsın ve nasıl göründüğünden de sorumlu değilsin; ister çok güzel görün, ister bok gibi. Hislerinden, sözlerinden, davranışlarından veya yaptığın herhangi bir şeyden sorumlu değilsin. Bunların hiçbiri senin elinde değil," diyor Brandy.

Nasıl bir CD üzerine kaydedilmiş olandan sorumlu değilse, biz de değiliz. Programlı bir bilgisayar kadar özgür davranabilirsin. Bir dolar banknotu kadar biriciksin.

"*Senin* içinde gerçek bir *sen* yok," diyor Brandy. "Fiziksel bedenin, hatta bütün hücrelerin bile sekiz yıl içerisinde yenilenecek."

İnsandan insana ten, kemik, kan ve organ transplantasyonu. Şu anda içinde bulunan ve senin adına yemeklerini yiyen mikrop ve böcek kolonileri olmasaydı ölürdün. Sana ait hiçbir şey, tamamen senin değil aslında. Sen tamamen kalıtsalsın.

"Sakin ol," diyor Brandy, "her ne düşünüyorsan, onları milyonlarca başka insan da düşünüyor. Her ne yapıyorsan, onlar da yapıyor ve hiçbiriniz sorumlu değilsiniz. Çünkü hepiniz ortaklaşa bir çabadan ibaretsiniz."

Parmaklarımı peçemin altına sokup vahşice tahrip edilmiş bir üründen geriye kalan dilimin ıslak bir torba halini almış köküne dokunuyorum. Doktorlar boğazımı uzatmak için ince bağırsağımdan parça almayı önerdiler. İnsan ürünü olan benim incik kemiklerimi, fibulalarımı oymayı, şekillendirmeyi ve beni tekrardan inşa etmek, ürünü, yani yeni bir çene kemiğini yapılandırmak için bu kemikleri bana eklemeyi önerdiler.

Bloknotuma "bacak kemiği, kafatasına mı bağlı?" yazdım.

Doktorlar anlamadılar.

Artık Tanrının sözünü dinleme vakti geldi.

"Bizim dilimizin bir ürünüsün," diyor Brandy, "kanunlarımızın ve taptığımız Tanrının istediği gibi bir ürünsün. Senin her bir molekü-

lün senden önce milyonlarca insan tarafından düşünüldü," diyor. "Yaptığın her şey sıkıcı ve modası geçmiş olabilir ama yine de kesinlikle kabul edilebilir. Güvendesin çünkü kendi kültürüne sıkışıp kalmışsın. Tasarladığın her şey iyidir *çünkü onu sen tasarladın.* Herhangi bir kaçış yolu tahayyül edemiyorsun. Çünkü hiçbir çıkış yolu yok," diyor Brandy.

"Dünya," diyor Brandy "senin hem beşiğin, hem de kapanın."

Tekrar kötü yola saptıktan sonra şunlar oldu. Ajanstaki temsilcime bir mektup yazdım ve el veya ayak işinde bir şansım olup olmayacağını sordum. Saat ve ayakkabı modelliği. Temsilci daha önce hastaneye çiçek göndermişti. Belki bacak modeli olarak iş bulabilirim diye düşünüyordum. Evie'nin onlara hangi boyutlarda boşboğazlık ettiğini bilmiyordum.

Temsilci cevaben yazdığı mektubunda el modeli olabilmek için kişinin yedi numara eldiven ve beş numara yüzük takması gerektiğini belirtmiş. Ayak modelininse mükemmel ayak tırnakları olmalı ve otuz sekiz numara ayakkabı giymesi gerekiyormuş. Bacak modeli hiç spor yapamazmış. Gözle görülür damarları olmamalıymış. El ve ayak parmaklarının resmi, dergilerde normal büyüklüğünün üç katı, reklam panolarında ise iki yüz katı büyüklüğünde basıldığında hâlâ güzel görünmüyorsa, bu işi unut, yazmış.

Ellerim sekiz, ayaklarımsa otuz dokuz numara.

Brandy "Kültürümüzden bir kaçış yolu bulsan bile, bu da bir kapandır. Bir kapandan kurtulmaya çalışmak başka bir kapanı tetikler," diyor.

Tüm bu estetik ameliyatlarla ilgili kitaplar ve broşürler daha normal ve mutlu bir hayat süreceğimi vaat etmişlerdi ama gün geçtikçe bu, arzuladığım şey olmaktan çıktı. İstediğim şeyler gün geçtikçe hep istemeye eğitilmiş olduğum şeylermiş gibi görünmeye başladı. Herkesin istediği şeylerdi bunlar.

Bana ilgi göster.

Flaş.

Bana güzellik ver.

Flaş.

Bana barış, mutluluk, sevgi dolu bir ilişki ve mükemmel bir ev ver.

Flaş.

Brandy "En iyisi savaşmaktan vazgeçmektir, bırak gitsin. Sürekli bir şeyleri düzeltmeye çalışmaktan vazgeç. Bir şeyden ne kadar çok kaçarsan o kadar uzun süre ona katlanmak zorunda kalırsın. Bir şeyle savaştığında, onu sadece daha da güçlendirirsin," diyor.

"Yapmak istediğin şeyi yapma," diyor. "Yapmak istemediğin şeyleri yap. Sana istememen gerektiği öğretilmiş olan şeyleri yap."

Saadetin peşinden gitmenin tam aksi.

Brandy bana "Seni en çok korkutan şeyleri yap," diyor.

22 Seattle'daki denizaltı mağarasında Brandy'nin yüz atmış yıldan fazla bir süredir uyuyuşunu izliyorum. Ben, cinsiyet değiştirme ameliyatlarını gösteren parlak broşür yığınıyla burada öylece oturuyorum. Cinsiyetler arası geçiş operasyonları. Seks değişimi.

Renkli resimlerde, farklı kalitelerdeki vajinaların birbirine benzeyen pozları var. Fotoğraf makinesi doğrudan vajinanın karanlık girişine odaklanmış. Kırmızı ojeli parmaklar dudakları açmak için uylukları kavramış. İdrar kanalının ağzı yumuşak ve pembe. Bazılarında kasık tüyleri, biraz uzamış sakal gibi görünecek şekilde kesilmiş. Vajina derinliği on beş santim, yirmi santim, beş santim olarak verilmiş. Bazılarında parçası alınmamış esas süngerimsi bölüm, idrar yolunu biraz açarak, etrafına kümelenmiş. Klitoris başlıklandırılmış; klitorisi dudaklarla birleştiren başlığın altında yer alan küçük deri katmanları, yani klitorisin gışa kıvrımı bile var.

Kötü, ucuz vajinaların içinde kullanılan torba derisinden kıllar çıkmış, tüm vajina kıl içinde kalmış.

Mükemmel, sanat eseri kalitesinde vajinalar, kolon parçaları kullanılarak uzatılmış; bunlar kendi kendini temizleyip, kendi mukozasıyla yağlanıyor. Duyulu klitorisler, penis bezi parçalarını kesip tekrar birleştirerek oluşturulmuş. Plastik vajina ameliyatlarının Cadillac'ı. Bu Cadillac'ların bazıları öyle başarılı oluyor ki, kolon mukozasının akıntı yapması durumunda bütün gün en büyük boy kadın bağıyla gezmek gerekebiliyor.

Bunların bazıları, her gün plastik bir kalıpla esnetilip genişletilmesi gereken eski tip vajinalar. Tüm bu broşürler Brandy'nin yakın geleceğinin hediyeleri.

Ellis'in üzerine oturan Bay Parker'ı gördükten sonra Brandy'nin rahatlıkla ölmüş olabilecek kadar hap almış bedenini yukarı çıkarmasına ve tekrar elbiselerini soyunmasına yardım ettim. Boğazına birkaç damla Darvon damlatmaya çalıştım ama öksürerek çıkardı, o yüzden ben de onu banyonun zeminine sırtüstü yatırdım ve ceketini katlarken iç cebinde sert bir şey olduğunu fark ettim. Miss Rona kitabı. Kitabın içindeyse benim geleceğimden bir hediye var.

Büyük seramikten salyangoz kabuğuna çöküp okumaya başladım:

Seth Thomas'ı o kadar çok seviyorum ki, onu yok etmek zorundayım. Durumu yüce kraliçeye taparak telafi etmeye çalışıyorum. Seth beni asla sevmeyecek. Bir daha beni kimse sevmeyecek.

Ne utanç verici.

Bana duygusallığa muhtaç ağlama zırıltısı ver.

Flaş.

Bana kendini yiyip bitiren egosantrik boş laflar ver.

Tanrım.

Kafama sıçayım. Kendim olmaktan öyle sıkıldım ki. Güzel ben. Çirkin ben. Sarışın. Kumral. Milyonlarca lanet olası moda değişimi geçirip yine de kendimden kurtulamıyorum.

Kazadan önce kim olduğum artık mazide kaldı. Şimdiden önce, şimdiden önce, şimdiden önceki her şey yanımda taşıyıp durduğum bir hikâyeden ibaret. Sanırım bu durum dünyadaki herkes için ge-

çerli. Benim yeni bir hikâyeye ihtiyacım var.

Benim kendimi koruyamayacak kadar büyük bir sıçış yapmaya ihtiyacım var.

23 İşte Brandy Alexander Şahit Reenkarnasyon Projesi'nde hayat böyledir.

Denver olan Manus, Santa Barbara'da bize uyuşturucu bulmayı öğretti. Üçümüz o Fiat Spider'ın içine sıkışıp Portland'dan, Santa Barbara'ya gittik ve Brandy sadece ölmek istiyordu. Sürekli ellerini beline dayayıp "Arabayı durdur. Esnemem gerek. Spazm ge-çi-ri-yorum. Durmamız lazım," deyip durdu.

Komşu eyaletler olmasına rağmen, Oregon'dan Kaliforniya'ya varmamız iki gün sürdü. Manus devamlı Brandy'ye bakıyor, onu dinliyordu; ona âşık olduğu o kadar aşikârdı ki tek istediğim onları daha beter ve acı verici şekilde öldürmekti.

Santa Barbara'ya varır varmaz Brandy arabadan inip yürümek istiyor. Sorun şu ki, burası Kaliforniya'daki en iyi semtlerden biri. Santa Barbara tepelerinin üzerinde. Burada yürümeye kalkarsanız, ya polis ya da özel bir koruma devriyesi sizi durdurup kim olduğunuzu sorar ve kimlik görmek ister, eğer mümkünse.

Buna rağmen Brandy'nin yine spazmı tutuyor ve Denver Omelet'in arabayı durdurmasını bile beklemeden isterik prenses bacağını kapının üzerine çıkarıp Spider'dan atlamaya çalışıyor. Brandy'nin istediği Congress Oteli'nin 15-G numaralı süitinde bıraktığı Tylox kapsülleri.

Brandy binlerce kez, "Eğer kendini güzel hissetmiyorsan," diyor, "güzel olamazsın".

Tepelerden birinde, KİRALIK EV tabelası olan bir kaldırımın kenarına yanaşıyoruz. Tepemizde dikilen ev, masanın üzerinde flamenko dansı yapmanıza, dövme demirden avizeye asılıp sallanmanıza ve sombreroyla fişeklik takmanıza sebep olacak kadar İspan-

yol tarzı, büyük bir çiftlik evi.

Denver, Brandy'ye "Haydi," diyor. "Kendinize çeki düzen verin de, size nasıl reçeteli ağrı kesici çalınacağını göstereyim."

Biraz para buluncaya dek, Denver'ın dairesinde saklandığımız o üç güne dönelim. Brandy yeni bir plan tezgâhladı. Bıçağın altına yatmadan önce, kız kardeşini bulmaya karar verdi.

Mezarında dans etmek isteyen bendenizi.

"Vajinaplasti sonsuza dek sürecek," diyor Brandy. "Bazı şeyleri ortaya çıkarana kadar bekleyebilir."

Kız kardeşini bulup ona her şeyi anlatmaya karar veriyor; bel soğukluğunu, Shane'in niye ölmediğini, neler olduğunu falan. Olayları açıklığa kavuşturmak. Kız kardeşinin bütün bunları bildiğini bilse, muhtemelen çok şaşırırdı.

Hakkımda kundakçılık suçundan tutuklama emri çıkmak üzere olabileceğinden şehri terk etmek istiyorum, o yüzden de Denver'ı tehdit ediyorum, bizimle gelmezsen polise gider, seni suçlarım diyorum. Kundakçılık, adam kaçırma ve cinayete teşebbüsten. Evie'ye bir mektup postalıyorum.

Brandy'ye "biraz yolculuk yapalım. neler olacağını görelim. sakinleş" yazıyorum.

Bu biraz el emeği gibi görünebilir ama hepimiz bir şeylerden kaçıyoruz. Ve biz derken dünyadaki herkesi kastediyorum. Sonuç olarak Brandy kız kardeşini bulmak için yola düştüğümüzü sanıyor, Denver da şantaj yüzünden bize katılıyor. Evie'ye yazdığım mektup, yanıp kül olmuş evine uzanan garaj yolunun sonundaki posta kutusunda bekliyor. Evie belki Cancun'da, belki değil.

Evie'ye yazdığım mektup şöyle:

Bayan Evie Cottrell'e,

Manus beni kendisinin vurduğunu ve iğrenç ilişkiniz yüzünden senin de ona yardım ettiğini söyledi. HAPSE girmek istemiyorsan, lütfen hemen evinin ve şahsi mallarının tazmini için sigorta anlaş-

ması yap. Bu anlaşma bedelinin tamamını, onluk ve yirmilik olarak Amerikan parasına çevir ve Washington, Seattle'daki Genel Teslimat yoluyla bana postala. Nişanlımı kaybetmiş olmamdan sen sorumlusun, sen kendine ne yalan söylersen söyle, ben senin *eskiden* en yakın arkadaşındım. Parayı gönderirsen konuyu kapatır, seni tutuklatıp HAPSE attırmak için polise gitmekten de vazgeçerim. Hapse girersen canın ve itibarın için gece gündüz savaşmak zorunda kalır, şüphesiz ikisini birden kaybedersin. Evet, ayrıca büyük bir estetik ameliyat geçirdim, eskisinden de güzel görünüyorum ve Manus Kelley de benimle birlikte ve beni hâlâ seviyor ve senden nefret ettiğini ve mahkemede senin büyük bir orospu olduğuna dair ifade verebileceğini söylüyor.

İmza, Ben.

Pasifik Okyanusu kıyılarının üzerinde, KİRALIK EV tabelalı İspanyol çiftlik evinin önündeki kaldırıma park eden bize dönelim. Denver emlakçiyi oyalayacağını, bu sırada bizim de yukarı çıkmamızı söylüyor. Ebeveyn yatak odasını bulmak için en iyi manzarası olan odayı bulmak gerekiyor. En iyi uyuşturucular ebeveyn banyosunda oluyormuş.

Elbette, Manus bir zamanlar dedektif yardımcısıydı; iki beden küçük Speedo bikini giyerek, Washington Parkı'ndaki çalılıkların arasında kıçını sallamak ve yalnız bir seks avcısının sikini sallayarak yaklaşmasını ummak size göre dedektiflikse, o zaman Manus kesinlikle dedektifti.

Çünkü güzellik de aynen para kadar, dolu bir silah kadar güç sembolüdür. Ve köşeli çenesi, çıkık elmacık kemikleriyle Manus, rahatlıkla Nazi askeri posterinde yer alabilirdi.

Manus'un hâlâ suçla savaştığı günlerdi ve bir sabah onu ekmek diliminin sert kenarlarını keserken buldum. Ekmek içi bana çocukluğumu hatırlattı. Bu çok hoştu, bana tost yaptığını sandım. Fakat Manus birlikte yaşadığımız dairedeki aynanın önüne gidip, üzerinde beyaz Speedo mayosuyla, eğer gay bir erkek olsaydın, beni arkadan becermek ister miydin diye soruyor. Sonra kırmızı Spe-

edo'sunu giyiyor ve yine soruyor. Bilirsin işte, diyor, kıçıma fışkırtmak ister miydin? Kovboyu sabana sürmek? Videoya kaydedilmesini isteyeceğim sabahlardan değildi.

"Bana gereken," diyor Manus, "küfemin büyük, kıçımınsa genç görünmesi." Ekmek dilimini alıp Speedo'sunun ağına koyuyor. "Korkma, iç çamaşırı modelleri de böyle yapıyor," diyor. "Yumuşak, kötü görünmeyen bir çıkıntı böyle yapılır." Aynaya yan dönüp bakıyor ve "Sence bir dilim daha koymalı mıyım?" diye soruyor.

Manus'un dedektif olması, güzel havalarda sandaletleri ve uğurlu kırmızı Speedo'suyla ortalıkta dolanırken, yakına park etmiş bir arabadaki sade giyimli iki adamın, birinin oltaya gelmesini beklemesinden ibaretti. Bu tahmin edemeyeceğiniz kadar çok oluyordu. Manus Washington Parkı'nı temizlemek için bir başına mücadele ediyordu. Sıradan bir polisken hiç bu kadar başarılı olamamıştı, üstelik bu şekilde vurulma ihtimali de yoktu.

Bunlar son derece Bond, James Bond tarzıydı. Pelerin ve bıçak. Ajan, ajana karşı. Üstelik mükemmel bir şekilde bronzlaşıyordu. Vücut salonu üyeliğini ve yeni Speedo'larının ücretini de vergiden düşebiliyordu.

Santa Barbara'da elimi sıkıp sanki iyi bir izlenim bırakmak istermişçesine adımı, Daisy St. Patience, tekrar eden ama peçeli yüzüme asla bakmayan emlakçiye geçelim. Adam Brandy ve Denver'a bakıyor.

Etkilendiğine eminim.

Evin içi, dışarıdan bakınca umduğunuz gibi çıkıyor. Asılarak sallanabileceğiniz, dövme demirden avizenin altında eski ve büyük sehpa üzerine kurulmuş kiliselerdekine benzer, cilası yer yer dökülmüş bir masa var. Masanın üzerine sim işlemeli, püsküllü bir İspanyol şalı serili.

Denver emlakçiye isminin açıklanmasını istemeyen bir televizyon yıldızını temsil ettiğimizi söylüyor. Biz önden keşif için gelerek, bu isimsiz yıldız için hafta sonları kaçabileceği bir ev bakıyoruz. Bayan Alexander, ürün toksisitesi konusunda uzman, bilirsiniz

işte, ölümcül gazlar ve evlerden çıkan ifrazatlar.

"Yeni halılar," diyor Denver, "serildikten sonra iki yıl boyunca zehirli formaldehit sızdırır."

Brandy "O hissi bilirim," diyor.

* * *

Durum öyle bir hale geldi ki, Manus kasığıyla erkekleri kaderine göndermediği zamanlarda mahkemede takım kıyafetiyle şahitlik yapıyor, davalının kendisine alenen mastürbasyon yaparak yaklaştığını ve sigara istediğini söylüyordu.

"Sanki bana bakan herkes sigara içtiğimi sanır," derdi Manus.

Bu kötü huylardan hangisine daha çok itiraz ettiğini anlayamazdınız.

Santa Barbara'dan sonra San Francisco'ya gidip Fiat Spider'ı sattık. Ben sürekli peçetelere yazıyordum: 'kız kardeşin belki de bir sonraki şehirdedir. her yerde olabilir."

Santa Barbara'daki çiftlik evinde Brandy'yle birlikte Benzedrine ve Dexedrine ve eski Quaalude'lar ve Soma ve dışkı yumuşatıcı olduğunu sonradan öğrendiğimiz birkaç Dialose kapsülü bulduk. Ve ten açıcı çıkan birkaç Solaquin Forte kremi.

San Francisco'da Fiat'ı ve hapların bir kısmını satıp bir kez daha değersiz dışkı yumuşatıcılar ve ten rengi açıcılar çalmamak için büyük kırmızı *Doktorlar İçin Masaüstü Müracaat Kitabı*'nı satın aldık. San Francisco'da her yerde yaşlı insanlar uyuşturucu ve hormon dolu büyük, zengin evlerini satıyorlardı. Demerol ve Darvocet-N'ler bulduk. Minik Darvocet-N 50'lerden değil. Ben Brandy'yi 100 miligramlık Darvocet'lere boğarken, o kendini çok güzel hissediyordu.

Fiat'tan sonra üstü açılıp kapanabilen büyük bir Seville kiraladık. Kendi başımızayken Zine çocukları oluyorduk.

Ben Comp Zine'dım.

Denver, Thor Zine'dı.

Brandy, Stella Zine'dı.

Denver'ı yok etmek için ona gizlice verdiğim hormon terapisine San Francisco'da başladım.

Tutuklama oranı günde bir kişiye, sonra haftada bir kişiye, sonra da sıfıra ve hâlâ inince Manus'un dedektiflik kariyeri de tükenmeye başladı. Güneş, bronzluk ve Manus'un yaşlanıyor olması sorundu, ayrıca artık tanınan bir tacizciydi; o yüzden daha önceden tuttuklarının yaşlı erkeklerin hiçbiri onun yanına gitmiyordu. Gençlerse onun çok yaşlı olduğunu düşünüyorlardı.

Sonuç olarak Manus göze batmaya başladı. Her geçen gün Speedo'ları dar gelmeye başladı, ki bu da iyi değildi. Onun yerine yeni bir model atama konusunda baskı vardı. Artık sohbet etmeye başlaması gerekiyordu. Konuşması. Komik olması. Heriflerle tanışmak için çok çabalaması gerekiyordu. Kişilik yaratması gerekiyordu ama yine de genç olanlar, onu görür görmez tüymeyen yeni yetmeler, Manus ağaçların arkasına, çalılıklara doğru yürümeyi teklif ettiğinde onu reddediyorlardı.

Manus dışındaki herkesi gözleriyle soyan en azgın delikanlılar bile "Ah, olmaz ama teşekkürler," diyorlardı.

Ya da "Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ya da daha da kötüsü "Geri çekil babalık, yoksa polis çağırırım."

* * *

San Francisco ve San Jose ve Sacramento'dan sonra Reno'ya gittik ve Brandy, Denver Omelet'i, Chase Manhattan'a çevirdi. Yeterince uyuşturucu bulabileceğimizi düşündüğüm her yere uğradık. Evie'nin parası bekleyebilirdi.

Las Vegas'a geçelim ve Brandy, Chase Manhattan'ı Eberhard Faber'e çeviriyor. Seville'le Las Vegas'ın altını üstüne getiriyoruz. Her yerde göz kırpan neon ışıkları ve bir yöne akan beyaz far ve diğer yöne akan kırmızı stop lambaları. Las Vegas'a bakınca, cennet geceleri böyle görünüyor olmalı diye hayal ediyor insan. Seville'in

üzerini hiç kapatmadık, arabayı iki hafta kullandık ve üstü hiç kapanmadı.

Las Vegas'ın altını üstüne getirirken Brandy poposunu bagaj kapağına yerleştirip ayaklarını da arka koltuğa uzattı ve üzerinde korsajı işlemeli, yanan işaret fişeğinin göbeği gibi pespembe metalik brokardan straplez bir elbise ve karpuz kollu, ipek taftadan çıkarılabilir uzun bir pelerin vardı.

Brandy bu kadar güzel görünüyorken, onun yanında tüm ihtişamıyla Las Vegas bile Brandy Alexander marka moda aksesuarı gibi görünüyordu.

Brandy uzun, pembe eldivenli kollarını kaldırıp kahkaha atıyor. O anda çok güzel görünüyor ve kendini de çok iyi hissediyor. Ve karpuz kollu ipek taftadan uzun çıkarılabilir pelerin düşüveriyor.

Ve Las Vegas trafiğine karışıp kayboluyor.

"U dönüşü yap," diye çığlık atıyor Brandy. "O pelerinin yarın sabah Bullock's'a teslim edilmesi gerekiyor."

Ve Manus'un dedektiflik kariyeri tepetaklak olmaya başlayınca her gün, bazen günde iki kez spor salonuna gitmeye başladık. Aerobik, solaryum, beslenme, güzellik için gereken her şey. Manus vücutçuydu; tabii günde altı kez mutfak tezgâhının üzerindeki blendırdan yemek yerine geçen karışımı içmek vücutçu olmak demekse. Sonra Manus'a postayla bu ülkede bulamayacağınız türden mayolar gelmeye başladı; spor salonundan döner dönmez Manus mikro-iplik teknolojisiyle üretilmiş bu ipli küçük torbaları üzerine geçirir ve peşimden dolanarak, bence kıçı çok düz görünüyor mu, diye sorardı.

Gay olsaydım, kasıklarındaki tüyleri kesmesi gerektiğini düşünür müydüm? Gay bir herif olarak, onun çok ümitsiz göründüğünü düşünür müydüm? Veya çok soğuk? Göğsü yeterince büyük müydü? Yoksa çok mu büyüktü?

"Heriflerin benim koca bir inek olduğumu düşünmelerini istemiyorum, o kadar," derdi Manus.

Çok mu gay görünüyordu? Çünkü gay herifler sadece normal

davranan herifleri tercih ediyorlardı.

"Erkeklerin beni pasif bir popo olarak görmelerini istemiyorum," derdi Manus. "Oraya damladığım anda karşıma çıkan ilk herifin beni becermesini istermişim gibi bir izlenim yaratmak istemiyorum."

Manus tıraş ettiği kıllarından bir yumağı ve sürdüğü bronzlaştırıcının köpüklerini küvetin çevresinde bırakırdı ve benim temizlememi beklerdi.

Aklının bir köşesinde hep kaybedecek hiçbir şeyi olmayan suçluların kendisine ateş edebileceği bir göreve geri dönme fikri vardı.

Ve belki de Manus Washington Parkı'nda yolunu şaşıran yaşlı bir turisti faka bastırabilirdi ama bölge komutanı her gün yerine birini yetiştirmesi için Manus'a baskı yapıyordu.

Çoğu gün Manus iç çamaşırlarının durduğu çekmecedeki kördüğümün arasından metalik gri kaplan desenli, arkası ipli bir bikini çıkarırdı. Bu minicik bikiniyi kıçına geçirmeye çalışır, aynada önden, yandan, arkadan kendine bakardı ve bollaştırdığı zavallı ölü hayvan baskısını çıkardığı gibi benim bulmam için yatağın üzerinde bırakırdı. Bu durum zebra desenli, kaplan desenli, leopar desenli bikinilerle devam eder, sonra da işe gecikene kadar çita, panter ve puma desenlileri denerdi.

"Bunlar benim uğurlu hayat kurtarıcı bikinilerim," derdi Manus. "Dürüst ol."

Ben de kendi kendime bunun aşk olduğunu söyleyip dururdum.

Dürüst olmak mı? Nereden başlayacağımı bile bilemiyordum. Dürüst olma konusunda iyice formdan düşmüştüm.

Las Vegas'tan sonra aile tipi bir minivan kiraladık. Eberhard Faber, Hewlett Packard oldu. Brandy bluzunun yanları ipli, eteğinde de derin bir yırtmaç olan beyaz pike desenli, uzun bir elbise giyiyordu ve bu elbise Utah eyaleti için tamamen aykırı bir elbiseydi. Durup Büyük Tuz Gölü'nü tattık.

O sırada yapılacak en iyi şey buymuş gibi gelmişti bize.

Sürekli kuma veya arabanın üzerindeki toza yazıyordum:
kız kardeşin belki de bir sonraki şehirdedir.
Yazıyordum: birkaç tane daha Vicodin al hadi.

Erkekler seks yapmak için Manus'a yanaşmayınca, Manus da erkek erkeğe seks dergileri satın almaya ve gay kulüplere gitmeye başladı.

"Araştırma," diyordu.

"Benimle gelebilirsin," diyordu bana, "ama yanımda durma, yanlış sinyal vermek istemem."

Utah'tan sonra Butte'de Brandy, Hewlett Packard'ı, Harper Collins'e çevirdi. Montana'da bir adet Probe model Ford kiraladık ve Harper arabayı kullanırken, ben de arka koltuğa sıkıştım. Harper sürekli "Şu anda saate yüz atmış kilometreyle gidiyoruz," diyordu.

Brandy'yle ikimiz omuz silkiyorduk.

Montana kadar büyük bir yerde sürat hiç fark edilmiyordu.

Great Falls'taki bir motelin banyosundaki aynaya rujla "belki de kız kardeşin Amerika'da bile olmayabilir" yazdım.

Manus'un işini kaybetmemesi için gay barlara gittik ve ben bir kenarda tek başıma oturup kendime, iyi görünme davasının erkekler için farklı bir durum olduğunu söyleyip durdum. Manus gözüne kestirdiği kimselerle oynaştı, dans etti ve içki ısmarladı. Yanımdaki bar taburesine süzülüp çaktırmadan fısıldıyordu.

"Onun şu herifle birlikte olduğuna inanamıyorum," diyordu.

Hangi herifi kastettiğini anlamam için kafasıyla işaret ediyordu.

"Geçen hafta benimle vakit geçirmek istemedi," diye ağzını kıpırdatmadan konuşuyordu. "Hadi ben yeterince iyi değildim, şu sarı kafalı çöp parçası benden daha mı iyi yani?"

Manus içkisinin üzerine eğilip "Herifler öyle salak ki," derdi.

Ben de yok canım falan olurdum.

Ve kendime her şeyin yolunda olduğunu söylerdim. Başka bir ilişki yaşasam da aynı sorunlarla karşılaşacağımı düşünürdüm.

Brandy'nin badem ezmesi sanarak sarı folyoyla kaplı Nebalino fitillerini yediği Calgary, Alberta'ya geçelim. Öyle sinirlendi ki, Harper Collins'i, Addison Wesley'e çevirdi. Calgary'de bulunduğumuz zamanın çoğunda Brandy yakası yapay kürklü beyaz muflonlu bir kayak montu, altına da Donna Karan marka beyaz bir bikini giydi. Çok eğlenceli ve ateşli görünüyordu, biz de kendimizi hafif ve popüler hissediyorduk.

Geceleri düğmelerini asla iliklemediği siyah beyaz şeritli yere kadar uzanan kot elbise ve altına da siyah pamuklu kısacık bir şort giyiyordu. Addison Wesley, Nash Rambler oldu ve yine bir Cadillac kiraladık.

Nash Rambler'ın Alfa Romeo olduğu Edmonton, Alberta'ya geçelim. Brandy paçasını kovboy çizmelerinin içine soktuğu siyah taytının üzerine kabarık ve kısacık eteği olan sert kumaştan yapılmış bir dans elbisesi giydi. Üzerine de yerel sığır markalarının amblemlerinin basılmış olduğu göğüs kısmı balenli bir büstiyer geçirdi.

Edmonton'daki şık bir otelin barında Brandy "Martini bardağındaki ince damarı görmekten nefret ediyorum. Yani birleşme çizgisini ağzımla hissedebiliyorum. Çok bayağı," diyor.

Herifler hiç peşini bırakmıyorlar. Spot ışıkları gibi, böylesine ilgi gördüğümü hatırlıyorum. Bütün ülkeyi dolaştık ve Brandy bir kez olsun kendi içkisini satın almak zorunda kalmadı.

Manus'un Büyükşehir emniyetinin dedektiflik bölümündeki bağımsız dedektif yardımcılığı görevinden çıkarıldığı zamana dönelim. Bana kalırsa bunu hiç atlatamadı.

Parası bitiyordu. Yeniden başlamak için bankada yeterince parası yoktu. Sonra kuşlar yüzümü yedi.

Benim bilmediğim kısmı ise, bütün Teksas arazileri ve petrol

paralarıyla büyük ve yalnız evinde yapayalnız yaşayan ve hey, yapılması gereken işlerinin olduğunu söyleyen Evie Cottrell'in varlığıydı. Ve hâlâ her ağaca işeyebileceğini ispatlamaya çalışan Manus vardı. Şu ayna, ayna söyle bana misali güç sahibi olma tutkusu. Gerisini zaten biliyorsunuz.

Hastaneden sonra, Rhea kardeşlerden sonra yollara koyulan bize dönelim; Manus'un bütün yiyecek ve içeceklerine hormon koymaya devam ediyorum, Provera, Cilamara ve Hamisid. Viski ve estradiol. Votka ve etil estradiol. Bu denli kolay olması korkutucuydu. Sürekli fal taşı gibi açılmış gözlerle Brandy'ye bakıyordu.

Hepimiz bir şeylerden kaçıyorduk. Vajinaplasti. Yaşlanma. Gelecek.

Los Angeles'a geçelim.

Spokane'e geçelim.

Boise ve San Diego ve Phoenix'e geçelim.

Aramızda ana dilini konuşan bir kişi bile kalmayıncaya kadar yabancı dil olarak İngilizce konuşan İtalyan göçmeni rolü yaptığımız Vancouver, British Columbia'ya geçelim.

Alfa Romeo şu anda hangi evin emlakçisi olduğunu hatırlamadığım kadına "Sizde genç bir kadının göğüsleri var," dedi.

Prenses Prenses'in oldukça profesyonel ağzı sayesinde Brandy, Seth ve Bubba Joan olarak Vancouver'dan ABD'ye tekrar giriş yaptık. Seattle'a uzanan yol boyunca Brandy, garip bir kas hastalığına tutulmuş Musevi bir kızın, nasıl Bayan Rona Barrett haline geldiğini anlattı bize.

Hepimiz büyük, zengin evleri geziyor, uyuşturucu çalıyor, araba kiralıyor, elbise satın alıyor, sonra da elbiseleri geri götürüyorduk.

Seattle yolunda Brandy "Bize başına gelen iğrenç bir olayı anlat," diyor. Brandy her zaman bana patronluk taslıyor. Hem de ölüme *bu denli yakınken.*

Kendini keserek aç.
Ölmeden önce bana hayat hikâyemi anlat.
Kendini dikerek kapat.

24 İçi boşaltılmış domuzların hareket eden bir zincir mekanizmasına saçak gibi asıldığı şu mezbahadaki moda çekimine dönelim. Arkamızdaki zincir saatte yüz domuz süratle dönerken Evie'yle ben Bibo Kelley marka paslanmaz çelikten parti elbiseleri giyiyoruz ve Evie "Ağabeyin sakatlandıktan sonra ne oldu?" diye soruyor.

Fotoğrafçı fotometresine bakarak "Olmaz. Mümkün değil," diyor.

Art direktör "Kızlar, leşlerden çok fazla ışık parlıyor," diyor.

Her bir domuz içi boş ağaçlar kadar kocaman; birileri benzinli kaynak lambasıyla tüylerini yaktığı için gerçekten çok güzel görünen domuz derisinin altında kırmızı ve parlak görünüyor. Kıyaslandığında ben tıraşsız sakal gibi duruyorum yanlarında ve son yaptırdığım ağdadan sonra ne kadar zaman geçtiğini hesaplamaya çalışıyorum.

Ve Evie "Ağabeyin?" diye soruyor.

Ama ben Cuma, Perşembe, Çarşamba, Salı diye geri sayıyorum.

Evie "Sakatlıktan ölü mertebesine nasıl geçti?" diye soruyor.

Domuzlar çok hızlı geçtiği için art direktör parlayan derilerini pudralayamıyor. Domuzların cildinin nasıl bu kadar güzel olabildiğini merak ediyorum. Yoksa çiftçiler artık güneş kremi falan mı kullanıyorlar. En son bir ay önce onlar kadar pürüzsüz olduğumu fark ediyorum. Serinletici jel kullanmalarına rağmen bazı ağda salonlarının yeni lazerlerini kullanış şeklini düşününce, aslında benzinli kaynak lambası da kullanabilirlermiş diye düşünüyorum.

"Astronot kız," diyor bana Evie, "lütfen evi ara."

Domuz mezbahası ortalıkta paslanmaz çelik bir elbiseyle dola-

şılmayacak kadar soğuk. Beyaz bol etekli ceket ve alçak topuklu çizme giyen adamlar domuzların iç organlarına aşırı sıcak buhar püskürtüyorlar ve ben onlarla yer değiştirmeye hazırım. Hatta domuzlarla bile yer değiştirebilirim. Evie'ye "Polis saç spreyi hikâyesini yemedi. Babamın Shane'in suratını dağıttığından emindiler. Ya da saç spreyini annemin çöpe attığından. Olayın 'ihmal' olduğunu söylediler," diyorum.

Fotoğrafçı "Leşleri tekrar gruplandırıp ışığın yönünü değiştirsek olur mu?" diye soruyor.

Art direktör "Onlar geçerken çok fazla elektronik flaş etkisi elde ederiz," diyor.

Evie "Polis neden öyle düşündü?" diye soruyor.

"Bu beni aşar," diyorum. "Adını vermeyen birileri onları sürekli arıyormuş."

Fotoğrafçı "Zinciri durdurabilir miyiz?" diye soruyor.

Art direktör "İnsanları et yemekten vazgeçirebilirsek, olur tabii," diyor.

Ara vermemize saatler var ve Evie "Biri polise yalan mı söylemiş?" diye soruyor.

Domuzcu herifler bizi kesiyorlar ve bazıları gerçekten çok hoş. Gülerek siyah ve parlak buhar hortumlarını elleriyle hızlı hızlı sıvazlıyorlar. Dillerini bize doğru kıvırıyorlar. Flört ediyorlar.

"Sonra Shane kaçtı," diyorum Evie'ye. "Bu kadar basit. Birkaç yıl önce benimkilere Shane'in öldüğüne dair bir telefon geldi."

Arkamızdan geçen ve hâlâ sıcak olan domuzlara iyice sokuluyoruz. Yerler çok yağlı görünüyor ve Evie küçük kuşların ve hayvanların elbise yerine kozmetik operasyon yaptıkları, değişik bir *Külkedisi* hikâyesinden söz ediyor. Mavi kuş Külkedisi'nin yüzünü geriyor. Sincaplar silikon takıyor. Yılanlar yağlarını emiyorlar. Artı, Külkedisi yola yalnız bir oğlan olarak çıkıyor.

"O kadar ilgi çekti ki," diyorum Evie'ye, "o saç spreyini ateşe kendisinin attığına bahse girerim," diyorum.

25 Ana caddesinde bir adet Sears alışveriş merkezi, bir lokanta, bayat ürünler satan bir fırın ve sahibini dolandırmak için bizim Bay White Westinghouse'un içeri daldığı bir emlakçi dükkânının bulunduğu, Idaho'nun önemsiz bir kasabasında herhangi bir gün alışveriş yapan Brandy'yle bana geçelim. İkinci el giysi satan butiğe giriyoruz. Butik, bayat mamul satan fırına komşu ve Brandy domuzlarını pazarda satışa çıkarmadan önce babasının bu bayat ürünleri satın aldığını söylüyor. Babasının bu tür fırınlardan aldığı kamyonet dolusu bayat tatlılarla domuzları nasıl beslediğini anlatıyor. Hava çok açık ve gün ışığı üzerimize düşüyor. Ayılar ve dağlar yürüyüş mesafesi kadar yakınımızda.

Brandy ikinci el giysilerin durduğu askılığın gerisinden bana bakıyor. "Bu hileyi biliyor muydun? Şu domuzlarla ilgili olanı hayatım?" diye soruyor.

Patatesleri soba borusuna doldururmuş babası. Çuvalı açıp içine soba borusu yerleştirirsiniz. Borunun etrafına o yılın ürünü olan büyük patatesleri koyarsınız. Borunun içineyse geçen seneden kalan yumuşamış, ezik, kesik ve çürümüş patatesleri doldurursunuz, böylece insanlar bu kötü patatesleri göremez. Boruyu çekip çuvalı sıkıca dikerseniz ki içindekiler hareket edip yer değiştirmesin. Bu çuvalları yol kenarlarında çocuklarınızla birlikte satarsınız ve ucuza satsanız bile kâr edersiniz.

O gün Idaho'da Ford'umuz vardı. İçi de, dışı da kahverengiydi.

Brandy askıları teker teker iterek tüm giysilere bakıyor ve "Hayatında hiç bu kadar adice bir şey duymuş muydun?" diye soruyor.

Aynı ana cadde üzerindeki ikinci el mağazasında, telefon kulübesi büyüklüğündeki soyunma odasına tıkılan Brandy'yle bana dönelim. Odanın büyük kısmını içine girebilmem için Brandy'nin yardımına gerek duyduğum, her yerinde Charles James yazan, elbiselerin Grace Kelly'si sayılabilecek balo kıyafeti kaplıyor. Pembe organza veya buz mavisi kadifenin içine inşa edilmiş çok dayanıklı iskeletiyle tüm o kabarıklık ve şişkinlikler.

Brandy kasnakları ve straplez korsajlarıyla, dimdik duran nal

şeklindeki yakaları ve çan şeklindeki omuzlarıyla, daracık belleriyle ve dik durmasını sağlayan korse ve kemikleriyle bu en inanılmaz elbiselerin, inşa edilmiş balo kıyafetlerinin, tasarlanmış gece elbiselerinin çok dayanıklı olmadığını söylüyor. Alttaki tel ve kemikleri kontrol altında tutmaya çalışan saten ve krepdöşinin çekip itmesinden kaynaklanacak gerilim, kumaşın metale karşı verdiği savaşın yarattığı gerilim hepsini parçalar. Dışı yaşlandıkça, yani görebildiğiniz kumaş kısmı zayıf düştükçe, içi de kumaşa saplanarak yırtıp dışarı çıkar.

Prenses Prenses "Bu elbiseyi giyebilmem için en az üç Darvon lazım," diyor.

Avucunu uzatıyor, ben de reçetesini veriyorum.

Brandy, babasının sığır etlerini satmadan önce etin suyunu arttırmak için sığırlarını buz parçacıklarıyla kestiğini anlatıyor. Tahıl oranını arttırmak için sığırları boğa yemiyle kesermiş.

"Kötü biri değildi," diyor Brandy. "Sadece kurallara biraz fazla bağlıydı."

"Adil ve dürüst olmaya ilişkin kurallar değildi bunlar," diyor. Ailesini fakirlikten kurtarmaya ilişkin kurallardı. Ve hastalıklardan.

Bazı geceler, diyor Brandy, ben uyurken babam gizlice odama süzülürdü.

Bunu duymak istemiyorum. Brandy'nin Provera ve Darvon diyeti, saçma sapan sırları saklayamadığı bu tarz bir duygusal bulimia olarak yan etkisini göstermeye başladı. Peçemi kulaklarıma çekiyorum. *Paylaşmadığın için teşekkürler.*

"Babam bazı geceler yatağımın kenarına oturur," diyor Brandy, "ve beni uyandırırdı"

Babamız.

Balo kıyafeti Brandy'nin omuzlarında tüm ihtişamıyla diriliyor; son elli yıldır gerçek yaşamda ve peri masallarında bile giyilmesi imkânsız olan elbise hayata dönüyor. Omurgam kadar kalın bir fer-

muar yandan Brandy'nin koltukaltına kadar uzanıyor. Korsajın kenarındaki kumaşlar belinde sıkışıp kabararak göğüslerine, çıplak kollarına ve uzun boynuna doğru fırlamış. Eteği açık sarı ipek ve tülden kat kat yapılmış. Üzerinde o kadar çok altın işleme ve inci tanesi var ki, herhangi bir mücevher parçası bile fazla olacaktır.

"Elbiselerin şahı," diyor Brandy, "ama uyuşturuculara rağmen canımı yakıyor."

Tellerin kırık uçları elbisenin boynundan ve belinden fırlamış. Plastik balina bellemelerinin köşeleri ve sivri uçları kumaşa saplanmış ve kesmiş. İpek erimiş, tül sertleşmiş. Brandy'nin nefes alıp vermesi bile altta gizlenmiş olan çelik ve selüloitin kumaşı ve Brandy'nin tenini ısırıp çiğnemesine sebep oluyor; bunun için Brandy'nin canlı olması yeterli.

Brandy'nin babasının acele et dediği geceye dönelim. Giyin. Kız kardeşini de kaldır.

Yani beni.

Paltolarınızı giyin ve kamyonetin arkasına atlayın, derdi babası.

Ve bizler, TV kanallarının milli marşı çalıp yayını kesmiş olmasından çok sonra yola koyulurduk. O günkü yayın çoktan sona ermiş olurdu. Bizim dışımızda kimsecikler olmazdı; annemle babam önde, biz de, yani Brandy'yle kardeşi de kasada olurdu; kasanın oluklu zeminine kıvrılır, kamyonetin yaprak yaylarının gıcırtısını ve yolun homurtusunu duyardık. Kamyonet çukurlara girince balkabağı kafalarımızı kasaya vururduk. Etrafımızda uçuşan talaş ve kuru gübre artıklarını solumamak için ellerimizi yüzümüze bastırırdık. Yine aynı nedenden gözlerimizi de sıkıca yumardık. Nereye gittiğimizi bilmez, tahmin etmeye çalışırdık. Önce sağa, sonra sola bir dönüş ve kestiremediğimiz bir süratte uzun bir düzlük ve sonra tekrar bir sağ dönüşle sol tarafımıza yuvarlanırdık. Ne kadar süreceğini bilmezdik. Uyuyamazdık.

Parçalara ayrılmış elbisenin içinde hiç kımıldamadan duran Brandy "On altı yaşımdan beri hemen hemen hep yalnız oldum," diyor.

Aldığı her nefesle, hatta aşırı dozda Darvon'un sebep olduğu küçük hıçkırıklarla irkiliyor. "On beşimdeyken bir kaza geçirdim ve hastanedeki polisler babamı beni taciz etmekle suçladılar. Bu böylece sürüp gitti. Onlara herhangi bir şey söyleyemiyordum çünkü anlatacak hiçbir şey yoktu," diyor Brandy.

Nefes alıyor ve irkiliyor, "Görüşmeler, danışmanlar, terapi uzadıkça uzadı."

Kamyonet yavaşladı, asfalttan çıkıp çakıla veya kuma çıktı ve biraz daha ileri doğru hamle yapıp titreyerek durdu.

Biz işte bu kadar fakirdik.

Kasada yattığımız yerden ellerimizi yüzümüzden çeker ve durmuş olduğumuzu görürdük. Toz ve gübreler yere konardı. Brandy'nin babası kasanın arka kapağını açardı ve raydan çıkarak, bir o yana, bir bu yana devrilmiş kapalı yük vagonlarından oluşan ve büyük, kırık bir duvar gibi görünen vagonların yanından uzanan çamurlu yola inerdik. Vagonların kapıları açık olurdu. Kütük veya tahta kirişten oluşan yükleri dört bir yana saçılmış olan açık yük vagonları devrilmiş olurdu. Tankerler yamulmuş ve su sızdırıyor olurdu. Kömür veya yongayla dolu silolar devrilmiş ve siyah ya da açık sarı tepecikler meydana getirmiş olurdu. Keskin amonyak kokusu. Güzel sedir ağacı kokusu. Güneş ufkun tam altında olurdu ve dünyanın altından süzülen ışık çevremizi sarardı.

Kamyonete yüklememiz gereken keresteler olurdu. Kasalar dolusu hazır karamelalı puding. Kasalar dolusu daktilo kâğıdı, tuvalet kâğıdı, pil, diş macunu, şeftali konservesi, kitaplar. Temiz, siyah lastikleri göğü gösteren yepyeni arabaların enkazıyla dolu yan yatmış TIR'ların çevresinde dağılmaz cam kırıkları göze çarpardı.

Brandy balo elbisesinin yakasını çekip göğsündeki Estraderm bandına bakıyor. Başka bir bandın yapışkanlı kısmını açıp diğer göğ-

süne yapıştırıyor, sonra da bıçak gibi batan bir nefes daha alıp titriyor.

"Üç ay sonra bütün o karmaşa sona erdi; çocuk istismarı araştırması falan," diyor Brandy. "Sonra bir gün basketbol idmanından çıkarken adamın biri yanıma yanaşıyor. Polis departmanından olduğunu ve gizli bir takip görüşmesi yapacağını söylüyor."

Brandy nefes alıyor ve titriyor. Elbisenin yakasını çekip göğüslerinin arasından bir Methadone disketi çıkarıyor, bir ısırık alıyor ve gerisini tekrar içeri bırakıyor.

Soyunma kabini çok sıcak ve ikimizle birlikte, inşaat mühendisliği projesiyle dizayn edilmiş bu devasa elbise için çok dar.

Brandy "Darvon," diyor. "Lütfen, çabuk ol," diyor. Ve parmaklarını şaklatıyor.

Kırmızı ve pembe renkli bir kapsül daha çıkarıyorum ve susuz yutuyor.

"Herif," diyor Brandy, "arabaya binmemi, sadece konuşmak istediğini söylüyor ve çocuk hizmetindeki insanlara söylemekten korktuğum bir şey olup olmadığını soruyor."

Elbise parçalara ayrılıyor, ipek dikiş yerlerinden patlıyor, altından tül çıkıyor ve Brandy, "Herife, yani dedektife 'Hayır,' diyorum, o da 'Güzel,' diyor. Sır saklayan oğlanları sevdiğini söylüyor," diyor.

Tren enkazlarından bir seferde iki bin kalem toplayabilirsiniz. Hâlâ mükemmel ve içinden tel sesi gelmeyen ampuller. Yüzlerce anahtarlık. Kamyonetin belirli bir kapasitesi var ve birazdan diğer kamyonetler de buraya varacak, insanlar küreklerle arka koltuğa hububat dolduracak ve biz on bin tane ayakkabı bağcığına mı yoksa bin kavanoz kereviz tuzuna mı ihtiyacımız olduğunu kararlaştırırken bizi izleyecekler. İhtiyaç duymadığımız ama satabileceğimiz tek beden beş yüz adet vantilatör kemeri veya piller. Akmadan önce hepsini kullanmamızın imkânsız olduğu piller veya üç yüz kutu saç spreyi.

"Polis olan herif," diyor Brandy ve daracık sarı ipeğin her yerinden teller çıkıyor, "şortumdan çıkan bacağımın üzerine elini koyuyor ve davayı tekrar açmamıza gerek olmadığını söylüyor. Ailemin başına daha fazla dert açmaya gerek yokmuş." Brandy, "Bu dedektif, polisin babamı tutuklayacağını söylüyor. Ama onları durdurabilirmiş. Hepsi bana bağlıymış," diyor.

Brandy nefes alıyor ve elbise yırtılıyor; o nefes aldıkça, her soluk başka bir noktadan teninin görünmesine sebep oluyor.

"Ben nerden bilebilirdim ki?" diyor. "Henüz on beş yaşındaydım. Hiçbir şeyden haberim yoktu."

Yırtılan yüzlerce delikten çıplak teni görünüyor.

Tren enkazının başında duran babam güvenliğin her an gelebileceğini söyledi.

Ben bunu zengin olacağız şeklinde yorumlamıştım. Güvende olacaktık. Ama babam çabuk olmamız gerektiğini, yoksa yakalanıp elimizdekileri de kaybedeceğimizi söylüyordu.

Çok net hatırlıyorum.

"Polis olan herif," diyor Brandy "gençti, yirmi bir, yirmi iki yaşlarındaydı. Yaşlı, pis bir herif değildi. Korkunç değildi," diyor, "ama aşk hiç değildi."

Elbise yırtıldıkça, alttaki iskelet de farklı yerlerden fırlıyor.

"Aslında," diyor Brandy, "uzunca bir süre kafamın karışmasına sebep olmuştu."

Ben böyle büyüdüm, bu tür tren enkazlarıyla. Altı yaşımdan, dokuzuma kadar tek yediğim tatlı karamelalı pudingdi. Karameladan tiksinmeme sebep oldu. Renginden bile. Özellikle de renginden. Ve tadından. Ve kokusundan.

Manus'la şöyle tanıştık: On sekiz yaşındaydım ve çok yakışıklı bir herif ailemin evinin kapısına gelerek, kaçtıktan sonra ağabeyim-

den haber alıp alamadığımızı sordu.

Herif biraz olgundu ama huzurevinden çıkmış gibi de değildi. En fazla yirmi beşindeydi. Bana üzerinde Manus Kelley yazan kartvizitini verdi. Bağımsız Dedektif Yardımcısı. Farkına vardığım tek nokta parmağında alyans olmadığıydı. "Ağabeyine çok benzediğini biliyor musun?" dedi. Muhteşem bir gülüşü vardı ve "Adın ne?" diye sordu.

Brandy "Arabaya gitmeden önce," diyor, "sana arkadaşınla ilgili bir şey söylemem lazım. Bay White Westinghouse'la ilgili."

Daha önce Bay Chase Manhattan, ondan önce Nash Rambler, ondan önce Denver Omelet, ondan önce de bağımsız dedektif yardımcısı Manus Kelley. Hemen ev ödevimi yapıyorum: Manus şu anda otuz yaşında. Brandy yirmi dört. Brandy on altı yaşındayken, ben on beştim. Brandy on altı yaşındayken, Manus belki de hayatımızın bir parçası olmuştu bile.

Bunu duymak istemiyorum.

En muhteşem antika elbise elden gidiyor. İpek ve tüller kayıp, düşüyor ve soyunma kabinine yığılıyor, teller ve kemikler Brandy'nin teninde yok olmak üzere olan kırmızı lekeler bırakarak kırılıp yerlerinden çıkıyorlar ve Brandy sadece iç çamaşırlarıyla dibimde duruyor.

"Bu çok komik," diyor Brandy, "çünkü başka birinin güzel elbisesini ilk kez yok etmiyorum" ve Patlıcan Moru Düşleri gözünü kırpıyor. Nefesi ve teni sıcacık; o kadar yakınımda duruyor.

"Evden kaçtığım gece," diyor, "ailemin iplere astığı bütün elbiseleri yaktım."

Brandy beni ya biliyor, ya bilmiyor. Ya içindekileri itiraf ediyor, ya da beni huzursuz etmeye çalışıyor. Eğer biliyorsa, Manus'la ilgili söylediği şeyler yalan olabilir. Yok, bilmiyorsa, o zaman sevdiğim adam garabet ve tiksinç bir cinsi sapığın teki.

Ya Manus, ya Brandy bana adice yalanlar söylüyor ve bendeniz

de burada erdem ve dürüstlüğün abidesi gibi dikiliyorum. Manus mu, yoksa Brandy mi, hangisinden nefret edeceğimi bilemiyorum.

Ben ve Manus veya Ben ve Brandy. Korkunç değildi ama aşk hiç değildi.

26 Brandy'yi öldürmenin daha iyi bir yolu olmalıydı. Serbest kalabilmem için. Hızlı ve daimi bir son. Sıvışabileceğim bir çapraz ateş. Evie benden nefret ediyor olmalı. Brandy aynen eski halime benziyor. Manus sebebini bilmemekle birlikte hâlâ Brandy'ye deliler gibi âşık ve o nereye gitse, peşinden gider. Tek yapmam gereken Brandy'yi Evie'nin tüfeğinin önüne itmek.

Banyo sohbeti.

Brandy'nin sıhhi daracık belli ve şık yarım kollu ceketi hâlâ büyük istiridye şeklindeki lavabonun yanındaki turkuvaz tezgâhın üzerinde katlanmış vaziyette duruyor. Ceketi elime alıyorum ve gelecekten gelen hediyem yere düşüyor. 1962 yılında temiz ve güneşle yıkanmış gökyüzünün altında Uzay Dikilitaşı'nın açılışını gösteren bir kartpostal. Banyonun lombar şeklindeki pencerelerinden bakıp gelecekte neler olabileceğini görebilirsiniz. Sandal giyip evde mercimek süzen barbarların istila ettiği bir dünya; bu benim istediğim gelecek değil. Bana vaat edilen gelecek. Ümit ettiğim her şey. Her şeyin olmasını istediğimiz gibi olması. Mutluluk, barış, aşk ve rahat.

Gelecek ne zaman, diye yazmıştı Ellis bir keresinde kartpostallardan birinin arkasına, *vaat olmaktan çıkıp bir tehdit unsuru haline geldi?*

Kartpostalı Miss Rona kitabının arasındaki vajinaplasti broşürleri ve labiaplasti el ilanlarının arasına sıkıştırıyorum. Kitabın kapağındaki fotoğrafta Rona'nın saçları, Sarı Kasırga'nın uydudan çekilmiş fotoğrafı gibi yüzünün Batı Yakası'na dağılmış. Sarışının üzerinde inciler var ve muhtemelen elmas olan taşlar orasında burasında parlıyor.

Çok mutlu görünüyor. Kitabı Brandy'nin iç cebine koyuyorum. Tezgâhların üzerinde yayılmış uyuşturucu ve kozmetikleri toplayıp kaldırıyorum. Lombar pencerelerden gelen gün ışığı gittikçe azalıyor, postane birazdan kapanır. Evie'nin sigorta parasının alınması gerekiyor. En azından yarım milyon dolar olacağını düşünüyorum. Bu kadar çok parayla ne yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağıma eminim.

Brandy'nin saçları acil durum alarmı verdiği için onu dürtüyorum.

Brandy'nin Patlıcan Moru gözleri kırpışıyor, kapanıyor, kırpışıyor ve açılıyor.

Saçı, arkadan kafasına yapışmış.

Brandy tek dirseğinin üzerinde doğruluyor. "Uyuşturucu aldığıma göre," diyor, "bunu sana söylememde bir sakınca yok." Brandy üzerine eğilerek tek elini uzatmış olan bendenize bakıyor. "Söylemek zorundayım," diyor, "seni seviyorum." Brandy "Bunun senin için ne ifade ettiğini bilmiyorum ama seninle yuva kurmak istiyorum," diyor.

Ağabeyim benimle evlenmek istiyor.

Brandy'yi elinden tutarak ayağa kaldırıyorum. Brandy bana yaslanıyor, Brandy diğer taraftan da tezgâha dayanıyor. "Kız kıza durumu da olmaz," diyor. "Gerçek Yaşam Eğitimim henüz bitmedi."

Uyuşturucu çalmak, uyuşturucu satmak, giysi satın almak, lüks arabalar kiralamak, elbiseleri geri vermek, blendır içkileri ısmarlamak; ben buna Gerçek Yaşam Eğitimi demezdim, en azından uzun vadede.

Brandy'nin yüzüklerle bezeli eli açılıp eteğinin ucunu kavrıyor ve yukarı kaldırıyor. "Orijinal takım taklavatım hâlâ yerinde duruyor," diyor.

Brandy yan dönüp aynadaki profilini izlerken, büyük elleri önünü okşuyor. "Bir yıl içinde kestirecektim ama sonra seninle tanıştım," diyor. "Congress Oteli'nde valizlerimi toplayıp haftalarca senin gelip beni kurtarmanı bekledim," diyor. Brandy diğer yanına dönüyor ve bakıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki, belki hiçbir

şey için geç değildir diye düşündüm."

Brandy önce üst, sonra alt dudağına parlatıcı sürüyor, dudaklarını tuvalet kâğıdına sildikten sonra, kocaman Kurşuni öpücüğünü salyangoz şeklindeki tuvalete atıyor. Brandy yeni dudaklarıyla "Sifonun nasıl çekileceği konusunda bir fikrin var mı?" diyor.

O tuvaletin üzerinde saatlerce oturdum ama hayır, sifonun nasıl çekileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Koridora çıkıyorum, eğer Brandy benimle gevezelik etmek istiyorsa beni takip etmek zorunda.

Brandy'nin ayağı fayansların koridordaki halıyla birleştiği noktaya takılıyor. Ayakkabılarından birinin topuğu kırılıyor. Kapıya sürtündüğü için çorabı kaçıyor. Düşmemek için havlu askılığına tutunduğu anda da tırnak cilası bozuluyor.

Parıldayan mükemmel anal kraliçe "Hassiktir," diyor.

Prenses Prenses arkamdan "Gerçekten kadın olmayı hiç istemedim," diye bağırıyor. "Beni bekle!" diye bağırıyor. "Bunu yapmamın tek sebebi, yapabileceğim en büyük hata olduğunu düşünmemdir. Çok saçma ve yıkıcı ve kime sorsan benim hatalı olduğumu söyler. O yüzden bunu yaşamaya karar verdim," diye bağırıyor.

Brandy "Anlamıyor musun? Hayatı doğru düzgün yaşamak için eğitilmişiz biz. *Hata yapmamak için*," diyor. Brandy "Ne kadar büyük bir hata yaparsam, o kadar kurtulma ve gerçek bir hayat yaşama şansım olacağını fark ettim," diyor.

Dünyanın ucundaki felakete yelken açan Christopher Colombus gibi.

Fleming ve ekmek mayası gibi.

"Gerçek keşiflerimizin hepsi kaostan çıkıyor," diye bağırıyor Brandy, "yanlış, aptalca ve salakça görünen yere gitmekten çıkıyor."

İmparator gibi gürleyen sesi evin içinde yankılanıyor, "Kendimi sana açıklamaya çalışırken benden *uzaklaşma*!"

Dağa tırmanan bir kadını örnek gösteriyor; kadının o zorlu tırmanış için rasyonel bir sebebi yok ve bazı insanlara göre bu budalalık, bir felaket, bir hata. Dağa tırmanan kadın belki aç ve donuyor, susuyor ve günlerce acı çekerek en tepeye kadar tırmanıyor.

Belki yolculuk sırasında değişiyor ama sonunda tek yapacağı şey hikâyesini anlatmak olacak.

"Ama ben," diyor, hâlâ banyonun kapısında dikilip kırılmış tırnağına bakan Brandy, "benzer bir hatanın çok daha kötüsünü yapıyor olmama rağmen benim, çektiğim acılara, harcadığım para ve zamana ve beni terk eden eski dostlara rağmen, sonunda hikâyem tüm bedenim olacak."

Cinsiyet değiştirme operasyonu bazı insanlar için mucize olabilir ama eğer böyle bir şey istemiyorsanız, kendi kendini sakatlamanın da en uç noktasıdır.

Brandy "Kadın olmak kötü olduğundan değil. Hatta *kadın olmak isteseydim*, harika bile olabilirdi. Sorun şu ki," diyor, "kadın olmak benim son istediğim şey. Bana göre yapabileceğim en büyük hata kadın olmak olurdu."

Yani en büyük keşfe uzanan yol.

Bunun sebebi kültürümüze kısılıp kalmış olmamızdır, sahip olduğumuz beyinle, diğer herkesin sahip olduğu aynı iki kol ve bacakla bu gezegende yaşayan birer insan olmamız. Öylesine kısılıp kalmışız ki, hayal ettiğimiz her kaçış yolu, bu tuzağın başka bir parçası. İstediğimiz her şeyi, istemeye eğitildiğimiz için istiyoruz.

"İlk önce bir kolumu ve bacağımı kestirmeyi düşündüm, sağ ve soldakileri," derken bana bakıp omuz silkiyor. "Ama hiçbir cerrah bunu yapmayı kabul etmezdi."

"AIDS'i tecrübe etmeyi düşündüm ama ben karar verene kadar herkes AIDS oldu ve bu da çok banal ve sıradan bir şey haline geldi," diyor. "Rhea kardeşlerin doğuştan olan aileme böyle söylediğinden aşağı yukarı eminim. O kaltaklar bazen çok sahiplenici olabiliyorlar."

Brandy çantasından bir çift beyaz eldiven çıkarıyor; bilek kısmında inciden düğmeleri olan eldivenlerden. Ellerini eldivene sokup düğmelerini ilikliyor. Beyaz iyi bir seçim değil. Beyaz eldivenlerin içinde elleri dev bir çizgi film faresinden nakledilmiş gibi görünüyor.

"Sonra aklıma cinsiyet değişimi geldi," diyor, "cinsiyet değişim ameliyatı. Rhea kardeşler," diyor, "beni kullandıklarını sanıyorlar

ama aslında paraları için ben onları kullandım, beni kontrol altında tuttuklarını ve bunların hep onların fikri olduğunu sanıyorlar."

Brandy bacağını kaldırıp kırık topuğuna bakıyor ve iç geçiriyor. Sonra eğilip diğer ayakkabısını eline alıyor.

"Bunların hiçbiri Rhea'ların zorlamasıyla olmadı. Hayır. Bu yapabileceğim en büyük hata olurdu. Karşılaşacağım en büyük mücadele."

Brandy sağlam ayakkabısının topuğunu kırıyor, artık ayakları iki düz ve çirkin pabucun içinde duruyorlar.

"Felakete hiç düşünmeden atlamak gerekir," diyor.

Kırık topuklarını banyodaki çöpe atıyor.

"Normal değilim ama gay de değilim," diyor. "Biseksüel değilim. Etiketlerin dışında bir şey istiyorum. Tüm hayatımın tek bir kelimeyle anlatılabilmesini istemiyorum. Bir hikâyeden ibaret olmasını. Bilinmeyen bir şey bulmak istiyorum, haritada olmayan bir yer gibi. Gerçek bir macera istiyorum."

Bir sfenks. Bir gizem. Bir boşluk. Bilinmeyen. Tanımlanmamış. Bilinemeyen. Tanımlanamayan. Bunlar peçe takan beni açıklamak için Brandy'nin kullandığı kelimelerdi. Ölene kadar sonra, ve sonra, ve sonra diye devam eden sıradan bir hikâye değil.

"Seninle tanıştığımda," diyor, "seni çok kıskandım. Yüzüne imrendim. Senin şu yüzünün, tüm cinsiyet değiştirme operasyonlarından çok daha fazla cesaret gerektiren bir şey olduğunu düşündüm. Yüzün sayesinde çok büyük keşifler yapabileceksin. Benim hiçbir zaman olamayacağım kadar güçlü olacaksın."

Merdivenlerden inmeye başlıyorum. Brandy yeni düz topuklularıyla, bense karmakarışık olmuş halde fuayeye varıyoruz ve misafir odasından Bay Parker'ın tekrar tekrar "Evet, harika. İşte öyle devam et," diyen genizden gelen boğuk sesini duyuyoruz.

Brandy ve ben kapının önünde bir dakika boyunca duruyoruz. Üzerimizdeki iplik ve tuvalet kâğıdı parçalarını topluyoruz, ben Brandy'nin saçlarını kabartıyorum. Brandy çoraplarını yukarı çekiyor, ceketinin önünü aşağı çekiştiriyor.

Kartpostal ve kitap iç cebine, aleti çoraplarının içine öyle iyi gizlenmiş ki ikisinin de orada olduğunu kimse anlayamaz.

Misafir odasının çift kanatlı kapısını iterek açıyoruz ve Bay Parker'la Ellis'i karşımızda buluyoruz. Bay Parker'ın pantolonu dizlerine inmiş, çıplak kıllı götü havaya dikilmiş. Geri kalan çıplak bölümleri Ellis'in suratına yapışmış. Ellis Island, daha önce bağımsız dedektif yardımcısı olan Manus Kelley.

"Ah, evet. Devam et. Çok güzel."

Elleri Parker'ın futbol burslu çıplak ve tertemiz poposunu kavramış ve ağzına alabileceği her şeyi Nazi posteri kılıklı köşeli çeneli yüzüne çeken Ellis yaptığı işten on üzerinden on alıyor. Hırıldayan ve öğüren Ellis'in zorunlu emekliliğinden geri dönüşü muhteşem oluyor.

27 Posta idaresinde kimliğimi soran adam bana inanmak zorunda kaldı. Ehliyetimdeki resim pekâlâ Brandy'nin resmi olabilirdi. Neden böyle göründüğümü anlatmak için sayfalar dolusu kâğıt harcamam gerekebilir. Postanede olduğum süre boyunca FBI'in arananlar tabelasında kapak kızı olup olmadığımı anlamak için etrafıma bakınıp duruyorum.

Onluk ve yirmiliklerden oluşan yaklaşık yarım milyon dolarlık kutunun ağırlığı neredeyse elli kilo. Artı, paraların üzerinde Evie'nin koyduğu pembe bir kâğıt var ve üstünde dır, dır, dır, seni bir daha görürsem öldürürüm, yazıyor. Ve ben daha mutlu olamazdım.

Brandy kime gönderildiğini görmeden hemen etiketi yırtıyorum.

Manken olduğum için telefon numaram kayıtlı değildi, o yüzden Brandy beni hiçbir şehirde bulamıyordu. Hiçbir yerde yoktum. Ve şimdi Evie'ye doğru gidiyoruz. Brandy'nin kaderine doğru. Dönüş yolu boyunca Ellis'le birlikte gelecek zamandan kartpostallar yazıp dakikada iki kilometreyle 5 numaralı karayolundan güneye giderken bu kartpostalları camdan atıyoruz. Her geçen iki dakika

Evie'yle tüfeğine beş kilometre daha yaklaşmış oluyoruz. Her geçen saat kaderimize yüz otuz beş kilometre daha yaklaşmış oluyoruz.

Ellis kartpostala şöyle yazıyor: *Doğumunuz, hayatınız boyunca düzeltmeye çalışacağınız bir hatadır.*

Town Car modeli Lincoln'ün otomatik camı yarım metre kadar açılıyor ve Ellis kartpostalı 5-K'nın hava akımına bırakıyor.

Ben de şunu yazıyorum: *Bütün hayatınızı Tanrı olmak için harcayıp sonra da ölürsünüz.*

Ellis: *Kendi sorunlarınızı paylaşmadığınız zaman, başkalarınınkini dinlemeye dayanamazsınız.*

Ben: *Tanrı sadece bizi izliyor ve can sıkmaya başladığımız zaman bizi öldürüyor. Asla ve asla can sıkıcı olmamalıyız.*

Büyük kiralık ev bulmak için gazetedeki kiralık evler bölümünü okuyan bize geçelim. Bunu her yeni şehirde yapıyoruz. Yol üstündeki güzel bir kafeye oturup çikolata parçacıklı kapuçinomuzu içerken gazeteye bakıyoruz, sonra Brandy tüm emlakçileri arayarak hangi kiralık evlerde hâlâ kiracı olduğunu öğreniyor. Ellis ertesi gün gidilecek evlerin listesini yapıyor.

Güzel bir otele yerleşip şekerleme yapıyoruz. Gece yarısından sonra Brandy beni bir öpücükle uyandırıyor. Ellis'le birlikte Seattle'da topladığımız stoku satacaklar. Muhtemelen birbirlerini de becerecekler. Ama umurumda bile değil.

"Ama hayır," diyor Brandy, "Bayan Alexander şehre inince Rhea kardeşleri aramayacak. Artık en değerli vajinanın insanın kendi satın aldığı vajina olduğuna karar verdi."

Otelin koridoruna açılan kapının önünde duran Ellis, yatağına sokulup kurtar beni diyeceğim bir süper kahraman gibi görünüyor. Yine de Seattle'dan beri o benim kardeşim oldu. Ve insan kardeşine âşık olamaz.

Brandy "Televizyonun kumandasını ister misin?" diye soruyor. Televizyonu açıyor ve karşımıza sarının her tonunun bulunduğu gökkuşağı gibi kabartılmış saçlarıyla korku dolu ve ümitsiz Evie çı-

kıyor. Herkesin en favori zararı Evie Cottrell A.Ş., pullu elbisesiyle stüdyo konuklarının arasında gezinerek, et yan ürünlerini yemeleri için insanlara yalvarıyor.

Brandy kanal değiştiriyor.

Brandy kanal değiştiriyor.

Brandy kanal değiştiriyor.

Gece yarısından sonra bütün kanallarda Evie var ve elindeki gümüş tepside duranları ikram ediyor. Stüdyodaki konuklar onu görmezden gelerek, kendilerini monitörden izliyorlar, kendilerini izleyen kendilerini izledikleri gerçeklik döngüsüne kapılıyorlar, aynen her seferinde aynaya bakıp da gördüğümüzün kim olduğunu çıkarmaya çalıştığımız gibi.

Bu döngü asla sona ermiyor. Bu reklamı Evie'yle birlikte yaptık. Nasıl bu kadar budala olabildim? Kendimize öylesine esir olmuşuz ki.

Kamera Evie'yi çekiyor ve Evie'nin "Sev beni," dediğini neredeyse duyar gibiyim.

Sev beni, sev beni, sev beni, sev beni, sev beni, sev beni, sev beni, kim istersen o olurum. Kullan beni. Değiştir beni. Koca memeli, kabarık saçlı ve incecik olurum. Kopart beni. Bana ne istiyorsan yap, yeter ki sev beni.

Evie'yle çöplükte, mezbahada, morgda yaptığımız moda çekimlerine dönelim. Kıyaslandığında güzel görüneceğimiz her yere gidiyorduk ve Evie'den nefret etmemin önemli sebeplerinden birinin onun boş, aptal ve zavallı olması olduğunu fark ediyorum. Ama en çok da bana çok benziyor olmasından nefret ediyorum. Aslında ben kendimden nefret ediyorum ve dolayısıyla hemen hemen herkesten de nefret ediyorum.

Uyuşturucu dolu birkaç ev, bir konak, birkaç saray ve bir şato gezdiğimiz ertesi güne geçelim. Saat üç sularında West Hills'deki bir malikânenin baronlara layık yemek odasında bir emlakçiyle bulu-

şuyoruz. Her yanda yiyecekçiler ve çiçekçiler var. Yemek masasının üzeri gümüş ve kristal çay setleri, semaverler, şamdanlar ve vazolarla dolup taşmış. Üzerinde devlet memurlarının giydiği tüvit tayyörlerden olan derbeder ve bostan korkuluğu kılıklı bir kadın bu gümüş ve kristal hediye paketlerini açıyor, bir yandan da ince, kırmızı bir deftere notlar alıyor.

Eve gelen iris, gül ve şebboy buketlerinin oluşturduğu sürekli anafor çevremizde dönüp duruyor. Malikânede çiçeklerin yaydığı kokuyla tatlı, pufböreği ve mantar dolmasının yaydığı kokuyla da zengin bir hava esiyor.

Bizim tarzımız değil. Brandy bana bakıyor. Ortalıkta çok fazla insan var.

Ama mal sahibi gülümseyerek damlıyor. Teksas ufku kadar düz ve bitkin bir ses tonuyla ve kelimeleri uzata uzata kendini tanıtıyor, ben Bayan Leonard Cottrell diyor. Ve bizimle tanışmaktan çok memnun olduğunu bildiriyor.

Bu Cottrell olacak kadın Brandy'yi dirseğinden tutarak baronlara layık birinci katta gezdirmeye başlarken, ben de kavga mı yoksa kaçış mı diye karar vermeye çalışıyorum.

Bana terör ver.

Flaş.

Bana panik ver.

Flaş.

Bu Evie'nin annesi olmalı, ah öyle olduğunu çok iyi biliyorum. Bu da Evie'nin yeni evi olmalı. Ve nasıl oldu da buraya geldik diye düşünüyorum. Neden bugün? Olasılıklar neler?

Mal sahibi Cottrell devlet memuru kılıklı kadının ve tüm düğün hediyelerinin yanından geçiyor. "Burası kızımın evi. Ama hemen hemen her gününü şehirdeki Brumbach alışveriş merkezinin mobilya kısmında geçirir. Bugüne kadar küçük takıntılarına katlandık ama her şeyin bir sınırı var. O yüzden onu bir budalayla evlendirmeye karar verdik."

İyice yaklaşıyor, "Onu yerleştirmek tahmin edebileceğinizden de zor oldu. Ona aldığımız son evi yaktı, biliyor musunuz?" diyor.

Devlet memuru kılıklı kadının yanı başında sarı yaldızlı düğün

davetiyeleri duruyor. Bunlar da davete katılamayacağını bildirenler olmalı. Üzgünüz, ama gelemeyeceğiz.

Üzüntülerini bildirenler çok fazla. Güzel davetiyeler bunlar; sert, yaldızlı yazılı, kenarları elde kesilmiş, iki kapaklı davetiyeler ve içlerinde de birer menekşe var. Ret cevaplarından birini çalıyorum ve mal sahibi Cottrell karısına ve Brandy ve Ellis'e yetişiyorum.

"Hayır," diyor Brandy, "etrafta çok fazla insan var. Evi bu şartlar altında gezmemiz mümkün değil."

"Aramızda kalsın ama," diyor mal sahibi Cottrell, "Evie'yi fakir bir adama yamayabilseydik dünyanın en pahalı düğün törenini yapmaya bile değerdi."

Brandy "Sizi daha fazla meşgul etmeyelim," diyor.

"Ama sonra," diyor Cottrell, "'kadınlarının' Evie gibi olmasını isteyen bir 'erkek' grubu peydahlandı."

Brandy "Maalesef gitmemiz gerekiyor," diyor.

Ve Ellis "Deli kadınlardan hoşlanan erkekler mi?" diye soruyor.

"İşte Evan'ın bize geldiği o gün kalbimiz gerçekten kırıldı. On altı yaşındaydı ve 'Anne, baba, ben kadın olmaya karar verdim,' dedi," diyor Bayan Cottrell.

"Ama parasını ödedik," diyor. "Vergiden düştük. Evan dünyaca ünlü bir manken olmak istiyordu. Adını Evie olarak değiştirdiği günün ertesinde ilk iş olarak *Vogue* üyeliğini iptal ettirdim. Aileme yeterince zarar verdiğini düşünüyordum."

Brandy "Öyleyse tebrikler," diyor ve beni kapıya doğru çekiştiriyor.

Ve Ellis "*Evie erkek miymiş?*" diyor.

Evie erkekmiş. Benim bir kenara çökmem lazım. Evie erkekmiş. Ameliyat yaralarını gördüm. Evie erkekmiş. Onu soyunma odalarında çıplakken gördüm.

Bana erişkin hayatımın son safhalarının revizyonunu ver.

Flaş.

Bana şu boktan dünyada aynen göründüğü gibi olan tek bir şey ver.

Flaş!

Evie'nin annesi dikkatlice Brandy'yi kesiyor. "Hiç modellik yaptınız mı?" diye soruyor. "Oğlumun bir arkadaşına inanılmaz derecede benziyorsunuz."

Brandy "Kızınızın," diye hırlıyor.

Parmağımı çaldığım davetiyenin üzerinde gezdiriyorum. Bayan Evelyn Cottrell ve Bay Allen Skinner'ın düğünü yarın. Yaldızlı harflere göre yarın saat on birde. Ardından gelinin evinde bir resepsiyon verilecektir.

Ardından evde yangın çıkacaktır.

Ardından cinayet işlenecektir.

Resmi giyininiz.

28 Evie'nin düğününde kıçımı örtmesi için giydiğim elbise kendi derimden bile daha dar. Kangrene sebebiyet verecek kadar dar. Kahverengi ve beyaz renklerin hâkim olduğu Torino Kefeni baskılı elbisem, üzerindeki parlak kırmızı düğmeler Stigmata'nın üzerine gelecek şekilde büzüştürülüp kesilmiş. Kollarımda siyah ipekten metrelerce uzunlukta eldivenler var. Ayakkabılarımın topukları gökdelen kadar yüksek. Brandy'nin bir buçuk kilometre uzunluğundaki parıltılı siyah tülünü sadece gözlerim görünecek şekilde yaramın üzerine, eskiden yüzümün bulunduğu parlak vişneli payın üzerine sardım. Solgun ve ürkütücü bir görüntüm var. Yoldan çıkmışız gibi bir etki bırakıyor.

Eskiye kıyasla Evie'den nefret etmek daha fazla çaba gerektiriyor. Hayatım ondan nefret etmemi gerektirecek herhangi bir sebepten gittikçe uzaklaşıyor. Hatta hayatımın bir sebebi kalmıyor. Durduk yere bir şeye sinirlenmek için bir bardak kahveyle bir Dexedrine kapsülü içmek yeterli oluyor.

Brandy'ye gelince üzerinde, eteği farbalalı, umurumda olmayan büyük bilmemneli, kıçıma takamayacağım kadar ince ve dar bir şeyli Bob Mackie marka bir takım var. Her şeye rağmen bu bir dü-

ğün olduğu için kafasına bir şapka takmış. Ayağına bir hayvanın derisinden yapılma ayakkabılar giymiş. Aksesuvar olarak mücevher takmış; bilirsiniz işte, kazarak dünyanın bir yerinden çıkarılmış, ışığı yansıtması için cilalanarak kesilmiş, altın ve bakırla karıştırılmış, atomik ağırlık, eritilmiş ve çekiçlerle dövülmüş, hepsi ince işçilik ürünü. Yani, tamamı Brandy Alexander demek.

Ellis'in üzerinde ise çift yakalı ve tek yırtmaçlı bir takım elbise falan var, siyah. Erkeklerin öldükten sonra tabutta görünmek isteyecekleri gibi görünüyor ama benim için hiç sorun değil çünkü Ellis'in hayatımdaki rolü zaten sona erdi.

Ellis, her kategoriden bir şeyi iğfal edebileceğini kanıtlamış olmanın gururuyla ortalıklarda dolanıyor. Bay Parker'ı emmiş olması onu sadece İbneler Ülkesinin Kralı yapmakla kalmıyor, aynı zamanda Evie'yi de kemerinin altına almış bulunuyor ve belki de yeteri kadar bir süre sonra görevine dönüp Washington Parkı'ndaki eski rutinini tutturacak.

Çaldığım altın yaldızlı düğün davetiyesini alıyoruz, Brandy ve Ellis birer Percodan alıyorlar ve Evie'nin düğün resepsiyonunun yolunu tutuyoruz.

* * *

Çıldırmış Evie Cottrell'in, silah manyağı Evie'nin, bu saatten sonra beni hiç bağlamayan yeni evli Bayan Evelyn Cottrell Skinner'ın West Hills'deki baron malikânesine, saat on bir sularına dönelim. Ve. Ah, bu gerçekten çok göz kamaştırıcı. Kocaman etekliğinin çevresinden sıkıştırılmış beline kadar yükselen kat kat kuşaklar ve çiçeklerle ve straplezinin üzerinden fırlayan göğüsleriyle Evie pekâlâ düğün pastası vazifesi de görebilirdi. Onun süslenecek o kadar çok şeyi var ki, aynen Noel'deki bir alışveriş merkezi gibi. Belinin bir yanına ipek çiçekler kondurulmuş. Sarı röfleli ve spreyli saçlarının üzerinden geriye atılmış duvağını, kulaklarının üzerindeki ipek çiçekler tutuyor. Kabarık eteği ve yukarı fırlamış kabak gibi Teksaslı memeleriyle, kızcağız kendi resmi geçit törenini yapıyor.

Şampanya ve Percodan karışımının tesirinde olan Brandy bana bakıyor.

Ve daha önceden Evie'nin erkek olduğunu anlayamamış olduğuma şaşırıyorum. Aynen burada olduğu gibi iri yarı bir sarışın, tek farkı buruşuk ve çirkin testisleri olması.

Ellis, Evie'den saklanarak, yeni kocasının özel dedektiflik tarihçesinde bir çentik daha olup olmayacağını araştırmaya çalışıyor. Ellis'in gözünden bakarsak, o bu hikâyeyi, uzun bir mücadeleden sonra her önüne gelen erkeği becerebileceğini ispat etmeye çalıştığı bir spor müsabakası olarak görüyor. Buradaki herkes hikâyenin aslında kendisiyle ilgili olduğunu sanıyor. Bu durumun dünyadaki herkes için geçerli olduğu su götürmez bir gerçek.

Ah, bir de artık durum üzgünüm Anne'yi çoktan aştı. Üzgünüm Tanrım demeyi de. Bu noktada hiçbir şey için üzgün değilim. Ya da herhangi biri için.

Hayır, gayet ciddiyim, buradaki herkes yakılmak için kaşınıyor.

Üst kata geçelim. Evie'nin çeyizi ebeveyn yatak odasında paketlenmeyi bekliyor. Bu sefer kendi kibritlerimi getirdim ve altın yaldızlı davetiyenin kenarını tutuşturup yatak örtüsüne, çeyizlere ve perdelere tutuyorum. Alevlerin kontrolü ele geçirip de artık insanın elinden bir şey gelmediği o an gerçekten çok hoş.

Evie'nin banyosundan büyük bir şişe Chanel Number Five, büyük bir şişe Joy ve büyük bir şişe White Shoulders alıp milyonlarca tören çiçeğinin kokusunu yatak odasına boca ediyorum.

Yangın, yani Evie'nin düğün cehennemi alkollü çiçeklerden izi takip ederek, beni koridora kadar kovalıyor. İşte yangının bu yönünü çok seviyorum: Beni herhangi biri kadar çabuk öldürebilir. Onu doğuranın ben olduğumu bilmemesini seviyorum. Bu denli güzel ve güçlü ve herhangi bir insana bir şeyler hissetmekten bu denli uzak, işte yangının bayıldığım yönü.

Bunu durduramazsınız. Kontrol edemezsiniz. Her geçen saniye Evie'nin daha fazla giysisi yanıyor ve sizin iteklemeniz olmaksızın plan kendi başına ilerliyor.

Ve ben inmeye başlıyorum. Adım-duraksama-adım. Görünmeyen show kızı. Bu olanlar ilk kez ben istediğim için oluyor. Hem de

beklediğimden iyi oluyor. Kimse fark etmiyor.

Dünyamız geleceğe doğru hızla ilerliyor. Çiçekler ve mantar dolmaları, düğün davetlileri ve yaylı çalgı dörtlüsü; hepimiz Brandy Alexander Gezegeni'nde birlikte seyahat ediyoruz. Ön holde duran Prenses Prenses kontrolü hâlâ elinde tuttuğunu sanıyor.

Her şeyin üzerinde yüce ve nihai bir kontrolüm olduğu hissi. Hepimizin ölüp gideceği ve bunların hiçbir öneminin kalmayacağı güne geçelim. Buraya başka bir evin dikileceği ve içinde yaşayan insanların bizden haberdar olmayacağı güne geçelim.

"Nereye kayboldun?" diye soruyor Brandy.

Ağzım olsa ona yakın geleceğe derdim.

29 Ellis'i hiçbir yerde bulamayan Brandy'yle bana geçelim. Evie ve diğer tüm Teksaslı Cottrell'ler de damatlarını bulamıyorlar ve herkes sinirden gülmeye başlıyor. Acaba damat hangi nedimeyle kaçtı, herkes bunu öğrenmek istiyor. Ha, ha.

Brandy'yi kapıya doğru çekiştiriyorum ama beni susturuyor. Ellis ve damat aynı anda kayıp... yüzlerce Teksaslı su gibi içki içiyor... komik gelin koca gelinliğinin içinde geziniyor... Brandy şu anda bu eğlenceyi kaçırmak istemiyor.

Kilerden resmi geçit töreni adımlarıyla çıkan Evie'ye geçelim, yumruklarını sıkmış, duvağıyla saçları da arkasından uçuşuyor. Evie, göt yalayan ibne koca adayını bir dönem herkesin eski erkek arkadaşı olan adamla kilerde anal seks yaparken yakaladığını söylüyor.

Ah Ellis, ah.

Tüm porno dergilerini ve anal, oral, anüs yalama, yumruk seksi ve meni yutmayla ilgili tüm detayları hatırlıyorum. Kendi şeyinizi emmeye çalışırken hastanelik olabilirsiniz.

Ah, bu göz kamaştırıcı.

Elbette Evie'nin tüm bu olanlara cevabı, eteklerini havaya kal-

dırıp tüfeğini almak için üst kata koşmak oluyor ama artık yatak odası Chanel Number Five parfümüne bulanmış alevden duvarlardan ibaret olduğu için Evie resmi geçit törenini bu yangının tam göbeğinde yapmak zorunda kalıyor. Herkes cep telefonlarından 911'i arıyor. Hiç kimse kilere girip neler olup bittiğine bakmaya cesaret edemiyor. İçeride olabilecekleri bilmek istemiyorlar.

Anladığım kadarıyla Teksaslılar korkunç ev yangınları konusunda, anal seks konusunda olduğundan çok daha rahatlar.

Aklıma ailem geliyor. Dışkı bağımlılığı ve su sporları. Sado ve mazoşizm.

Evie'nin yanarak ölmesini beklerken tüm davetliler yeni bir içki alıp merdivenlerin son bulduğu girişte dikilmeye başlıyorlar. Kilerden kıça şaplak sesi geliyor. Önce elinize tükürmenizi gerektiren acı veren bir ses.

Brandy, sosyal açıdan uygunsuz olan Brandy kahkahayı patlatıyor. Brandy Kurşuni dudağının kenarıyla "Bu gerçekten çok eğlenceli olacak," diyor. "Ellis'in içtiği son içkiye Bilax müshil hapı atmıştım."

Ah Ellis, ah.

Ortalık böyle karışmışken, o kahkahayı atmasa Brandy yırtabilirdi.

Ama o anda Evie'nin alevlerin içinden çıkarak merdivenlerin başında dikildiğini görüyoruz. Elinde bir tüfek, gelinliğinden geriye sadece çelik teller, saçındaki çiçeklerden geriye sadece tel iskeletler kalmış, saçları yanmış ve Evie merdivenlerden ağır ağır inerken elindeki tüfeği Brandy Alexander'a doğrultuyor.

Herkes üzerinde teller ve küllerden başka bir şey olmayan ve cinsiyet değiştirdiği için kum saati gibi görünen vücuduna ter ve is bulaşmış olan Evelyn Cottrell'i izliyor ve Evie "Sen!" diye bağırıyor.

Namlunun ucundaki Brandy Alexander'a "Başıma yine aynı işi açtın. Yine yangın çıkardın!" diye haykırıyor.

Ağır ağır merdivenlerden iniyor.

Elindeki silahla Evie "Sıkı dost olduğumuzu sanmıştım," diyor. "Evet, erkek arkadaşınla yattım ama *yatmayan mı kaldı*?" diyor.

Ağır ağır iniyor merdivenlerden.

"En güzel olmak bile yetmiyor sana," diyor Evie. "Çoğu insan senin kadar güzel görünseydi, hayatının geri kalanını suda yüzerek geçirirdi."

Ağır ağır iniyor.

"Ama ne mümkün?" diyor Evie. "Senin herkesi yok etmen gerekiyor."

İkinci kattaki yangın girişteki duvar kâğıtlarına sıçrıyor ve davetliler hediyeleriyle çantalarını kaptıkları gibi ellerindeki hediye olarak getirdikleri kristal ve gümüşlerle kapı dışarı atıyorlar kendilerini.

Kilerden kıça şaplak sesi duyuluyor.

Evie "İçerdekiler, yeter artık!" diye bağırıyor. Ve Brandy'ye dönerek "Belki birkaç yılımı hapishanede geçirmek zorunda kalacağım ama en azından cehennemi benden çok önce boylamış olacaksın!" diyor.

Tüfeğin horozunu kaldırıyor.

Yangın duvarlardan aşağıya inmeye başlıyor.

Ellis "Ah, Tanrım, evet," diye bağırıyor. "Ah, Tanrım, geliyorum!"

Brandy gülmeyi kesiyor. Her zamankinden çok daha büyük ve şirin, muhteşem ve canı sıkılmış görünen Brandy Alexander sanki her şey bir şakaymışçasına dev gibi elini kaldırıp saatine bakıyor.

Ve ailemin tek çocuğu olmam an meselesi.

Ve işte tam bu anda her şeyi durdurabilirim. Peçemi açıp gerçeği söyleyebilir, hayat kurtarabilirim. Ben, benim. Brandy masum, diyebilirim. İşte bu benim ikinci fırsatım. Yıllar önce yatak odamın penceresini açıp Shane'i içeri alabilirdim. Shane'in başına gelen olayın kaza olmadığını söylemek için polisi defalarca kez aramayabilirdim. Ama beni engelleyen nokta, Shane'in elbiselerimi yakmış olması. Shane'in sakat kalmasının ilgi odağı olmasına sebep olmuş olması. Ve eğer şimdi peçemi açarsam, sıradan bir canavar olurum, en kötü ihtimalle sakat kalmış bir kurban olurum. Sadece göründüğüm gibi olurum. Sadece gerçeği, gerçeğin tamamını ve gerçekten başka hiçbir şeyi söylememiş olurum. Dürüstlük Brandy Alexander

gezegenindeki en sıkıcı şeydir.

Ve. Evie nişan alıyor.

Ellis kilerden "Evet!" diye bağırıyor. "Evet, haydi devam et koca adam! Haydi durma! Boşal!"

Evie gözlerini kısarak namlunun ucuna bakıyor.

"Şimdi!" diye bağırıyor Ellis. "Haydi ağzıma boşal!"

Brandy gülümsüyor.

Ve ben hiçbir şey yapmıyorum.

Ve Evie, Brandy Alexander'ı tam kalbinin ortasından vuruyor.

30 "Hayatım," diyor Brandy. "Ölüyorum ve bütün hayatımın gözlerimin önünden film şeridi gibi geçmesi lazım."

Kimsenin öldüğü falan yok. Bana inkâr ver.

Evie hedefini ıskaladıktan sonra tüfeği yere attı ve dışarı çıktı.

Polis ve sağlık memurları gelmek üzere ve tüm davetliler dışarıda hediyeler için kavgaya tutuşuyorlar, kim hangi hediyeyi verdi ve şimdi hangisini geri almaya kimin hakkı olduğuna dair bağrışıyorlar. Bunların hepsi çok eğlenceli.

Brandy Alexander'ın hemen hemen her yerine kan bulaşmış durumda ve "Hayatımı görmek istiyorum," diyor.

Arka odaların birinden Ellis "Konuşmama hakkın var," diyor.

Şimdi bana dönelim; Brandy'nin elini bırakıp sıcak ve kırmızı kan patojenleri bulaşmış elimle yanan duvar kâğıdının üzerine yazmaya başlıyorum.

Adın Shane McFarland.

Yirmi Dört Yıl Önce Dünyaya Geldin.

Senden Bir Yaş Küçük Bir Kız Kardeşin Var.

Alevler ilk cümlemi yutuyor.

Özel Bir Dedektif Yardımcısından Belsoğukluğu Kaptın ve Ailen Seni Evden Attı.

Cinsiyet Değişimi İçin Gereken Parayı Ödeyen Yoldan Çıkmış

Üç Kraliçeyle Tanıştın Çünkü Cinsiyet Değişiminden Daha Az İsteyebileceğin Herhangi Bir Şey Yoktu.

Alevler ikinci cümlemi de yutuyor.

Benimle Tanıştın.

Ben Senin Kız Kardeşin Shannon McFarland'ım.

Alevler yutmadan önce gerçekleri kanla duvara yazıyorum.

Beni Sevdin Çünkü Tanımasan Bile Benim Kız Kardeşin Olduğumu Biliyordun. Bunu Bir Şekilde Biliyordun, O Yüzden de Beni Sevdin.

Tüm batıyı birlikte dolaştık ve yeniden birlikte büyüdük.

Kendimi bildim bileli senden nefret ettim.

Ve Sen Ölmeyeceksin.

Seni kurtarabilirdim.

Ve sen ölmeyeceksin.

Artık alevlerle yazdıklarım başa baş gidiyor.

Kanının yarısını yere boşaltmış, bu kanın çoğu da duvara yazmak için tarafımdan silinmiş olan Brandy'ye dönelim; alevler tüm aile tarihçemizi cümle cümle yutarken Brandy yazdıklarımı okumaya çalışıyor. *Ve Sen Ölmeyeceksin* cümlesi neredeyse yerde, tam Brandy'nin yüzünün hizasında duruyor.

"Tatlım," diyor Brandy, "Shannon, şekerim, ben bunların hepsini biliyorum zaten. Bunlara Bayan Evie'nin sebep olduğunu biliyorum. Senin hastanede olduğunu da bana o söylemişti. Kazadan bahsetmişti."

Şimdiden el modeli oldum bile. Ve de taşralı.

"Şimdi," diyor Brandy "bana her şeyi anlat."

Son Sekiz Aydır Ellis Island'a Kadın Hormonu Veriyorum, yazıyorum.

Ve Brandy kan kusarak gülüyor. "Ben de!" diyor.

Nasıl gülmem?

"Şimdi, "diyor Brandy, "çabuk ol, ölmeden önce hepsini anlat."

Saç Spreyi Kazasından Sonra Herkes Seni Daha Fazla Sevmeye Başladı, yazıyorum.

Ve:

Ve O Saç Spreyinin Patlamasına Ben Sebep Olmadım.

Brandy "Biliyorum. *Ben yaptım.* Normal, sıradan bir çocuk olduğum için kendimi çok sefil hissediyordum. Bir şeylerin beni kurtarmasını istiyordum. Mucizenin tersini bekliyordum," diyor.

Başka bir odada Ellis "Söylediğiniz her şey hakkınızda delil olarak kullanılabilir," diyor. Ve zemine şunları yazıyorum:

İşin Doğrusu, Ben Kendimi Vurdum.

Ne yazacak yer, ne daha fazla kan, ne de söylenecek başka bir şey kalıyor. Ve Brandy "Kendi yüzüne mi ateş ettin?" diye soruyor.

Kafamla onaylıyorum.

"Bunu" diyor Brandy, "bak işte bunu bilmiyordum."

31 Ellerim Prenses Alexander parti kanına bulanmış vaziyette üzerine eğilmişken, Brandy'nin yerde son nefesini vermek üzere olduğu herhangi bir yerdeki o dakikalara dönelim.

Brandy "Evie!" diye haykırıyor.

Ve Evie yanmış kafasını ön kapıdan içeri sokuyor. "Brandy şekerim," diyor Evie, "Şimdiye kadar becerdiğin en büyük felaket bu oldu!"

Evie koşarak bana, yanımıza geliyor ve erimiş rujunu bulaştırarak beni öpüyor, "Shannon beni sıkıcı ev hayatımdan kurtardığın için ne kadar teşekkür etsem azdır," diyor.

"Bayan Evie," diyor Brandy "ne bok yersen ye ama yeleğimin kurşun geçirmez kısmını ıskaladın ya, tebrikler doğrusu."

Gerçeğe dönelim. Aptal olan benmişim.

Gerçeğe dönelim. Ben kendimi vurdum. Evie'nin Manus'tan, Manus'un da Evie'den şüphelenmesini sağladım. Belki de birbirlerinden şüphe ettikleri için ayrılmışlardır. Evie'yi tüfek edinmeye zorlayan olay, Manus'un peşinden gelme olasılığıydı. Aynı korkuyla Manus da onunla yüzleşmeye geldiği gece yanında bir kasap bıçağı getirdi.

Gerçek şu ki, buradaki hiç kimse benim kadar salak veya kötü niyetli değil. Sadece ben. Gerçek şu ki, kazanın olduğu gün arabayla şehirden uzaklaştım. Sürücü tarafındaki camı yarıya kadar açtım, arabadan inip cama ateş ettim. Şehre dönerken otobandan çıkıp Growden Avenue şeridine, yani La Paloma Hastanesi'nin yoluna saptım.

Gerçek şu ki, güzel olmaya bağımlıydım ve bundan kurtulmak o kadar kolay değildi. İlgi görmeye o kadar alışmıştım ki, bu bağımlılığa bir anda son vermem gerekiyordu. Saçlarımı sıfıra vurabilirdim ama yeniden uzardı. Kel olsam bile yine de güzel görünebilirdim. Kel olarak, eskisinden de çok ilgi çekebilirdim. Görünüşümü bozmak için şişmanlama veya kendimi alkole verme seçenekleri de vardı ama ben çirkin olmak istiyordum ve de sağlıklı olmak istiyordum. Kırışıklıklar ve yaşlanmak çok uzak görünüyordu. Bir anda çirkinleşmenin bir yolu olmalıydı. Görüntümü hızlı ve kalıcı bir şekilde değiştirmeliydim, aksi takdirde şeytan sürekli eski halime dönmem için beni dürtebilirdi.

Çirkin, kambur kızlara nasıl baktığınızı bilirsiniz; onlar öyle şanslı ki. Geceleri kimse onları bir yerlere zorla götürmediği için doktora tezlerini vermekte zorlanmazlar. Kasık bölgelerinde kıl dönmesi olduğunda moda fotoğrafçıları tarafından azarlanmazlar. Yanmış insanlara baktığınızda, güneşin cilde zarar verip vermediğini kontrol etmek için ayna karşısında harcanan zamandan ne denli kârlı olduklarını düşünürsünüz.

Kötürüm olmanın verdiği günlük garantiye sahip olmak istiyordum. Sakat, deforme olmuş, doğuştan kötürüm, engelli bir kız, nasıl rüzgârın saçını bozacağı endişesi taşımadan camını açarak araba kullanırsa, işte ben de o türden bir özgürlüğe sahip olmak istiyordum.

Görüntüm yüzünden daha düşük bir yaşam formu muamelesi görmekten usanmıştım. Rol kesmekten. İnsanları kandırmaktan. Elle tutulacak bir şey yapmamış olmama rağmen, her halükârda ilgi çekiyordum, tanınıyordum. Kendimi güzellik gettosuna kısılmış hissediyordum. Klişeleştirilmiştim. Motivasyonsuz bırakılmıştım.

Bu bakımdan Shane'le birbirimize çok benziyoruz. Beni kurta-

rabileceğini sandığım en büyük hataydı bu. Kontrolün bende olduğu fikrinden vazgeçmek istiyordum. Ortalığı karıştırmak istiyordum. Kaosun beni kurtarmasını istiyordum. Başa çıkabilirsem kendimi yeniden yetiştirmeyi istiyordum. Rahat ettiğim alanları yok etmek istiyordum.

Arabayı yavaşlatıp kenara, emniyet şeridine çektim. Her şeyin son derece münasip olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Olacakların çok heyecan verici olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Yeniden doğuşumu. İşte hayatım yeniden başlamak üzereydi. Bu defa çok ünlü bir beyin cerrahı olabilirdim. Ya da ressam. Hiç kimse nasıl göründüğümle ilgilenmeyecekti. İnsanlar sanatımı göreceklerdi, nasıl göründüğümle değil, ne ürettiğimle ilgilenecek ve beni seveceklerdi.

Son olarak nihayet tekrar büyüyeceğimi, değişeceğimi, uyum sağlayacağımı ve gelişeceğimi düşündüm. Fiziksel olarak mücadele etmem gerekeceğini düşündüm.

Daha fazla beklemek istemiyordum. Torpidodan silahı aldım. Barut yanığına karşı elime eldiven taktım ve silahla birlikte kolumu kırık camdan dışarı uzattım. Nişan almaya gerek yoktu çünkü aradaki mesafe yarım metre bile yoktu. Bu şekilde kendimi de öldürebilirdim ama o sırada bu fikir şimdiki kadar trajik gelmemişti bana.

Bu değişikliğin yanında tüm hizmalar, dövmeler ve yakılar sıradan kalacak, bütün küçük moda isyanları öyle güvenli olacak ki sadece moda olup geçecekler. Sözümona güzel görünmeyi reddeden bu küçük kâğıttan kaplan girişimleri aslında güzellik kavramını daha da pekiştiriyorlar.

Hatırladığım kadarıyla vurulmak, insanın kafasına sert bir yumruk yemesi gibiydi. Kurşun. Anca bir dakika sonra görüşümü odaklayabildim ve gördüğüm yan koltuğa saçılmış kendi kanım ve sümüğüm, salyam ve dişlerim oldu. Arabanın kapısını açıp silahı düşürdüğüm yerden aldım. Şokta olmamın yardımı oldu. Kanıt isterseniz, silahı ve eldiveni hastanenin park yerindeki yağmur kanalında bulabilirsiniz.

Sonra sırasıyla morfin yapıldı, ameliyathane makasıyla elbisem

kesildi, ipli iç çamaşırım ve polis fotoğrafları. Kuşlar yüzümü yedi. Kimse şüphelenmedi.

Gerçek şu ki, ondan sonra biraz panikledim. Herkesin yanlış şeyler düşünmesine izin verdim. Gelecek, tekrar yalan söyleyip insanları aldatmaya başlamak için iyi bir zaman değil. Bunların hepsi benim suçum, kimsenin kabahati yok. Çenemin tekrar yapılması yine aynı güzel görünme oyununu oynamama, tekrar yoldan çıkmama fazlasıyla sebep olacağı için hastaneden kaçtım. Artık yepyeni geleceğim beni bekliyor.

Gerçek şu ki, çirkin olmak düşündüğünüz kadar korkutucu değil ama şimdiye kadar hayal ettiğimden çok daha iyi bir fırsat olabilir.

Gerçek şu ki, üzgünüm.

32 La Paloma'nın acil servisine dönelim. Damara morfin zerk ediliyor. Minik ameliyathane makasları Brandy'nin tayyörünü kesiyor. Ağabeyimin mutsuz penisi bütün dünyanın görmesi için orada morarmış ve soğuk bir şekilde duruyor. Polisler fotoğraf çekiyor ve Rahibe Katherine "Resimleri çekin! Resimleri hemen çekin! Hâlâ kan kaybediyor!" diye bağırıyor.

Ameliyata geçelim. Ameliyattan hemen sonrasına geçelim. Rahibe Katherine'i kenara çeken bana geçelim; minik Rahibe Katherine dizlerime öyle bir sarılıyor ki, neredeyse yere yapışıyorum. Bana bakıyor, ikimizin de üzerinde kan lekeleri var ve bir kâğıda şunları yazıyorum:

"lütfen. benim için bu iyiliği yap, lütfen. tabii eğer beni mutlu etmek istiyorsan."

Şehirdeki Brumbach alışveriş merkezinde, sıcak spot lambaların altında talk-show yaparmışçasına annesi, Manus ve yeni kocasıyla

sohbet ederken, Brandy'yle hepimizden çok önce bir cinsiyet değişimi destek grubunda tanıştığını anlatan Evie'ye geçelim. Herkesin er ya da geç bir felakete ihtiyacı olduğunu anlatan Evie'ye.

Çok yakında mutlaka göğüsleri çıkacak olan Manus'a geçelim.

Ağabeyimin yattığı hastane yatağının kenarında diz çökmüş olan bendenize geçelim. Shane'in teni öyle solgun ki, hastanenin solmuş mavi örtüsünün nerede bitip Shane'in teninin nerede başladığını ayırt edemiyorsunuz. Shane'in ince kolları ve güvercin göğsüne sahip bu ince ve solgun kişi benim ağabeyim. Alnına düşmüş düz kumral saçıyla işte bu kişi benim birlikte büyüdüğümü hatırladığım ağabeyim. Dallar ve kuş kemiklerinden yapılmış gibi. Unuttuğum Shane. Saç spreyi kazasından önceki Shane. Neden unuttuğumu bilmiyorum ama Shane hep çok zavallı görünürdü.

Geceleri beyaz evlerinin yan duvarında film oynatan ailemize geçelim. Pencereler aynen yirmi yıl önceki gibi. Çimenler de hiç değişmemiş. Shane'le hayaletlerimiz yeni yürümeye başlayan ufaklıklar gibi ortalıkta koşuşturup duruyor ve birlikte olmaktan çok mutlular.

Hastanedeki yatağın etrafına üşüşen Rhea kardeşlere geçelim. Peruklarının üzerine file takmışlar. Yüzlerinde de ameliyat maskesi var. Üzerlerinde solgun bulaşık bezi yeşilinde tayyörler, yakalarında da Windsor Düşesi tarzında mücevherler var: elmas ve topazla parlayan leoparlar. Zümrüt kakmalı sinekkuşları.

Bense sadece Shane'in mutlu olmasını istiyorum. Kendim olmaktan, nefret dolu olmaktan bıktım.

Bana kurtuluş ver.

Bu gösteriş dünyasından usandım. Şişman görünen domuzlar. Mutlu görünen aileler.

Bana teslimiyet ver.

Cömertlik gibi görünen şeylerden yoruldum. Sadece aşk gibi görünen şeylerden.

Flaş.

Artık kendim olmak istemiyorum. Mutlu olmak istiyorum ve

Brandy Alexander'ın geri gelmesini istiyorum. İşte hayatımda ilk gerçek çıkmaz sokak. Gidecek hiçbir yerim yok, en azından şu kişiliğimle yok. İşte bu benim ilk gerçek başlangıcım.

Shane uyurken Rhea kardeşler başına üşüşüp çevresine minik hediyeler bırakıyorlar. Sanki Shane bir Boston otuyınuşçasına ona L'air du Temps sıkıyorlar.

Yeni küpeler. Başına yeni bir Hermès eşarp.

Kozmetikler yatağın etrafında dolanan ameliyat tepsisinin üzerine düzgün şekilde sıralanmış ve Sofonda "Nemlendirici!" diye bağırırken avucunu açarak elini yukarı kaldırıyor.

Kitty Litter "Nemlendirici," diyerek tüpü Sofonda'nın avucuna bırakıyor.

Sofonda elini tekrar uzatıp "Kapatıcı!" diyor.

Ve Vivienne Sofonda'nın avucuna başka bir tüpü bırakırken "Kapatıcı," diyor.

Shane, beni duyamadığını biliyorum ama sorun değil çünkü ben de konuşamıyorum.

Sofonda elindeki minik süngeri kullanarak kapatıcıyı kısa ve hafif dokunuşlarla Shane'in göz altlarındaki mor torbalara yayıyor. Vivienne, Shane'in hastane elbisesinin yakasına elmas bir broş takıyor.

Hayatını *Miss Rona* kurtardı, Shane. Ceketinin cebindeki kitap kurşunu yeterince yavaşlattı ve sadece göğüslerin patladı. Bu sadece hafif bir yara, et ve silikon yarası.

Çiçekçiler hastaneye iris, gül ve şebboy kokusu taşıyorlar.

Silikonun patladı Shane. Kurşun silikonunu deldiği için çıkarmak zorunda kaldılar. Artık istediğin ölçüde göğüs yaptırabilirsin kendine. Rhea'lar öyle söylüyor.

Sofonda "Fondöten!" diyor ve fondöteni Shane'in saçlarının başladığı hizaya yediriyor.

Alnında ter birikmeye başlarken "Kaş kalemi!" diyor.

Kitty kalemi uzatırken "Kaş kalemi," diyor.

"Terimi silin!" diyer Sofonda.

Ve Vivienne bir sünger yardımıyla Sofonda'nın alnını kuruluyor.

Sofonda "Rastık! ÇABUK!" diyor.

Hazır sen hâlâ uyuyorken benim gitmem gerekiyor Shane. Ama sana bir şey vermek istiyorum. Sana hayat vermek istiyorum. Bu bana verilmiş üçüncü şans ve ben bunu da heba etmek istemiyorum. Odamın penceresini açabilirdim. Evie'nin seni vurmasını önleyebilirdim. Gerçek şu ki, bunları yapmadım, o yüzden sana *kendi* hayatımı veriyorum çünkü artık ben istemiyorum.

Çıtçıtlı çantamı Shane'in yüzüklerle bezeli koca elinin altına sokuşturuyorum. Gördüğünüz gibi, bir plastik cerrahın erkeklerde tek değiştiremediği yer elleridir. Brandy Alexander gibi bir kızı her zaman ele verecek olan tek şey budur. Bu elleri saklamanın hiçbir yolu yoktur.

Kimliğim, doğum kartım, yani her şeyim çantanın içinde. Bu andan itibaren Shannon McFarland olabilirsin. Kariyerim. Doksan derecelik ilgi. Hepsi senin. Tamamı. Herkes. Umarım senin için yeterlidir. Çünkü bundan başka sahip olduğum hiçbir şey yok.

"Temel renk!" diyor Sofonda ve Vivienne Patlıcan Moru Düşler göz farının en açık tonunu Sofonda'nın eline koyuyor.

"Kapak rengi!" diyor Sofonda ve Kitty bir sonraki göz farını Sofonda'ya uzatıyor.

"Dış hat rengi!" diyor Sofonda ve Kitty ona en koyu rengi veriyor.

Shane sen kariyerime devam et. Sofonda'nın sana çok iyi bir kontrat imzalatmasını sağla ama boktan bir yerel yardım derneği kontratı olmasın. Sen artık lanet olası Shannon McFarland'sın. Doğrudan zirveye çıkacaksın. Bir yıl sonra televizyonu açtığımda ağır çekimde çırılçıplak diyet kola içtiğini görmek istiyorum. Sofonda'nın

senin için ülke çapında kontratlar ayarlamasını sağla.

Ünlü ol. İstemediğini elde etmekte büyük bir sosyal deneyim örneği ol. Bize değersiz olduğu öğretilmiş olanda değeri keşfet. Dünyanın kötü olduğunu söylediği şeyde iyiyi bul. Sana hayatımı veriyorum çünkü bütün dünyanın seni tanımasını istiyorum. Bütün dünyanın nefret ettiği şeyi kucaklamasını diliyorum.

En çok korktuğun şeyi bul ve gidip orada yaşa.

Sofonda "Kirpik kıvırıcı!" diyor ve Shane'in uyuyan kirpiklerini kıvırıyor.

"Rimel!" diyor ve Shane'in kirpiklerini rimelle boyuyor.

Kitty "Mükkemel," diyor.

Ama Sofonda "Henüz işimiz bitmedi," diye cevap veriyor.

Shane, sana hayatımı, ehliyetimi, eski kamelerimi veriyorum çünkü benim hatırlayabildiğimden çok daha fazla benziyorsun bana. Çünkü nefret etmekten, kendimle övünmekten ve kendime aslında doğru olmayan eski hikâyeler anlatmaktan yoruldum. Hep önce ben, ben, ben demekten yoruldum.

Ayna, ayna söyle bana.

Ve lütfen peşime düşme. Yeni ilgi odağı ol. Büyük başarılar kazan, güzel ol, sevil ve benim olmak istediğim her şeye sahip ol. Ben artık bunlardan geçtim. Ben artık sadece görünmez olmak istiyorum. Belki peçe takıp göbek atan bir dansöz olurum. Rahibe olup kimsenin tam olmadığı bir cüzam merkezinde çalışırım. Maske takıp buz hokeyi golcüsü olurum. Aileler tanımadıkları bir herifin çocuklarına sarılmasından hoşlanmadıkları için çalıştırdıkları kadınlara çizgi film karakterlerinin kostümlerini giydiren bir lunaparkta çalışırım. Belki de kartondan büyük bir fare olurum. Ya da köpek. Ya da ördek. Bilmiyorum ama bulacağıma eminim. Kaderden kaçış yok, sürekli devam ediyor. Gece gündüz demeden gelecek insana yaklaşıyor.

Shane'in solgun elini okşuyorum.

Birini gerçekten sevebileceğimi kendime kanıtlamak için sana hayatımı veriyorum. Karşılığında ücret almadan bir insana sevgi, mutluluk ve şefkat verebileceğimi ispatlamak için. Görüyorsun ya, bebek maması yemeyi, konuşamayan, evsiz ve görünmez bir canavar olmayı kaldırabiliyorum ama bir insanı sevebileceğimi öğrenmem gerekiyor. Dolu dolu, sonsuza kadar ve karşılık beklemeksizin, sadece istediğim için birini sevebileceğimi.

Ağabeyimin yüzünü öpebilecekmişim gibi üzerine eğiliyorum.

Cüzdanımı ve kim olduğuma dair her türlü belgeyi Shane'in elinin altına bırakıyorum. Çok güzel olduğum ve kızgın yağda kızarmış gibi daracık bir elbiseyle bir odaya girdiğimde herkesin dönüp baktığıyla ilgili hikâyeleri arkamda bırakıyorum. Milyonlarca gazetecinin resmimi çektiğiyle ilgili hikâyeleri. Ve bu denli ilgi çekmek için katlandığım sıkıntılara değdiği fikrini geride bırakıyorum.

Benim artık yeni bir hikâyeye ihtiyacım var.

Rhea kardeşlerin Brandy Alexander'a yaptığı gibi.

Brandy'nin bana yaptığı gibi.

Kendim için ne yapmam gerektiğini öğrenmem gerekiyor. Kendi hikâyemi yazmam gerekiyor.

Varsın ağabeyim, Shannon McFarland olsun.

Benim böyle bir ilgiye ihtiyacım yok. Artık yok.

"Dudak kalemi!" diyor Sofonda.

"Dudak parlatıcısı!" diyor.

"Taşırdık!" diyor.

Ve Vivienne Shane'in çenesindeki Kurşuni rengi silmek için elindeki bezle üzerine eğiliyor.

Rahibe Katherine kendisinden, lütfen, rica ettiğim şeyi getiriyor; beyaz çarşafların üzerinde çekilmiş on sekiz, yirmi dörtlük parlak baskılı resimlerim. Resimler ne iyi, ne kötü, ne güzel, ne de çirkin. Sadece nasıl görünüyorsam, öyle. Gerçek. Geleceğim. Sadece bildiğiniz gerçeklik. Ve kat kat bez ve dantelden yapılma peçemi çı-

karıp Shane'in bulması için ayakucuna bırakıyorum.

Şu anda bu peçeye ihtiyacım yok, bundan sonra da, gelecekte de, sonsuza dek olmayacak.

Sofonda makyajı pudrayla tamamladığı anda Shane gidiyor. Zayıf ve solgun, dallar ve kuş kemiklerinden yapılmış gibi görünen zavallı ağabeyim yok oluyor.

Rhea kardeşler yavaşça maskelerini çıkarıyorlar.

"Brandy Alexander," diyor Kitty, "yüce kraliçe."

"Harbi kaliteli hatun," diyor Vivienne.

"Hem de sonsuza dek," diyor Sofonda, "ve bu yeterli."

Dolu dolu, sonsuza dek ve umutsuzca Brandy Alexander'ı seviyorum.

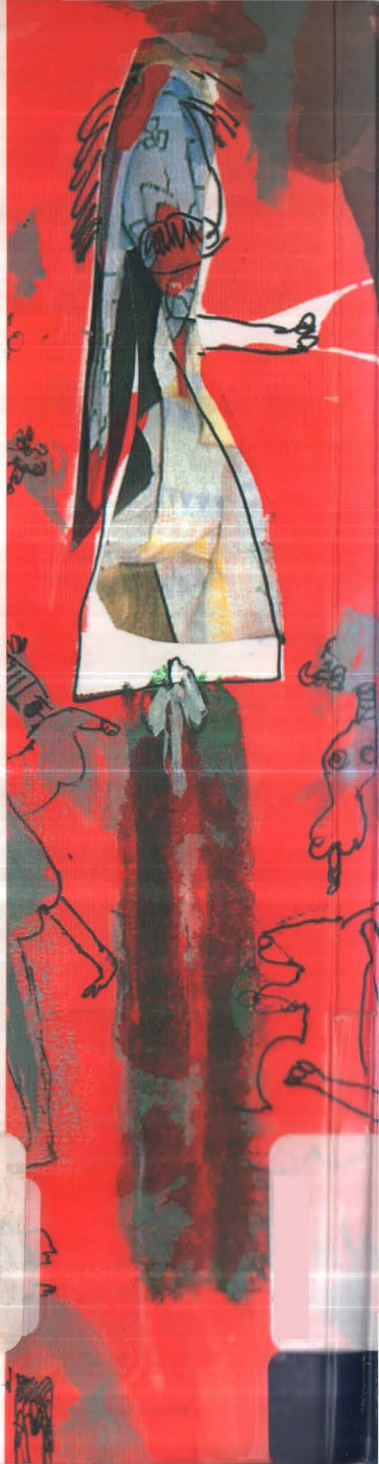
Ve bu yeterli.

Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı, yanılsamanın hüküm sürdüğü şu dünyada bize iyi ve doğru olarak dayatılanı değil de, kötü olduğu söylenerek bizden uzak tutulanı tercih etmek ne derece mümkündür? Chuck Palahniuk, bize yine roman olarak ulaşan bu üçüncü "kimlik krizi"nde, aile ve toplumda var olan genel geçer davranış kalıplarının altında yatan gerçekliği evirip çeviriyor.

Genç ve güzel manken Shannon mutlu olmak için her şeye sahiptir: Parlak bir kariyer, kitlelerin ilgisi, yakışıklı bir sevgili ve yakın bir dost. Ancak geçirdiği bir 'kaza' yüzünün yarısını yok ettiğinde, görünmez bir canavara dönüşür. Hastanede tanıştığı, ameliyatla kadın olmaya hazırlanan transseksüel Brandy Alexander, ona geleceğini yaratabilmek için geçmişini silmesi gerektiğini, gerçek keşiflerin hep kaostan çıktığını öğretir. Bu süreçte Shannon, Brandy Alexander'la ve kendisini aldatan sevgilisi Manus'la bir intikam yolculuğuna çıkacaktır. Kişisel ve toplumsal arızaların kol gezdiği, çağdaş bir çorak ülkede çıkılan bu yolculukta üçünün isimleri, kimlikleri ve geçmişleri her şehirde değişirken, okur da görüntüye, yüzeyselliğe odaklanmış bir dünyada aile, sevgili, arkadaş konumundaki insanlarla ilişkilerin sığlığına tanık olur.

Palahniuk cinsiyet değiştirme operasyonlarının büyük ölçüde kolaylaştığı ve yaygınlaştığı bir çağda, cinsiyetlerin bile görüntüden ibaret olduğunu vurguluyor. Bir yandan güzellik ve kimlik kavramlarına bakarken, tüketim toplumuna ve estetik operasyon kültürüne haşin saldırılar yöneltiyor. Üstelik bütün bunları okurunu adeta bir eğlence trenine bindirip baş karakterinin geçmişiyle bugünü arasında dolaştırarak ve şaşırtıcı bir finalle adamakıllı sarsarak yapıyor.

Yazarın sarsıcı ilk romanı *Dövüş Kulübü, Görünmez Canavarlar*'ın yanında ahbeste bir payton gezisi gibi kalıyor.
James Sullivan



AYRINTI

AYRINTI • YE
ISBN 975-53
9 789755 394251